

Giới thiệu Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo

Truyện Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện khá đặc sắc và thú vị với những cung bậc cảm xúc khác nhau của tình yêu, có chút yêu ghét, giận hờn, nhớ mong. Mời bạn đọc truyện tình yêu dưới ngòi bút của tác giả Kim Hara, sống động, chân thực và đầy sức hút.

Hoàng gia Băng - Rana (nó) : 17 tuổi nhưng đã có bằng đại học, đi du học nước ngoài từ năm 10 tuổi, xinh đẹp, là một con người bí ẩn, chơi thể thao cực giỏi, mang một bộ óc thiên tài và một điều không ai biết là nó rất giỏi võ. Trước mặt mọi người nó chỉ sử dụng bộ óc thiên tài để làm việc còn phía sau thì .... Có một gia đình hạnh phúc với một ông anh trai yêu nó hết mực xa nhau 7 năm nhưng vẫn liên lạc thường xuyên. Tính cách: đa tính cách, cá tính, nhí nhảnh, luôn bình tĩnh trước mọi thứ, không sợ trời, không sợ đất, coi trời không bằng cái vung. Siêu quậy và rất thông minh, là một tiểu thư con nhà danh gia thế gia

Trịnh Hạo Thiên - Soo (hắn) : 17 tuổi, đẹp trai, thiếu gia nhà họ Trịnh - dòng họ danh giá, hùng mạnh, tập đoàn đá quý Trịnh Ân. Tính cách: là trùm quậy phá (anh này quậy ngầm thôi) quyết đoán, nhiều mưu mẹo, siêu giỏi võ, nhưng cũng siêu quậy, cùng các cô cậu bạn khác.

Với cách tính cách thất thường cộng với sở thích không giống ai của mình liệu nó sẽ ra sao khi muốn làm một cô giáo chủ nhiệm của lớp học toàn thiên tài, những người bạn bằng tuổi mình ??? Và chuyện gì sẽ xảy ra trong trường học khi bỗng nhiên xuất hiện một cô giáo xinh đẹp tuyệt sắc, cá tính và quậy phá ???... Truyện mới hay Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo, Hôn Ước Quý Tộc,...

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sáng sớm, ánh nắng ban mai hắt qua khung cửa sổ của ngôi biệt được thiết kế theo phong cách tân cổ điển lãng mạn đậm chất châu Âu chiếu rọi vào căn phòng nơi một thiên thần còn đang chìm vào giấc ngủ. Khẽ nhíu mày, nó ngồi dậy vươn vai vài cái rồi dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, lười biếng mở đôi mắt ra khẽ nói “ Good Morning “. Bước xuống giường bằng đôi chân trần nó nhẹ nhàng bước vào làm VSCN .

15p sau bước ra bây giờ là một nữ nhân tuyệt sắc, mái tóc ngắn chấm vai, đôi mắt màu xanh ngọc huyền bí, nước da trắng mịn như tuyết, đôi môi anh đào mỏng manh. Nó khoác trên mình chiếc áo phông đen in hình đầu lâu, quần jeans rách phui bụi nhìn nó bây giờ cực kì cá tính khác hẳn với lúc ngủ. Ngắm mình trong gương nó khẽ nhếch mép hài lòng. Bước xuống cầu thang nơi những người làm đã dậy từ sớm mỗi người một công việc đang chăm chỉ dọn dẹp thấy nó tất cả đều cúi đầu kính trọng :

- “ Tiểu thư “

Khẽ nhíu mày khó chịu nó lên tiếng :

- Mọi người không cần lễ phép vậy đâu ạ, cứ làm việc của mình đi.

Tiến lại phía một cô giúp việc trung tuổi đang cặm cụi lao dọn nó cất tiếng :

- Bama cháu dậy chưa ??

- Dạ !lão gia và phu nhân đang ở ngoài vườn dùng trà ạ .

Nghe xong nó lao vù xuống cầu thang với tốc độ ánh sáng làm mọi người thất thần “ chạy nhanh thế @@ “

Bên bàn trà lúc này hai người 1 nam 1 nữ trung tuổi. Người phụ nữ trẻ đẹp khuôn mặt cũng như dáng người của bà nhìn vào chẳng ai nghĩ bà đã gần 40t mà chỉ nghĩ tầm tuổi gần 30, chắc chắn lúc còn là thiếu nữ bà phải là một đệ nhất mỹ nhân. Người đàn ông ngồi bên cạnh bà cũng vậy mặc dù đã 40t nhưng ông vẫn giữ được nét trẻ trung, phong độ. Hai người ngồi cạnh nhau nói cười rất vui vẻ.

- Gút mo ning bama .hehe – Vừa thấy bama nó liền nhảy chân sáo chất giọng trong trẻo lảnh lót .

- Sao hôm nay dậy sớm vậy con gái – hai người nhìn nó cười gian.

- hơ..hơ..con gái bama lúc nào mà chẳng dậy sớm – nó lè lưỡi

- haha dậy sớm của con là lúc ăn trưa à – người phụ nữ cười lớn.

-hừ không nói với mẹ nữa – nó chu môi đáng yêu vờ giận – hix con về Việt Nam đã hai ngày nay rồi mà chẳng có chỗ nào để quậy cả ,hừ .

- Cô lúc nào cũng thế ,chỉ quậy là giỏi thôi – mẹ nó trách yêu – đi du học 7 năm rồi mà cái tính cách trả khác xưa là mấy.
- hihi,con tốt nghiệp loại giỏi rồi đấy nha,con lớn hơn ,cao hơn,thông minh hơn và....xinh gái hơn nữa nhé – nó vênh mặt đắc ý.
- thôi đủ rồi – ba nó nãy giờ nghe 2mecon nó nói chỉ mỉm cười im lặng – mai con đi học đi .
- Hà ??? ĐI HỌC Ạ - nó tròn mắt vờn volum hết mức – con có bằng đại học rồi đấy ạ.
- con kêu chán thì đi học cho vui cũng có sao đâu – mẹ nó giải thích.
- hừm – chống cằm suy nghĩ “tưng” một bóng đèn phát sáng nó cười ranh mãnh – ok ạ ,nhưng con không đi học đâu mà con muốn ....
- Muốn gì – ba nó nhú mày – chắc lại nghĩ ra trò quậy phá gì hả ??
- hehe ,con không có quậy đâu ,sao bama cứ nghĩ sai về con vậy nhi - nó lè lưỡi
- hừm ,chẳng lẽ cô quên cái LỊCH SỬ lúc đi học của mình rồi à – mẹ nó kéo dài chữ “lịch sử “
- á ,mẹ à thôi con nhớ rồi mà – nhanh như cắt nó chạy lại bịt miệng mẹ ,mỗi lần nhắc đến chữ “lịch sử đi học” là y như rằng mẹ nó ngồi vài tiếng để kể lại lịch sử của nó :))
- Nhớ rồi thì bây nói thứ con muốn đi ,không muốn đi học thì muốn gì hả ? – ba nó chen vào (cũng sợ mẹ nó bắt ngồi nghe lịch sử đẽy mà ,hey = _ =)
- Con không muốn đi học ,con muốn ....- nó ậm ừ rồi thét toáng lên – con muốn dạy học cơ .
- Hà ?? AOA –bama nó mắt chữ A mồm chữ O .
- hihi , con muốn trải nghiệm mà dù sao thì con cũng có bằng đại học rồi mà là bằng giỏi luôn đó , thừa sức để làm mà – nó nũng nịu
- Suy nghĩ một lúc bama nó gật đầu – ok nhưng con không được quậy phá mà phải nghiêm túc nhớ chưa không thì ....
- Không thì sao ạ - đang vui khi bama nó đồng ý thì nó xụ mặt bời về sau.
- Không thì còn lâu mới gặp được ANH TRAI yêu quý của con – mẹ nó kéo dài 2 chữ “ Anh trai “ ra
- Á >< con nghe lời mà , bama gọi Anh hai về nhanh nhanh nhé tự nhiên đi nước ngoài làm gì cơ chứ - _ -
- Ta phải cho anh con đi sang đó tập quen với công việc để sau này còn quản lí công ty chứ ta chẳng thể trông chờ vào con được – bama nó khề thờ dài.
- hihi ,khi nào thì anh về ạ , nhớ anh quá cũng 7 năm rồi còn gì – nhắc đến đây mắt nó đã đỏ hoe như chuẩn bị khóc.
- Thôi nào ,nó nghe tin con về thì cũng chuẩn bị hoàn thành công việc nhanh để bay về rồi mà – Bama nó cũng buồn lắm ,cũng chỉ năm đó do nó là công chúa của gia tộc lớn nên nó thường bị bắt cóc cũng như hăm hãi mặc dù đủ sức để giữ an toàn cho nó nhưng không thể cho nó được tự do bay nhảy đúng với lứa tuổi của mình nên mới cho đi du học xa nhà thôi , chứ chẳng muốn xa nó chút nào cả. Vì thế đó cũng là lí do mà ít người biết đến sự có mặt của đại tiểu thư – Rana .Mặc dù ở xa nhưng một năm bama nó cũng đi công tác tiện qua thăm nó vài lần và cử người theo dõi và bảo vệ nó từ xa.
- Nhớ anh quá ! không biết bây giờ anh thế nào rồi, có thay đổi gì không , có còn yêu con không như xưa ? – nó cười , một nụ cười buồn chứa nhiều sự nhung nhớ ,mặc dù hai anh em suốt bảy năm không gặp nhau chỉ nhìn qua ảnh và nói chuyện điện thoại nhưng nó vẫn rất nhớ anh , nhớ như người xa cách trăm năm vậy.
- Ta xin lỗi ! nhưng 7 năm qua Winny nó thay đổi nhiều lắm , không còn vui vẻ như xưa nữa. Từ ngày con đi nó khóa cửa ở trong phòng suốt chẳng chịu nói chuyện với ai cả , từ đó nó lạnh lùng vô cảm, luôn trách ta vô tâm để con một mình nơi xa lạ , không người thân . Con có trách ta không ? – ba nó buồn bã kể lại.
- Con không trách bama đâu ,con hiểu mà – nó cười để xua đi nỗi buồn , năm đó nó còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện , lúc đầu phải xa nhà nó cũng ghét bama nó lắm nhưng sau thì nó càng hiểu hơn và càng thông cảm cũng như thương bama mình chắc phải khổ tâm lắm.
- ừ,cảm ơn con ,bây giờ thì gia đình ta lại đông đủ rồi – mẹ nó cười hạnh phúc ,xoa đầu nó.
- Vâng ạ ! – Nó cười tít mắt – bama đừng nghĩ lại chuyện xưa nữa nhé ! bây giờ hướng về tương lai thôi – nháy mắt tinh nghịch nó quay sang ba – ba nè con còn có một yêu cầu nữa.
- hử - đang suy nghĩ gì đó ba nó quay sang nó khó hiểu.
- Con ở một mình quen rồi nên con muốn ra ngoài sống riêng được không – nó ậm ừ mãi mới nói lên lời bởi nó hiểu hơn ai hết bama nó khổ mà đồng ý được 7 năm xa cách là quá đủ rồi bây giờ nó lại muốn xa họ.
- Không được , mãi gia đình ta mới đoàn tụ đầy đủ mà con lại ra ngoài là sao –Mẹ nó nói giọng buồn buồn.

- Đi mà bama ,khi nào anh về thì con ở chung với anh cũng được 2 chúng con sẽ sống cùng nhau,một tuần sẽ về nhà ăn cơm cùng bama 3 ngày mà, bama đừng lo – nó sợ mất , bởi nó quá hiểu bama nó đi công tác suốt chẳng bao giờ ở nhà cả , mà nhà lại đông người làm ,riêng nó cũng giống Winny đều thích yên tĩnh nên bama không có nhà cũng chẳng có lí do gì không ở một không gian riêng.
- Như hiểu ý nghĩ của nó ,ba nó suy nghĩ một hồi rồi cũng gật nhẹ đầu – vậy cũng được nhưng nhớ về nhà thường xuyên nhé !
- Vâng ạ - nó cười hạnh phúc ,chạy đến ôm chầm lấy ba mình nó nũng nịu – chỉ có ba là hiểu con nhất .
- Bây giờ thì đi chuẩn bị đi ăn sáng rồi đến trường tham quan ta sẽ sắp xếp tất cả cho con ở trường Sun.
- Không !!! ba đừng sắp xếp gì cả ,con muốn vào trường bằng thực lực của mình – no cười ,ánh mắt hiện rõ sự quyết tâm .
- nhìn thấy sự quyết tâm của con gái ông đành gật đầu chấp thuận – Vậy được sắp tới sẽ có cuộc thi tuyển trọn giáo viên , tất cả sẽ có 1000ng đăng kí dự tuyển và chỉ chọn ra 5 năm người xuất sắc nhất, tất cả đều là người tài giỏi nhất cả nước, nếu muốn tham gia con phải ôn tập kĩ càng vào đây ,mặc dù con thông minh nhưng họ đều là những người đã có bằng đại học loại giỏi vì thế không nên coi thường , ngày thi không còn nhiều đâu ta sẽ giúp con đăng kí dự thi , cố lên nhé ! – ông nhìn nó đầy tự tin. Vì Sun là trường học do gia đình nó giúp vốn đầu tư nên ba nó rất rõ .
- Vâng ạ ! cảm ơn ba ,con sẽ cố gắng – nó cúi đầu đầy cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cuối cùng ngày công bố kết quả đợt dự tuyển cũng đến ,mặc dù rất tự tin vì kết quả của mình nhưng nó cũng không thể nào không hồi hộp được , cảm tò kết quả trên tay nó do dự một hồi và cuối cùng cũng mở ra. Soi từ dưới lên nó hồi hộp chờ đợi

Stt :

No5 : ABC (tg lười nghĩ tên nên lấy abcdscv.. luôn nhé ^^)

No4 : HTD

No3 : ING

No2 : POT

No1 :.....

Cả bốn người trên đều không có tên mình , nó bắt đầu cảm thấy rất hạnh phúc – nhảy múa loạn xạ nó la hét om sòm – May quá ntn thì không Bị đứng ở phía sau người khác rồi hehe ,mình biết mình giỏi nhất mà ,không cần coi ta cũng biết là ai rồi – vênh mặt lên nó cười đắc ý .(trời ơi hóa ra chị này tự tin ghê thật còn chưa coi hạng 1 là ai mà ==

Đắc ý chán nó bắt đầu mở thứ hạng no1 ra 3 chữ “ HOÀNG GIA BĂNG “ được in cỡ lớn với số điểm tuyệt đối 100/100 nó chau mày lại – hừ đáng ra phải là 111/100 chứ chấm thi kiểu gì thế không biết ,thiên tài ta đây phải ăn điểm trên cả tuyệt đối chứ .hahahaa (ời ! chị này đúng là đa tính cách == mới cười như hâm ý lại chau mày rồi lại cười là sao ==)

Rút điện thoại ra nó tìm đến tên danh bạ “my father “ rồi nhấn nút call ,chuông reo một lúc thì đầu dây bên kia bắt đầu nhấc máy :

- “ Chào con gái “ – giọng nói người đàn ông có vẻ đang rất vui.
- “ ba à ,con làm được rồi ,ba coi kết quả rồi chứ “ – nói cười tít mắt.
- “Ừ ,ta đã coi ,ta và mẹ con rất tự hào về con đây ! con gái yêu ạ “ – đầu dây bên giọng nói đầy tự hào.
- “hihi ,con nói sẽ không làm ba thất vọng mà”
- “ và ta đã không thất vọng ....Khi tin tưởng con “
- “Cảm ơn bama “
- “ Tại sao?” – ba nó nhủ mày khó hiểu vì câu nói đó.

- “Vĩ đã....sinh ra con ,sinh ra một thiên tài tuyệt sắc hahahaha” –Nó cười lớn đến rung cả căn biệt thự.

-“hahahaha” – đầu dây bên kia vang lên hai tiếng cười của cả mẹ nó nữa(vì hai người đang ở cạnh nhau mà^^) – Con chuẩn bị đi mai sẽ đi thăm trường và nhận lớp đấy – khác hẳn với lúc trước đùa cợt bây giờ là giọng nói hết sức nghiêm túc.

- Có gì mà chuẩn bị đâu ạ . cứ để tự nhiên à hehe – nó lẽ lười dài.

- hey cô thì lúc nào cũng vậy ,bình chân như chẳng có việc gì liên quan đến mình là sao hả ,cả lúc thi dự tuyển nữa ta có thấy con ôn tập gì đâu – lắc đầu ngán ngẩm vì sự quá vô tư của cô con gái mẹ nó nói lớn – Á ! mà căn biệt thự ta mới mua cho con thế nào ? có vừa ý con không- vâng chả là theo mong muốn ở riêng của nó nên bama nó đã mua cho nó một căn biệt thự lớn và nó mới chuyển vào ở mấy hôm trước đấy.

- Con nói rồi mà bama ,con không cần biệt thự lớn hay người giúp việc gì cả con chỉ cần một căn nhà nhỏ xung quang trồng nhiều hoa hồng bên cạnh là một chiếc hồ nhỏ với một không gian yên tĩnh mà thôi – nhần mặt khó khê khó chịu – căn biệt thự mà nó đang ở rất lớn có tới 10 phòng ngủ và nhiều phòng đa năng ,chẳng khác nào một khách sạn ,bên cạnh là một chiếc bể bơi lớn , chỉ có xung quang căn biệt thự là theo ý nó : bao phủ là những bụi hoa râm bụt và cả một vườn hồng. Căn biệt thự sa hoa mang phong cách hiện đại của Châu Á chỉ để riêng một mình nó với Winny ở thì quá phí phạm nên nó không thoải mái.căn biệt thự nó ở nằm trong khu vực có những người giàu có ,có quyền ,có thế nên xung quanh toàn những căn nhà kiểu như vậy và được cái rất yên tĩnh . Cứ tưởng sẽ được ở riêng ai dè bama nó lạo cho hẳn 10 cô giúp việc đến ở để chăm sóc nó nhưng ngay ngày đầu tiên đã bị nó đuổi hết đi rồi (trời ơi chị này ác quá ng ta làm công ăn lương thui mà TT TT)

- Thôi nào ,ta đã chót rồi thì con ở đi ,còn về ng giúp việc thì ta xin lỗi – ba nó thờ dài ngoang ngán .

- Vâng vậy không còn gì thì con cúp máy đây .beybay bama – trước khi tắt máy nó còn hôn gió chiếc điện thoại cát *chụt* rồi mới cất đi (eo ôi sến thế @@)

* Sáng hôm sau :

Trước cổng trường Sun bỗng xuất hiện một nữ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành (^^) khoác trên người bộ cánh trắng chân đeo đôi giày 5phân nhìn nó hết sức giản dị nhưng lại mang trên mình một vẻ đẹp trong sáng khiến ai đi qua cũng phải đứng lại ngắm nhìn – Nhần mặt lại nó chỉ muốn tháo đôi giày cao gót ra và ném đi thật xa ,cả chiếc váy nó đang mặc nữa nếu không phải sáng sớm mẹ nó đã qua và bắt nó mặc với cái lí do “ LẦN ĐẦU TIÊN ĐI VÀO TRƯỜNG MÀ ĂN MẶC CÁI KIỂU NHƯ ĐI CHƠI ẤY THÌ CHẴNG AI NGHĨ CON LÀ MỘT GIÁO VIÊN ĐÂU “ mà tính nó lại thất thường nên sau hơn 1h nghe mẹ thuyết giáo nó cũng cần mồi đồng ý.Sự thật thì đây là lần đầu tiên sau 7 năm nó mới mặc váy ,với cái tính cách của nó thì sẽ không bao giờ chịu mặc mấy thứ làm cho việc đi lại mất tự nhiên ntn cả. Vì bây giờ là giờ học nên tất cả học sinh đều đã vào lớp không thì nó sẽ bị bao vây bởi đám học sinh mất @@ để giao thông không bị tắc nghẽn nó nhanh chân bước qua chiếc cổng sắt mạ bạc lớn. Trước mắt nó bây giờ cả cả một khuôn viên đồ sộ , hơi ngạc nhiên bởi sự nguy nga của trường , cả ngôi trường này chắc phải to hơn sân vận động quốc gia ,nó tặc lự – “chà !! đúng trường quý tộc có khác,cái vẻ bề ngoài ntn nhưng bên trong thì sao ta ? RÕNG TUẾCH ”- Nó là con người ghét sự khoa trương, với nó những thứ có vẻ bề ngoài càng đẹp ,càng sáng thì cái lớp bên trong chắc chẳng có gì (ôi ,chị có biết là chị đẹp lắm không :)) .

GT về ngôi trường chút nhé : Trường Sun rất lớn ,là ngôi trường lớn nhất cả nước ai muốn thi vào thì 1.đạt điểm tuyệt đối , 2.có quyền thế ,3.có nhiều tiền Vì vậy học sinh trong trường chủ yếu là nhà có nhiều tiền mua vào, hiếm mới có học sinh học bổng mà mỗi năm trường chỉ xét 2 học bổng thôi . Trường Sun chia thành từng loại ,loại A : chỉ có 3 lớp của 3 khối 10,11,12 ở đây học sinh phải có số điểm ít nhất là 90/100 vì thế loại A toàn thiên tài. Loại B : cũng gồm 3 khối mỗi khối có nhiều lớp số điểm đạt đc là 70/89 (loại này là học sinh khá giỏi dey) loại C : 3 khối mỗi khối có rất nhiều lớp vì chủ yếu toàn học sinh vào trường nhờ tiền của cha mẹ.

Ngôi trường gồm 6 tầng mỗi tầng có 15 lớp học, chia làm nhiều dãy và các phòng thực hành liên quan đến việc học. Bên tay phải là khu nhà dành cho thể dục các CLB trong trường , có sân bóng rổ,tenis,cầu lông,bơi,... (gt ntn thui ạ)

Cầm tờ bản đồ của trường trên tay nó thăm nguyên rủa papa mình sao lại xây ngôi trường to thế -_-

Tìm mò một lúc nó đã đứng trước một căn phòng mang biển chữ cỡ to “ P.Hiệu Trưởng”

“ cộc...cộc...cộc “– Trong phòng một người đàn ông trung tuổi đang cặm cụi vào máy tính làm việc không thèm liếc nhìn nó đến một cái ông khẽ nói – Vào đi .

- Bước vào phòng nó lên tiếng – Chào thầy.

Lúc này ông hiệu trưởng mới ngước mắt lên hướng về phía cửa phòng nơi có tiếng nói vừa phát ra , sững sờ trước vẻ đẹp của nó – ông không nghĩ giáo viên mới lại trẻ và đẹp như vậy ,nói đúng hơn là như thiên thần vậy (ác qui thì có =_=) – Biết hành động của mình khác thường ông vội kho khan một tiếng lấy lại phong độ - Cô là Hoàng Gia Băng người đạt mức điểm tuyệt đối trong đợt dự tuyển vừa rồi ? - Vẫn còn không tin vào mắt mình ông nghi ngờ nhìn nó .

Nó không nói gì chỉ gật đầu nhẹ.

- Cô ngồi đi – theo hướng tay của HT nó ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó.

- Đây là hồ sơ của tôi – Vội tay vào chiếc túi xách nó lôi ra một túi tài liệu được bỏ vào cặp nhựa một cách cẩn thận đặt lên bàn chỗ HT.

Ông cầm và mở tập tài liệu lên lại sock tập 2 tập tài liệu chẳng ghi gì nhiều chỉ vài dòng :

Tên : Hoàng gia Băng

Tuổi : 17

Ngày /tháng/năm sinh : xx/xx/199x

Gia đình : ba mất sớm ,mẹ bán hàng dong.

- Cô mới 17t thôi sao – lắp bắp mãi ông mới thốt được lên lời – đơn giản vì đợt tuyển chọn giáo viên nó chỉ ghi tên, ngày & tháng sinh chứ không có năm mà lại là ng đạt điểm tuyệt đối nên ông nghĩ nó cũng phải hơn 30 rồi.

Nó vẫn vậy im lặng như tờ chỉ gật đầu nhẹ một cái.

Suy nghĩ một lúc như nhớ ra điều gì đó ông HT vội quay sang nó nói :- Cô sẽ phụ trách lớp 11A nhé. Ngày mai cô sẽ bắt đầu đi dạy nhớ đi làm sớm đây ! Bây giờ thì cô có thể đi xem xét trường rồi.

- Vâng ! chào thầy - Chỉ nghe có vậy nó đứng bật dậy cúi đầu chào HT rồi chạy đi.

Ra đến cửa nó rút điện thoại ra gọi cho ai đó :

- .....

- Điều tra cho tôi về lớp 11A trường Sun

-.....

- À ,điều tra cả về từng thành viên một trong lớp nhé !

-.....

- Nhanh lên , sớm nhất là chiều phải có kết quả rồi đây.

Cúp máy nó bắt đầu tung tăng đi dạo quanh trường,nhắm mắt đi theo cảm hứng khi mở mắt ra nó phát hiện mình đang đứng trong một khuôn viên toàn hoa hồng ,mắt như sáng lên nó lao như bay đến bụi cây gần nhất nơi phía trên có một cây già rất lâu năm rồi “ Chỗ ngủ lí tưởng đây “ nghĩ thầm nó liền ném đôi giày qua một bên thoăn thoắt trèo lên cành cây to nhất “oa mới thoải mái làm sao,haha “ – cười lớn nó vươn vai rồi nằm vắt chân trên cây mà không quan tâm mình đang mặc váy (ôi chị ơi mất hình tượng quá) .Nhắm mắt vào tham lam hít lấy hương hoa hồng nó sực nhớ ra gì đó vội ngồi bật dậy “ Trời ơi cái váy chết tiệt , mất cả hứng “ lăm băm xong nó nhảy xuống cây ,vớ đôi giày đeo vào đi về nhà (xấp đến giờ ra chơi rồi không muốn làm tâm điểm của sự chú ý đấy ạ) trước khi đi nó không quên gửi lại lời nhắn đến bạn mới (= _ =) – Tạm biệt hẹn gặp lại vào những ngày sắp tới.

Coi chiếc đồng hồ đeo tay nó vội vã chạy ra cổng trường – may quá ,còn 5’ nữa là ra chơi rồi ,hey- bắt lấy chiếc taxi đang đi đến nó về đến nhà phi bay lên phòng coi vội bộ váy xinh đẹp ra ,thở dốc nó nằm luôn xuống giường ngủ một giấc đến chiều.

Đang ngủ ngon thì

“Dokbaera haedo gwaenchanha gikkeoi naega badeuri

Eotteon yuhokdo neobodan dalkomhago gangnyeolhaji motae

Sesang eodumeun nunbusin niga modu samkigo nal geu biche nun meolge hae

Eotteon eodumdo ni apeseon geu himeul irchanha nan neoman isseumyeon dwae

Gireul barkhyeojwo jje wonteun maldeun seontaegeun kkeutnasseo naui jeonbureul da geolgesseo

Jikyeo nael geoya eotteon eoryeoun yeojeongi doenda haedo

Nan neo bakken an boinda

Teureojin teuri naeneun eumak bigeuk sangmakhame nal mireobutyero

Ppigeogi neun sarangui seomak I’m Gonna Lose Myself

That Was Sweet Start

Meomchul jul molla kkeut dadareun nae ganjeongmani olla

Hwaksini doen chakgak neowa nan Got The Top Of The Emotion

Kkochi sideureo nalligo dareun giureo sarajyeo gado

Byeonhaji anheul nae maeum saranghanda saranghanda

.....”

Nhạc chuông Last Romeo-Infinite reo ینگ ۆی ,lười biếng với lấy chiếc iphone 5s của mình nó dí sát vào tai thều thào giọng ngái ngủ :

-alo

-.....

- báo cáo đi – tự nhiên nghe đến đây nó ngồi bật dậy tỉnh ngủ.

-.....

- rồi cảm ơn – cúp máy ,môi nó khẽ nhếch lên một vòng cung tuyệt đẹp “ Thú Vị rồi đây”

Nhưng tự nhiên trong đầu nó len lỏi một suy nghĩ “ Tại sao lại sắp xếp cho một giáo viên mới vào nghề mà lại trẻ tuổi (bằng tuổi hs luôn ạ __) vào dạy khối Avip ?? Khối hs thiên tài và nổi bật nhất vẫn là TRÌNH ĐỘ QUẬY siêu đẳng ? “ – suy nghĩ một hồi với chỉ số IQ ngất ngưỡng của mình nó khẽ cười – một nụ cười đầy hàm ý.

*Tại một căn phòng :

- Ông đã làm theo lời tôi chứ ?

- Vâng ,chủ tịch.

Gật đầu hài lòng người đàn ông ra hiệu cho ng kia ra ngoài.Đi đến cửa đột nhiên ng kia quay lại cất tiếng :

- Nhưng tôi thắc tại sao lại sắp xếp cho tiểu thư làm chủ nhiệm một khối thiên tài ạ ? Chắc các học viên sẽ không phục đâu.

- Tài năng của nó được thể hiện qua đợt dự tuyển rồi ,chẳng có gì là không được cả - mỉm cười tự tin ông bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ – Lớp học đó rất hợp với con đây , tất cả các học viên đều rất giống con.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“ reng...reng..reng” Chiếc đồng hồ báo thức hình con cú (chị này khác ng quá ,muốn báo thức thì phải hình con gà chứ :)) con cú ham ngủ lắm) kêu ینگ ۆi báo hiệu một ngày mới đầy thú vị của nó .Đưa tay lên đầu giường theo thói quen với lấy cái đồng hồ nó tắt đi và.....ngủ tiếp.

30p sau –AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAa...- Tiếng hét với tần số sập nhà vang lên , vùng người dậy nó vớ lấy cái đồng hồ con cú 6h30p thờ phào – vẫn còn 30p nữa ,nhanh chân làm VSCN xong nó bước ra với quần pull ,áo sơ mi đơn giản ,chạy xuống bếp lôi từ tủ lạnh ra một hộp sữa tươi với bánh mì ăn hết chưa đầy 5p nó bước ra khỏi nhà vui vẻ, chợt nhớ ra phương tiện sẽ dùng đến trường nó chạy vội vào gara lôi ra một chiếc xe đẹp địa hình kiểu mới (trời ời chị này thích chơi trội đây mà) , đúng với cá tính của mình ngồi trên xe đạp nó lao với vận tốc tên lửa , chỉ một lúc sau nó đã có mặt trước cổng trường Sun ,6h50p cổng trường bây giờ tấp nập toàn ô tô đưa đón các tiểu thư ,công tử nên rất náo loạn , nó nhẹ nhàng xuống đất xe , đến cổng trường lúc này tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía nó ,lạ lắm, ghen tị,khinh thường....(khinh thường vì nó đi xe đạp ý,ở trường Sun hs hầu hết toàn đi mô tô hoặc xe đưa đón thôi) bắt đầu những tiếng xì xèo bán tán vang lên

- Trời ời ! nhò đó là hs mới hả ? Nhìn lạ thế -hs1

- Ôi nhìn cá tính ghê – hs2

- Bạn gì ời ! làm bạn gái mình nhé – một nam sinh lên tiếng trêu gẹo

-.....

-.....

-.....bla...bla

- Trời ơi nhìn còn xinh hơn cả các Công Chúa nữa (mặc dù ăn mặc giản dị hết sức nhưng nó vẫn rất thu hút) – hs..

- Nhảm nào ! Công chúa nghe được thì mày chết chắc – một nữ sinh bịt miệng cô gái vừa nói (chắc bạn thân)

Vừa rút lời thì công trường từ đâu xuất hiện 2 chiếc xe BMW , bước từ chiếc xe số 1 ra , một cô gái của gương mặt hoàn mỹ ,nước da trắng ngần với đôi mắt to tròn nhìn rất cute , mặc dù bộ đồng phục đều giống tất cả nữ sinh khác nhưng mặc trên người cô lại khiến nó lộng lẫy và sang trọng hơn , trên ngực áo là huy hiệu làm bằng vàng có kí hiệu “A” nhờ đó biết được cô là thành viên của khối Avip.

Tiếp theo đó cửa chiếc xe bên cạnh bật mở lần này bước ra không phải một mà là cả hai người ,hai cô gái giống nhau như đúc nhưng một cô người mang vẻ đẹp hiền lành , qui phái còn người kia thì mang vẻ đẹp nhí nháy ,tính nghịch.

Từ lúc 3 người họ bước xuống tất cả trường đều im lặng rồi chưa đầy 1s sau những lời bàn tán nổi lên :

-Trời ơi công chúa đến rồi

- Ôi ! công chúa của đời anh.

- Hôm nay nhìn công chúa xinh quá

-....

-...bla....bla....

Tất cả cứ vậy kín lấy 3 người con gái kia không rời cho đến khi một giọng nói vang lên :

-Cho các người 5s biến khỏi đây ngay lập tức – Sasa vừa rút lời chưa đầy 5s sau cả trường đã sạch bóng không bóng người , giờ đây chỉ còn mình nó và 3 người con gái.

Thấy một người vẫn còn đứng đấy chưa chịu đi (là nó đấy ạ) Sini bắt đầu khó chịu lên tiếng – Cô kia tại sao còn chưa biến – tự nhiên người bây giờ lại không sợ mình làm cô cảm thấy khó chịu,nhưng khi nhìn lại nó cả 3 đều ngạc nhiên vì cô gái đó mang một vẻ đẹp hút hồn (còn đẹp hơn cả 3 nhỏ nữa) cộng với không mặc đồng phục nên cả 3 nghĩ nó là hs mới nên cho qua ,bước đi kiêu hãnh không nhìn nó lấy một cái ,Sini,Mini và Sasa vừa đi vừa nói chuyện rồi vào lớp luôn.Bây giờ cả sân trường vắng tanh không một bóng người nó mới nở một nụ cười xảo quyệt “ Hóa ra là hs của mình à,vui rồi đây “ nghĩ rồi nó quay gót về phía phòng hiệu trưởng ,vừa đến thì trông vào lớp reo “tùng..tùng..tùng” .Trước cửa phòng ông Hiệu Trưởng đã đứng ở đó như chờ nó đến đã lâu,vừa thấy nó ông liền cất tiếng :

- Cô đến rồi à , bây giờ tôi sẽ đưa cô lên nhận lớp.

Vẫn như những lần gặp trước nó chỉ gật đầu nhẹ rồi bước theo ông Hiệu Trưởng trung tuổi.

Đi một lúc, bây giờ nó đã đứng trước cửa phòng lớp 11A , nhìn vào cửa lớp không hề đóng mà chỉ khép hờ như có một thứ gì đó ,nhìn cánh cửa nghi ngờ ,chưa đầy 1s sau nó đã nhận biết chuyện gì sau cánh cửa đó ,khẽ cười nó lầm bầm “ THÚ VỊ” .Ông hiệu trưởng ra hiệu cho nó đứng ngoài cửa để chờ ông vào thông báo với lớp thì hãy vào sau , gật đầu đồng ý ngay , nó tìm tìm cười . Vừa mở cánh cửa lớp khép hờ ra ,đang định lên tiếng bỗng “Ao” từ trên cao đổ xuống một thứ nước trong suốt (sữa tươi nguyên chất đấy ạ) sũng sờ hura hiểu chuyện gì ,ông đứng đó đờ người vì thứ nước có vị ngọt này , phải mất khoảng 1p để ông định hình lại sự việc đang xảy ra , vừa xấu hổ vừa tức giận mà không làm gì được (hs ở đây toàn titeur thư vs công tử danh giá thôi động vào thì ông ý nghĩ việc luôn ý) ông chỉ hét lên :

-Các em làm cái quái gì vậy hả

Trong khi đó thì lớp học đang cười như điên đại chẳng ai còn quan tâm đến cảm xúc của “thầy hiệu trưởng đáng quý “ nữa

-hahahaa....cái món quà đó giành cho cô....haha... giáo mới ....haha ....mà ....thầy bước vào làm gì hả ..haha...- Một hs đứng lên phát biểu mà vẫn không thể nhịn được cười ,mãi mãi nói thành câu.

Nó ở bên ngoài chứng kiến mà cũng không thể nào không cười nhanh chóng lấy lại danh dự giúp thầy hiệu trưởng tốt bụng (nhận quà thay nó mà) nó bước vào lớp nói to :

- Xin chào tất cả m.ngen tôi là.....giáo viên mới – Nó nói kèm theo một nụ cười chết người làm cho học viên nam cũng như nữ đang cười tươi đều đờ toàn tập ,thấy tình hình có vẻ ổn nó quay sang HT cất giọng – Thầy về thay đồ đi ạ ,ở đây tôi sẽ lo –chỉ nghe có vậy HT chạy nhanh ra khỏi lớp cho đỡ quê.

Sau khi HT chạy đi nó mới đứng ra giữa lớp hùng hồn tuyên bố - Cảm ơn tất cả các bạn về món quà vừa rồi , nhưng tiếc là tôi không nhận được haha, lần xong tặng tôi MÓN QUÀ THÚ VỊ HƠN NHÉ – nói rồi chưa để lớp hiểu ra hàm ý nó nhảy mất một cái làm nam sinh siu tập 2.

Bắt đầu lớp nổi lên bàn tán :

-Ồ ,không phải cô gái hời sáng sao??

- Ôi hông ngờ cô giáo mới xinh thế

- ta đi chết đây , ôi!!-bla..bla...

Lúc này 3 nàng công chúa đang ngủ gục nghe thấy ồn quá mới ngược lên cũng không khỏi bất ngờ trước vẻ đẹp của nó.

-Cô là giáo viên chủ nhiệm mới thật sao – Mini nghi ngờ hỏi.

- Ừm – nó gật đầu – bây giờ các em có thể hỏi tôi những gì đang thắc mắc – vừa nói nó vừa kéo ghế ngồi xuống,

Chỉ chờ có vậy Sasa vừa ngủ vừa nói mà không nhìn nó lấy một cái : - Cô sinh năm nhiêu vậy ?

- Tôi sn....- đang định trả lời thì

“Rầm..rầm..rầm” – Đá văng cánh cửa lớp bước Từ bên ngoài bước vào 3 mỹ nam, sự xuất hiện của họ làm toàn bộ nữ sinh đều đứng rồi lại nhao nhao lên :

- Trời ơi hoàng tử đến rồi hihi

- Oa ! màn đập cửa của anh Soo cold quá (ô mai gót o.o)

- ba...bla.....

.....

Mặc kệ lũ con gái kêu gào âm ỉ, 3 nam sinh bước thẳng xuống bàn trống cuối cùng ném cặp xuống và.....NGỦ.Từ lúc bước vào đến giờ 3 người họ chẳng thèm nhìn nó đến một cái, như đây là hiện thường thường xuyên xảy ra....và ai cũng quen rồi. Khi cả lớp đã ổn định lại Sasa lại cất giọng :

- Cô trả lời đi chứ !

Mặc kệ như không nghe thấy Sasa nói, lúc này đây, trên bục giảng nó đang nhìn 3 người đó với cặp mắt vô cùng “yêu thương” làm Sasa tức điên người vì có người dám bợ mình.

Cả lớp thấy nó nhìn chằm chằm vào 3 hoàng tử của họ thì tức giận nghĩ nó có ý đồ với 3 ng, di chuyển “ nhẹ nhàng “ xuống cuối lớp ,dừng lại chỗ ngồi của 3 chàng hoàng tử trước ánh mắt kinh hãi của con trai (thương hoa tiếc ngọc đấy ạ) và ánh mắt thích thú sáng khoáy của lũ con gái (sắp có kịch vui ý) nó “ NHE NHÀNG “ lên tiếng :

- “Đậy ngay !” – tiếng hét với tần số ngắt ngừng vang lên làm sụp mấy lớp kính cao cấp. Vừa giật mình vừa tức giận vì có kẻ dám phá rất ngủ của mình Yen, Yan cùng hấn ngồi bật dậy tay nắm thành đấm (eo oi ,bạo lực gia đình :)) quay mặt qua phía kẻ to gan đó ,Yen, Yan và hấn đều bất ngờ vì tự nhiên xuất hiện một mỹ nhân trong lớp nhưng chỉ 1s đầu ,lây lại khí thế ,mặt hấn hấn lên tia tức dân nắm lấy cổ áo nó :

- Muốn chết ?? – Giọng nói như địa ngục của hắn vang lên làm cả lớp rợn và người nhưng lũ con gái vẫn hăng hái coi cảnh nó sẽ sợ xanh mặt mà chạy ra khỏi lớp “haha ,cô tưởng mình xinh đẹp mà anh Soo tha cho sao??” “ “Tưởng mình có tí nhan sắc mà dám quát hoàng tử à ?” “ lần này cô chết chắc rồi ,dám phá giấc ngủ của hoàng tử” “ Cô muốn nghỉ việc rồi à “ “haha ,mới ngày đầu đi làm đã bị đuổi ,tội nghiệp hahaha” – Tất cả các suy nghĩ của nữ sinh trong lớp đều được nó đọc được.

Trái ngược với mọi mong muốn của cả lớp, mặt nó vẫn như ban đầu “KHÔNG CẢM XÚC”, không một tí lo sợ, nó bình thản gỡ bàn tay rắn chắc đang nắm lấy cổ áo mình ra, bình thản nói :

- Chết à ?? tôi chưa muốn ! nhưng em muốn tôi có thể giúp em – Nhìn thẳng vào mắt hấn không e then nói.

Bị nó nhìn thẳng vào mắt , đôi mắt màu xanh ngọc đặc biệt rất đẹp làm hắn chạy lòng không dám nhìn vào mắt nó nữa , đồ mặt quay ra phía khác để tránh ánh mắt đó hắn buông một câu làm cả lớp hụt hẫng – Cô...cô...muốn gì ? - những hành động kì lạ đó làm đám con gái rất tức ,nhưng lại làm cho tam công chúa và 2 hoàng tử cảm thấy “ THÍCH THÚ” đơn giản chỉ vì chưa bao giờ thấy hắn biểu hiện la như thế ,nhất là trước mặt con gái.

- Tôi chỉ muốn hỏi... - Nó vẫn vậy chẳng buông tha cho hấn , hấn quay hướng nào nó quay hướng đó nhìn thẳng vào mắt hấn nói làm hấn cứ phải cúi gầm mặt - Hành động mà một công tử đào hoa chưa bao giờ phải làm đó là cúi mặt trước người khác, tự trách mình ngu ngốc , 1p sau hấn lấy hết lại tự tin nhìn lại nó không e dè nhưng mắt vẫn hơi đỏ ,nhú mày khó hiểu nhìn nó.

Như thấy được những dấu hỏi xung quanh nó buông thổng một câu – Em bị mắc bệnh ngôi sao à? – Câu hỏi chẳng một chút ăn nhập với chủ đề làm cá lóp ngá giữa ,còn hấn thì giắt mình tức giận – Gì????????

Vẫn cái giọng nhẹ nhàng đến đáng sợ : - Đi học muộn lại còn đập cửa , đã vậy vào lớp không chào hỏi cô giáo đến một câu đã về chỗ nằm ngủ , chẳng phải em đang coi mình là những ngôi sao trên trời cao còn tôi là sinh vật dưới mặt đất mà chẳng đáng để ngôi sao nhìn xuống à ? – Câu trả lời cũng chẳng mấy ăn nhập vang lên (nó đang tính trêu tức anh Soo nhà ta đây mà ,hehe)

- Ô ! nếu cô biết rồi thì còn hỏi tôi làm gì ? _ nhếch mệp tạo thành đường cung duyên rữ hấn trọc tức nó , nhưng người luôn bình tĩnh như nó thì nào có bị lung lay.

- Hồi lại cho chắc thôi mà ,em tự tin ghê nhỉ - Nó nhìn hấn ngại – Tường mình thắng hấn không suy nghĩ nói luôn – Tất nhiên.

- Nhưng có lẽ thiếu gia đây thiếu hiểu biết hơn tôi nghĩ đây – Nó

- ??

- Chẳng lẽ em không biết ngôi sao chỉ sáng vào ban đêm thôi sao ,còn ban ngày nó chẳng là gì cả đâu.....- Ghé sát vào tai hấn nó thì thậm đủ 2 người nghe – BANG CHU BLACK DEVIL À.

Quay người bước lên bục giảng để mặc những dấu hỏi to đùng cho đám học sinh,cái nhìn thách thức của 3 nàng công chúa và 2 chàng hoàng tử và cái đầu bốc khói cũng như kinh ngạc của hấn – Chẳng có ai biết được điều đó trừ những người cấp cao trong bang.

Biết bây giờ chẳng làm được gì nó hấn bèn ngậm ngùi ngồi xuống nghĩ cách xử nó sao ,thấy hấn như vậy , Yan quay sang hỏi :

- Bà ta nói gì vậy (trời ơi ,chị ấy còn trẻ mà TT_TT)

- Ra về ghé bar – úp mặt xuống bàn ngẫm nghĩ hấn nói nhỏ.

Hiểu tính hấn không thích nói nhiều Yan cũng ngồi yên không nói nữa.

Thấy cả lớp đang ồn ào bàn tán, nó nói lớn :

- Hôm nay vì là ngày đầu tiên tôi đi làm nên sẽ không học gì cả - quét qua một lượt dưới lớp nó nói – Bây giờ mỗi thành viên trong lớp có thể hỏi tôi một câu bất kì,chỉ một câu thôi nhé ! – Nháy mắt tinh nghịch nó làm con trai trong lớp chết sững

Vừa rút lời,Sasa nói luôn :- Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Nhớ lại câu hỏi nó thẳng thắn nói luôn – Tôi bằng tuổi tất cả các bạn ở đây – Sau câu nói của nó cả lớp như trúng bùa mất chữ “A”mồm chữ “O” kinh ngạc.

- Cô đừng có đùa nữa – Chau mày khó chịu Sini lên tiếng.

- Tôi không đùa – Ánh mắt nó trong sáng nhìn thẳng vào Sini làm cô cảm thấy tin tưởng .

- Rồi cứ cho là vậy đi ! Nhưng bằng tuổi bọn tôi thì cô lấy tư cách gì để dạy chúng tôi- Sasa nhìn nó nghi hoặc.

- Sasa , em hỏi hai câu rồi đây – nó nhìn Sasa cười đều.

Dù rất tức nhưng Sasa cũng nhịn vì nó đã nói ngay từ đầu rồi ,ngậm ngùi ngồi xuống ,Sasa nuốt trôi cục tức.

Hấn đang nằm úp mặt xuống bàn nhưng cũng nghe thấy hết những điều đó và cũng khá ngạc nhiên. Ngửa mặt hấn lên tiếng :

- Vậy tôi sẽ hỏi thay Sasa , cô lấy tư cách gì để dạy chúng tôi.

- Tư cách à ?Tôi có thừa – Nhếch mép đầy tự tin nó nhìn hấn nói – Tôi đã thi dự tuyển đợt vừa rồi và đạt số điểm tuyệt đối ,17t tốt nghiệp đại học havart loại giỏi .OK – Tự tin khoe thành tích của mình nó làm cả lớp đứng hình toàn tập.

- Nếu cô giỏi vậy thì có dám thi đấu với tôi ?? – Hấn nhìn nó thách thức.

Không suy nghĩ nó cười đầy hàm ý – Được thôi , ta thi gì ? và luật thi ?

- Sắp đến đợt thi học kì I rồi tôi sẽ chấp nhận cho cô dạy chúng tôi từ hôm nay cho đến ngày đây cô và tôi sẽ thi , nếu cô thắng tôi sẽ chấp nhận cô dạy còn nếu cô thua thì cấp sách khỏi trường này.

Ok – nó cũng không ngại nhìn hấn thách thức.- Và bây giờ tiếp tục những câu hỏi khác.

- cô đeo kính áp tròng à – Yen nhìn nó soi mói.

- Không !– nó nhìn Yen nháy mắt làm anh chàng đỏ mặt và điều đó đã đập vào mắt Mini làm cô nàng rất buồn.

Yan ngồi im lặng từ đầu bây giờ mới lên tiếng : _ đợt dự tuyển vừa rồi ,cô thi bằng thực lực của mình chứ ?? _ nhìn nó bằng một ánh mắt nghi ngờ và câu hỏi đó làm nó cảm thấy bị xúc phạm ,ý nói chẳng khác nào coi nó đi cửa trong hay có tay chân giúp đỡ cả, nhưng nó là người biết điều chỉnh cảm xúc nên khuôn mặt vẫn bình thản đáp – như thế nào thì đến đợt thi sẽ rõ .

Tiếp tục ngồi xuống và tiếp tục những câu hỏi khác,nhưng chủ yếu hỏi về cuộc sống bên nước ngoài của nó do các nam sinh hỏi.

-.....

-.....

-.....bla...bla....

Một cô gái nhìn có vẻ “xinh đẹp”, khuôn mặt trắng nõn chát cả hộp phấn, đôi môi đỏ chót “ chắc phải dùng hết cả thỏi son” – Nó nghĩ mà cười thầm trong bụng, đứng lên giọng có chút chảnh chọe :- Cô nói về gia thế của mình đi.

Như thế câu nói đó chính là điều tất cả học viên trong lớp quan tâm nhất nên rất được hưởng ứng. Thầm khinh thường những con người chỉ coi trọng cái vẻ bề ngoài nó không ngại ngừng mà nói – Muốn biết cả em có thể coi tài liệu về tôi – Cả lớp nghe thế thì càng tò mò hơn.

Vừa rút lời thì “ reng...reng...reng “ tiếng chuông báo hiệu hết giờ reng inh ỏi, xách cặp ra khỏi lớp mặc kệ đám học viên đang láo loạn nó phi thẳng về nhà đánh một giấc đến chiều “ Trời ơi heooooo”

* Tại căng tin :

Vùng vẫy mãi cuối cùng cũng thoát khỏi đám đĩa đồi bọn hấn cùng Sasa, Mini, Sini ngồi vào chiếc bàn quen thuộc, chiếc bàn khác với những chiếc bàn ở đây, Vừa ngồi xuống Yan đã quay sang Soo lên tiếng :- Lúc vừa cô ta nói gì với cậu vậy ? – Nhếch môi hấn nói – Cô ta không hề tầm thường đâu, coi chừng đấy.

Cả bọn đều khó hiểu trước câu nói đó nhưng đang đói nên không ai quan tâm mà ngồi ăn uống im lặng.

Thấy không khí có vẻ nặng nề Sini lên tiếng – điều tra về thân thế của cô ta đi.

Nghe có vậy, cả lũ gật đầu đồng tình, rút chiếc phone ra hấn gọi đi đâu đó một lúc sau cúp máy coi sang là những ánh mắt tò mò của lũ bạn, cười nhạt nhèo hấn nói :

- Cứ tưởng có nhân vật bí ẩn tầm cỡ nào hóa ra chỉ là một gia thế hết sức tầm thường.

Nghe vậy Yen cũng cả lũ càng thêm tò mò hỏi : ntn mà tầm thường, nói đi !

- cô ta là Hoàng Gia Băng

Tuổi : 17

Ngày /tháng/năm sinh : xx/xx/199x

Gia đình : ba mất sớm, mẹ bán hàng rong

Nghe xong cả bọn tròn mắt :

- Trời chỉ tầm thường vậy thôi sao – Mini nhún mày

- Cứ tưởng có trò vui chứ - Sasa thở dài ngán ngẫm

-.....

Nói một chút rồi cả bọn lại ai làm việc nấy mà không quan tâm đám fan xung quang nhìn mình say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

* 7pm

- Ngồi dậy vươn vai sau một giấc ngủ dài “ ột...ột...” giật mình xoa xoa cái bụng đang réo nó mới nhớ từ sáng đến giờ chưa bỏ cái gì vào bụng, lần mò xuống bếp mở tủ lạnh ra chẳng có gì để bỏ vào bụng cả, bây giờ chẳng lẽ lại chịu đói ? Do dự một lúc nó quyết định sẽ ra ngoài ăn thứ gì đó, với lấy chiếc vest khoác ngoài, đội thêm chiếc mũ lưỡi trai màu đen nhìn nó cực sành.

Đi bộ trên vỉa hè, phía đối diện là quán bún riêu đáng bốc khói nghi ngút, không thể cưỡng lại hương thơm đó, nó lao mình phóng nhanh qua đường ăn liền 3 tô lớn, ăn no nó bắt đầu muốn đi dạo. Đèn đường lúc này đã lên hết, xe cộ đi lại tấp nập nhưng sao lúc này nó lại cảm thấy cô độc đến thế ??? Mỉm cười hòa vào dòng người rộng lớn nó dừng chân trước một quán cafe nhỏ mang biển hiệu “ Cold Summer “ Lắc đầu khó hiểu “ Mùa hè lạnh ư ?” nó quyết định bước chân vào quán, bên trong không đông khách lắm, được bày biện khá đơn giản chỉ vài chiếc bàn tròn với một chiếc đèn nháy xung quanh

chậu hoa Lyly. Từ lúc nó vào ,giường như mọi tâm điểm đều đổ dồn về phía nó. Kiểm lấy chiếc bàn cạnh cửa sổ,nó ngồi xuống, từ bên trong bước ra một cô gái khá trẻ cột tóc cao mặc quần áo phục vụ đi về phía nó, dừng chân cạnh bàn nó đang ngồi,cô gái lên tiếng :

- Bạn dùng gì ạ ?

- 1 li cafe không đường – Nó nói mà không liếc nhìn chị phục vụ.

5p sau phục vụ bàn đã đem ra 1 li cafe đặt trên chỗ nó,đang định quay đi thì nghe thấy tiếng nó nói :

- Tại sao quán lại có tên là “ Cold Summer”

– Ai vào đây cũng đều hỏi câu đó đấy - Quay lại nhìn nó mỉm cười,chị phục vụ đồng ý – Nó chẳng có ý nghĩa gì cả,chỉ là con người ta thất thường : mùa hè thì lại mong đến mùa đông nhanh cho khỏi nóng còn mùa đông thì lại thích đến mùa hè cho ấm áp, Vì vậy ở đây khi mùa hè đến sẽ treo biển hiệu “ Cold Summer” còn đến mùa đông sẽ là “ Hot Winter “

Nghe xong cái lí do khó hiểu đó nó bỗng bật cười lớn – haha, Thú vị đó chứ ,cảm ơn chị.

Ngồi nhâm nhi tách cafe một lúc nó quyết định sẽ đến nơi này thường xuyên hơn, đứng dậy thanh toán nó bắt đầu tiếp cuộc hành trình tham quan đường phố =>))

* 10pm Tại bar Black Devil ,trong phòng Vip :

3ng con trai hoàn mĩ và 3 cô gái siêu dễ thương đang ngồi im lặng ,không khí trong phòng trái ngược hẳn với cái nơi vốn dĩ thuộc về nó, một không gian im lặng đến đáng sợ.

- Tên Soo kia,gọi bọn ta đến mà cứ im lặng thế ? – Khó chịu vì cái sự im lặng quá đáng kia Yan lên tiếng.

- Đúng đấy – cả lũ cùng đồng thanh.

Đặt ly Whisky đang nhâm nhi xuống ,hắn lạnh băng nói :

- Có thông tin “Bloody Rose” đã quay trở lại vào vài ngày trước.

-“Bloody Rose” là gì vậy ?? – Mini “ngây thơ” hỏi.

- Trời ơi ! ngồi yên đó đi em, đừng thắc mắc nhiều, tự nhiên hôm nay lại đòi đi theo chị làm gì chứ - Sini thờ dài (Mọi người biết đó Mini của chúng ta là tiểu thư ngoan hiền :) nên không ở trong thế giới ngầm hay là đến mấy nơi k đc " ngoan ngoãn" này)

- Tại em lo cho chị mà,nhờ chị gặp gì nguy hiểm thì sao ? – Mini nhìn Sini lo lắng.

- haha, bấy lâu nay không thấy lo sao bây giờ lại lo lắng cho con nầm Sini vậy ,mà người khác bị nó làm nguy hiểm thì có ,chớ ai dám làm nó nguy hiểm đâu – Sasa cười lớn

- Mini ngoan hiền không hiểu về mấy thứ trong thế giới ngầm này đâu – Yen nhìn Mini trêu chọc.

- Hừ - lườm xéo Sasa voi Yen một cái Mini quay sang Sini cãi lí – Từ nay chị đi đâu em sẽ theo đó, không rời nửa bước.

- Nếu bama mà biết đứa con ngoan hiền của họ đi đến mấy nơi như thế này sẽ buồn lắm đó – Sini nhìn Mini nói đùa.

- Chị thật là...- Mini nguýt dài nhìn Sini giận dữ.

- Thôi đủ rồi,đến đây để bàn chuyện đây không phải cãi nhau đâu – Yan nãy giờ im lặng mới lên tiếng - “Bloody Rose” trở lại thì đã sao ?

- Như mọi người đã biết “Bloody Rose” là một con người bí ẩn không ai là không biết đến nhưng lại chưa ai biết mặt ,ra tay xong đều để lại một bông hoa hồng đỏ thể hiện như cái tên của nó “ Bông Hồng đầm máu “ – hắn giới thiệu – Người này đã ẩn danh hơn 1 năm nay và bây giờ đột nhiên quay trở lại ,đây là điều đáng lo ngại của tất cả bang phái.

- Tại sao lại đáng lo,người đó đâu có liên quan gì đến chúng ta cũng như bọn họ đâu – Sini thắc mắc.

- Bởi nếu người đó quay trở lại sẽ gây trở ngại cho sự phát triển của các bang – Yen thân tình giải thích.

- Tại sao ??? – lần này là Sasa thắc mắc

- Sao hôm nay 2 người chậm hiểu vậy – Yan nhấn mặt nhìn Sasa và Sini - “Bloody Rose” chính là người đứng đầu thế giới đêm nay Vì thế nếu muốn vươn lên đứng đầu thế giới bóng đêm thì “Bloody Rose” phải mãi mãi biến mất.

- À – gật đầu như đã hiểu, Sini cùng Sasa đồng thanh – Vậy thì chúng ta phải .....

- TIÊU DIỆT “Bloody Rose” – Soo này giờ im lặng lên tiếng....

* * *

Mặc kệ cho đôi chân đi tự do – “Chắc cũng khá muộn rồi đây” – Nghĩ rồi rút chiếc phone ra coi giờ 23h14p, hơi giật mình vì không ngờ mình đã đi bộ liền 3 tiếng, nó bắt đầu có ý định sẽ về, nhìn lại chỗ mình đang đứng nó mới để ý ở đây khá vắng vẻ, mọi nhà hầu như đã đi ngủ hết, không một bóng người qua lại, tự nhiên nó cảm thấy ....thích thú vì sự tĩnh lặng ở đây (nó là người thích sự yên tĩnh mà) chăm rãi lê những bước chân trên con đường nó ngêu ngao một đoạn hát quen thuộc, bỗng từ xa một đám thanh niên ăn mặc quái dị đi đến, tên cầm đầu có mái tóc 7 màu, quần áo xộc xệch lên giọng trêu chọc nó :

- Cô em đi đâu khuya vậy, đi chơi với tụi anh đi – vừa nói hần vừa tiến lại phía nó đưa bàn tay dơ bẩn của mình lên định chạm vào má nó, bực mình vì có kẻ dám phá hoại không gian yên tĩnh của mình “ Hôm nay coi như các người xui xẻo” Nghĩ rồi nó cười, một nụ cười nham hiểm, đang định cho tên đó một cái chết thảm nhất thì :

“ bộp...bộp....Á.....bụp....bụp...bộp.....AAAAAAAAAAAAA...” – Một loạt những âm thanh ghê rợn cùng tiếng thét thất thanh vang lên, ngay sau đó tên vừa đứng gần nó đã ôm đất ngưng thở, những tên phía sau thì lần lượt khụy xuống tất thở (khiếp quá hic).

Giật mình vì cách giết người nhanh chóng, độc ác không để người ta kịp thở vài giây, nó mới nhìn lại kẻ vừa ra tay “Giúp mình”. Đó là một chàng trai khá cao có mái tóc ánh tím, vì ánh đèn đường khá sáng mà ng đó lại đứng khá gần nó, quay mặt về phía đối diện nên nó nhìn rất rõ.

- Ai ? – Nó nhìn người con trai tò mò, người này có thân thủ khá tốt, nếu nói đúng thì phải ngang bằng nó hoặc có thể hơn.

Nghe tiếng nó, anh ta xoay người lại phía nó, lúc này hai người đang đứng đối diện với nhau, nó mới ngỡ ngàng “ Anh ta rất đẹp, một vẻ đẹp qui mị, còn hơn cả Winny (anh trai nó, người mà nó cho rằng không người con trai nào có vẻ đẹp sánh bằng) . Điều đặc biệt hơn cả là ánh mắt của người đó – Giống y như mắt của nó “ Màu xanh ngọc đặc biệt”

- Đây, cô bé sao vậy?? Anh biết mình đẹp mà đừng nhìn nữa – hươ tay trước mặt nó anh ta cười ranh mãnh

Biết mình bị hớ nó bào chữa – Ai..ai nhìn anh chứ, xì .

- Thế này giờ không phải bé nhìn anh mà chỉ là mắt bé nhìn thôi à ? – Anh ta vẫn không thôi nói móc nó.

- Anh.. mà thôi kệ anh – Nó lườm hần một cái – Mà anh có biết mình vừa giết người không ?

- há?? à ,lũ đó hả - anh ta gãi đầu chỉ về phía mà lũ ng đang nằm im bất động – thế nếu anh không xử thì lũ đó cũng đâu có sống nổi dưới bàn tay của bé đâu.

- Gì – Giật mình, nó chưa động thủ với lũ ng kia thì làm sao hần biết nó sẽ giết chúng chứ ?? mà tại sao ? ý hần nói chẳng khác nào biết nó có võ và sẽ giết đám người đó, nếu là người khác thì sẽ nghĩ nó không làm được gì nên mới ra tay giúp đỡ, còn hần thì sao, quả thật đáng ngờ.

Như đọc được suy nghĩ của nó hần lên tiếng – Đừng tò mò về tôi, tất cả những thứ về em tôi đều hiểu rất rõ.

Lại ngỡ ngàng lần nữa nó nhìn hần nghi ngờ - Anh là ai ?

- Tôi là người vừa giúp em giải quyết lũ đó – Hần ngậy thơ chỉ tay về phía lũ người kia – Cứ gọi tôi là Winddy – Nháy mắt tinh nghịch với nó ,hần buông thêm một câu – sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều đấy !!! Tạm biệt.

- Ý tôi anh là ai ?? – Nó Gào lên tức giận nhưng hần đã biến mất từ lúc nó nói xong câu tạm biệt, biết có đuổi theo cũng không kịp nên nó đành ngậm ngùi ra về với một mối lo nghĩ rối tung “ Winddy??? Người đó là ai ? sao lại biết về nó rõ vậy ???” Hàng loạt câu hỏi được đặt ra nhưng chẳng có câu trả lời nào cho những thắc mắc đó. Suy nghĩ mãi cuối cùng cũng về đến nhà lúc nào không hay.

Gật bỏ mớ phiền phức qua một bên, nó quyết định đi ngủ cho quên hết những thứ vừa xảy ra.

- 1am nó chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

*5am30p

Không để tiếng chuông đồng hồ phải reo, nó đã dậy từ sớm.

Ngồi trên chiếc xích đu trong vườn nó vờn vai hít thở không khí trong lành buổi sáng sớm.

Cầm theo chiếc bình tưới cây đến bên bụi hoa hồng đỏ vẫn còn đọng sương mai, nó cười hạnh phúc tưới từng bụi hoa một, đặt bình xuống với lấy chiếc kéo gần đó, nó nhẹ nhàng cắt tỉa từng chiếc lá như những thợ làm vườn chuyên nghiệp, lúc xong đã là 6h10p, nhanh chóng vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, hôm nay nó quyết tâm chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. 20p sau trên bàn đã có đĩa mì sào thập cẩm được trang trí khá đẹp mắt (trời đất! bữa ăn thịnh soạn của chị là đây sao =_=). Mỉm cười hài lòng với tác phẩm của mình nó kéo ghế ngồi xuống thong thả tận hưởng bữa ăn. Ăn xong là lúc đồng hồ chỉ 6h40p, chạy như bay lên phòng khoảng 5p sau nó đã có mặt với chiếc xe đạp “lưu quí”. Vẫn phong cách áo sơ mi, quần âu đơn giản với chiếc balo đeo sau, nó lên xe chạy với tốc độ ánh sáng đến trường. Hôm nay công trường có vẻ náo nhiệt hơn mọi ngày, có cả những học sinh của trường khác nữa (nó biết nhờ vào đồng phục họ mặc) “Có vụ gì sao?” – Nó tự hỏi rồi dắt xe vào trường.

Vừa đi đến cổng, tiếng một cô bạn gần đó vang lên – Mọi người ơi đến rồi – Vừa nói cô ta vừa chỉ tay về phía nó, đồng loạt tất cả hướng ánh mắt về chỗ nó đang “bình thần” dắt xe vào trường như không có chuyện gì. Những học sinh ở đây đều nhìn nó với ánh mắt “TÒ MÒ” rồi một loạt những lời lẽ bình luận:

- Oaa!! Cô giáo 11A đây sao, xinh thế.

- Trời ơi! Đúng là hồng uổng công mình đi xe hơn 3 cây số để đến đây coi mặt cô giáo mĩ nhân (eo ơi khiếp)

- Đúng như lời đồn, còn đẹp hơn cả công chúa của học viện Sun – 1 học viên thốt lên.

- Xi, cũng bình thường thôi mà, bằng tuổi học sinh mà bày đặt đi dạy người ta – 1 hs ghen tị với nó lên tiếng.

- Đẹp hơn bà gấp bội lần, ngta có tài thì đi dạy có sao đâu, không được như ngta thì bà ghen tị à – cậu nam sinh đứng bên cạnh đứng ra bênh vực nó.

- Cậu...- Cô gái lúc nãy nói nó tức đến đỏ mặt.

-.....

-.....

- ...#\$%^&*(.....&*(- Và một loạt những lời nói bình phẩm nó vang lên, khen có, chê có, ngưỡng mộ cũng có và ghen ghét cũng khá nhiều.

Sự thật là sau khi nhận lớp và ra về. Thông tin lớp 11A vip có giáo viên chủ nhiệm mới 17t xinh đẹp đã lan truyền khắp cả trường cũng như các trường học khác, từ lúc đó nó trở thành chủ đề bàn tán của mọi học viên và họ quyết định sáng mai sẽ đến tận trường để coi mặt cô giáo viên trẻ.

Đang bàn tán sôi nổi thì “reng...reng...reng...” chuông báo vào học bắt đầu reo, tất cả như dừng mọi hoạt động chạy toán loạn về lớp. Thờ dài vì đám học viên nhiều chuyện nó thong thả đeo balo lên lớp.

Đứng trước cửa lớp 11A, khung cảnh đập vào mắt nó lúc này chẳng khác nào “Ông võ tở”, người thì ngủ, kẻ thì đuổi nhau, có vài nữ sinh thì tô son chát phấn,... Nhưng điều làm nó ngạc nhiên là cả 3 hoàng tử đang yên vị ngủ trên bàn (Vì chẳng bao giờ họ đi học sớm cả) Mỉm cười hài lòng nó bước vào lớp và không quên xem xét xung quanh (xem có cái bẫy nào không)

Bước đến bàn giáo viên an toàn nó bắt đầu ngồi xuống “coi phim hài” do các học sinh 11A thủ vai chính. Hầu như tất cả mọi người chẳng ai biết đến sự có mặt của nó.

Đã 15p rồi mà chưa thấy giáo viên vào một học viên nói lớn - Vì tất cả đều nghĩ nếu như gv vào thì sẽ phải đập bàn hoặc la mắng để trật tự lại lớp nhưng mãi không có cái hành động đó nên chẳng ai để ý lên bực giảng cả.

- Ô sao hôm nay cô giáo xinh đẹp chưa đến nhỉ?

Cả lớp nghe vậy cũng ngạc nhiên thì bỗng nó lên tiếng – Tôi đã ngồi đây hơn 15p coi các bạn đóng phim hài rồi – Giật mình quay lên bảng thì thấy nó đang ngồi vắt chân lên bàn tai đeo phone thong thả nghe nhạc, thấy vậy một nữ sinh lên tiếng – Cô vào lớp mà không chịu dạy là sao?

Nghe vậy nó nhìn vào cô gái đó rồi quét một lượt quanh lớp, chất giọng trong trẻo vang: - Hóa ra các bạn cũng coi đây là lớp học à?

- Cô nói vậy là có ý gì – Sini thấy vậy lên tiếng – từ đầu đến cuối hầu như 3 công chúa với 3 hoàng tử đều ngủ cho đến khi nó nói.

Nhìn vào Sini không ngăn ngại: - Người thì ngủ, kẻ thì chơi,... chẳng khác nào nhà trẻ mẫu giáo cả.

- “Nhà trẻ mẫu giáo ư?” – Yan nhìn nó bực tức

- Chẳng lẽ tôi nói sai à? – Nó nhìn thẳng vào Yan đầy thách thức - Các bạn đang thể hiện mình là đứa trẻ không có ý thức đấy!

- Cô....- cả lớp nhìn nó đầy phẫn nộ.

- Cô muốn gì? thách đấu với cả lớp này à – Hân nhìn nó lạnh băng nói.

- Thách đấu ?? chẳng phải chúng ta đã giao hẹn vào tuần thi học kì tới sao ? Hay lại còn đấu gì khác à ? - Nó nhìn hấn thắc mắc.
- Đúng thế, tôi thách đấu với cô cùng điều kiện khác !
- Điều kiện khác à ? – Nó nhìn hấn tò mò.
- Nếu tôi thắng cô sẽ phải nghe theo lời của tôi – hấn nhìn nó thách thức – Còn nếu cô thắng.....
- Nếu tôi thắng anh sẽ phải làm theo tôi 3 điều kiện _ nó mỉm cười tự tin
- Ok .
- Nhưng chúng ta sẽ đấu gì ?
- tenis – Hấn nhìn nó bằng nửa con mắt – Ai mà không biết hấn-Trịnh Hạo Thiên chính là thiên tài về tenis , chưa nhà vô địch nào có thể thắng được, nên nó mà dám đấu với hấn thì chỉ có nước “ BẠI”

Ồ - được thôi – Nó cũng mỉm cười đầy hàm ý – còn 56s nữa là hết giờ rồi , tiếc thật lại không được dạy các bạn rồi , hẹn gặp lại vào 4pm chiều tại CLB tenis – Nói rồi nó đeo balo ra khỏi lớp trước cái nhìn hă hê của học viên vì chiều nay sẽ được nhìn cảnh nó bại trận. hehe.

Đúng như lời nó nói 56s sau thì “reng...reng...reng” – Tiếng chuông báo kêu ینگ ỏi

(Nó là con người rất chú trọng về thời gian)

* Giờ ra chơi :

Chỉ mới 5p sau tin cô giáo xinh đẹp và Hoàng tử đẹp trai chiều nay sẽ thi đấu tenis tại CLB của trường đã lan rộng khắp mọi nơi, nữ sinh thì lo chuẩn bị biển hiệu , băng rôn đề cổ vũ cho hấn (ời trời @@) còn nam sinh thì có vẻ lo lắng cho nó.

* Tai căng tin trong chiếc bàn quen thuộc :

- Cô ta có vẻ tự tin nhĩ - Sasa cười khinh bỉ khi nghĩ về nó – Không biết cô ta có biết tenis là gì không mà dám đấu chứ.
- Đừng coi thường, cô ta không tầm thường đâu – Nghe Sasa nói vậy Sini lên tiếng.
- Ở có vẻ cô ta không dễ đối phó đâu – Yan gật đầu tán thưởng
- Muốn biết thì chiều nay giao đấu sẽ có kết quả thôi mà – Hấn hình như chẳng quan tâm đến vấn đề lắm vì hấn rất tự tin là mình sẽ thắng.
- Nhưng thi đấu với người không cùng đẳng cấp với mình như thế sẽ hạ thấp mình xuống đấy – Yen nhìn hấn “vờ”lo ngại – Nhất là khi vào sân sau 5p sau cô đã đã toàn thua.
- Này sao tự nhiên lo cho cô ta vậy – Yan nhìn Yen cười đều.
- Hừ , chỉ là nghĩ nếu Soo có thắng thì cũng không vinh quang thôi mà - Yen liếc qua Yan hừ nhẹ.
- Cũng đúng – Mini chống cằm lên tiếng.
- Thôi đừng nói nữa , dù gì cũng giao hẹn rồi, cô ta thắng hay thua không quan trọng – Soo có chút lay động bởi câu nói của Yen.

Thấy hấn nói vậy mọi người cũng im lặng chuyển chủ đề .

Còn nó sau khi ra khỏi lớp, nó nghĩ ngay đến vườn hoa hồng , chạy vội vào khuôn viên trường tìm đến bụi hoa hồng đỏ nơi phía trên có một cái cây già lâu năm mà lần đầu tiên bước vào trường nó đã nhìn thấy , nhảy chân sáo đến nơi nó cất tiếng chào lớn – Chào tình yêu mình đến rồi đây – Vừa nói nó vừa ném balo qua một bên leo thoát lên cành cây to nhất nằm xuống và nhắm mắt.....Ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

3h30p Chiều tại CLB tennis (trường Sun) :

Lúc này đã chật kín người chủ yếu là các nữ sinh trên tay cầm băng rôn “Hoàng tử I LOVE YOU” tung hô tên hân. Người xem thì đã đến đông như vậy rồi nhưng 2 nhân vật chính vẫn chưa hề xuất hiện.

3h45p cánh cửa CLB bật mở, từ cửa bước vào 3 chàng trai hào hoa, 2 người ăn mặc đúng phong cách teen chỉ có chàng trai đi giữa là mặc một bộ thể thao đen trắng nhìn, nhưng như thế lại càng tôn thêm sự quyến rũ cho hân. Đi vào phía sau là 3 cô gái cực kì “xinh đẹp”, từ lúc họ vào cả căn phòng tỏa ra hào quang chói lóa. Mặc kệ những ánh mắt “say mê” của những ng xung quanh. Cả 6ng cùng nhau đi nhanh đến chỗ ghế ngồi đặc biệt giành cho BGK.

Không khí im bật vài giây rồi nhốn nháo cả lên, nữ sinh thì như phát điên vì sự xuất hiện của các hoàng tử “trong mộng” còn nam sinh thì nhìn 3 ng con gái “say đắm”.

Vừa ngồi xuống, hân đã ngó nghiêng xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó, thấy vậy Yan lên tiếng : - Tìm gì vậy ?

- Cô ta chưa đến sao ?- Hân quay lại khó chịu ra mặt – 3h50p rồi, chẳng lẽ cô ta sợ đến nỗi không dám đến à – Nói đến đây hân tự nhếch môi có chút khinh bỉ.

- còn 10p nữa cơ mà – Mini

- Chúng ta mà phải ngồi đây chờ cô ta sao, - Sasa bực bội – Biết thế này đến muộn hơn cho rồi.

3h59p. Về - hân nói rồi đứng bật dậy, mặt vô cảm nói.

Đứng dậy đi về phía cửa thì ...từ ngoài cửa bước vào một cô gái vô cùng đẹp, cô mặc trên người bộ đồ thể thao màu đen kẻ trắng vô cùng cá tính, đeo đôi giày nike cô tiến lại phía hân đang ngỡ người nhìn nó:

- Trịnh thiếu gia định đi đâu vậy – Nó nhìn vào hân cười cợt.

- Cô đến hơi muộn đấy – hân nhún mày sau khi trở về hiện tại.

- 03 : 59 :59 vẫn sớm 1s mà – giờ chiếc đồng hồ les ra trước mặt nó nhìn hân cười tươi – Vậy thì luôn chứ.

Hân không nói gì chỉ gật đầu đi về phía trọng tài đang ngồi đó nói – Bắt đầu.

(thành phần trọng tài chỉ có hội trưởng CLB tennis và thầy giáo thể dục)

Nó và hân cùng bước vào sân đấu với tiếng hò reo của lũ fan cuồng.

Trước khi thầy thể dục ra hiệu bắt đầu hân nhìn nó vênh mặt – Tôi cho cô một cơ hội rút lui trước khi phải thua thậm tệ.

Nó thấy vậy cũng không vừa đáp lại - Ồ vậy à, thế thì cho tôi thua đi, nếu cậu có thể.

Hai người nhìn nhau với ánh mắt vô cùng “trìu mến”

Thấy tình hình có vẻ không tốt Thầy thể dục liền hô to lấy lại tinh thần “ 2 em sẵn sàng rồi chứ “ nghe vậy cả 2 gật đầu nhẹ nhưng vẫn không thôi “liếc mắt”

Trận đấu bắt đầu, nó xoay vai đưa vợt về phía sau tập trung đập trúng bóng, tư thế hết sức đẹp, quả bóng “ đáng thương” bay qua lại không điểm dừng ,ban đầu cả 2 bên đều không dồn quá nhiều lực vào những quả bóng , động tác chuẩn và tự tạo cảm giác bóng trước, sau đó mới bắt đầu những cú đánh mạnh, càng ngày đường những đường chuyển càng nhanh và mạnh, cả 2 bên đều có vẻ ngang sức-ngang tài. Những người xem đứng xung quanh thì không khỏi hồi hộp. Chợt “bốp” – BÓNG Rơi và người thua là – HÂN.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc há hốc miệng khi HÂN – một người được mệnh danh là “ Ông vua của tennis” đã để rơi bóng và hơn hết là đã thua – Nó – một đứa con gái.

Nó cười đắc thắng đi đến bên hân đang ngùn ngụt lửa giận :

- 1-0

- vẫn còn những 2 trận nữa – Ngược lên nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện cảm hân lạnh lùng nói.

- nếu trận sau thua thì ....GAME OVER – Nó vừa đi khỏi sân đến bên hàng ghế BGK nói nhỏ đủ cả 2 nghe.

Hân không nói gì chỉ lặng lặng đến chỗ các bạn mình đang ngồi đó, trên mặt ai cũng hiện nguyên 2 chữ “ Vui vẻ”

- Ta thua, các người vui lắm à – Hân hướng ánh nhìn giận dữ vào 5 người.

- haha, không đâu chỉ là thấy khá bất ngờ về cô ta thôi haaha – Yen nói mà không nhận nổi cười – Không ngờ Soo của chúng ta lại thua ở dưới tay một đứa con gái haha.

- Cô ta thật là không tầm thường chút nào – Hấn khẽ thở dài (hết tức rồi hả ?? :)) – bàn sau phải lấy lại tí số thôi.

Nghỉ ngơi 5p, trọng tài ra hiệu vào sân, lần này hấn quyết định không khinh thường nó nữa.

Trận đấu bắt đầu, ngay từ lúc vào hấn đã đập một quả với lực khá mạnh làm nó không hề nghĩ đến nên “suýt” nữa để bóng rơi ,lấy tinh thần nó tập trung hơn, những đường bóng rất khoát, vun vút trong không khí im lặng . Những đường chuyền mạnh mẽ như muốn giết chết đối phương, đã quá thời gian vài phút mà trận đấu vẫn chưa có gì là “kết thúc “ 15p...20p.....30p.....40p sau vẫn tiếp tục, trên khuôn mặt cả 2 như đã khá mệt nhưng họ vẫn dùng hết sức của mình để “giết chết” đối phương và 48p sau “bộp ..bộp...bộp...” bóng rơi khỏi sân và lần này người thua là .....Hấn. Lí do : quá đơn giản vì đã quá mệt nên nó quyết định chơi một quả rất khoát, nếu chuẩn xác thì người thắng sẽ là nó còn nếu chỉ sai một li thôi thì nó sẽ là người thua cuộc, nó đã dùng hết sức lực của mình và tập trung hết sức vào quả bóng làm một quả chuẩn xác nhất và kết quả đã không ngoài mong đợi , quả bóng đi đúng đường và vì lực quả mạnh và nhanh nên hấn không thể đỡ kịp, còn vì sao nếu nó thua bởi nó đã dùng hết sức của mình vào quả bóng quyết định đó nên hấn mà đỡ được nó cũng không còn sức để đánh trả (phần trăm thua là 30% TT^TT)

- Vậy là kết quả đã rõ ràng 2-0, tôi thắng 2 lần rồi,không cần đấu trận 3 nữa – Nó mỉm cười đầy mãn nguyện đi về phía hấn.

- Còn hấn thì đang đơ toàn tập ,như không tin vào mắt mình đó là sự thật (Vì hấn k nghĩ nó lại mạnh đến vậy).Mọi người xung quanh thì khá ngạc nhiên nên không thốt lên lời.

Thấy vậy nó cũng chẳng nói gì (có lẽ đã lường trước được hey)

Uống một ngụm nước nó nói lớn – Nhớ lời hứa đấy – Nói rồi nó cất bước ra khỏi CLB trong ánh hào quang tỏa sáng của người thắng cuộc.

Sau câu nói đó cả CLB như sống lại,bắt đầu những lời bàn tán vang lên :

- Trời ơi chơi hay quá..

- Oa ! thật không ngờ.

- Bắt ngờ quá !!! không ngờ cô ấy lại thắng được hoàng tử...

-....@#\$\$%^&*(.....@#\$\$%^.....

-.....

Đám con gái (fan hấn) nghe thấy những lời nói khen nó thì rất bức mình (mặc dù trong lòng có chút ngưỡng mộ và thất vọng vì hấn đã thua) vì bảo vệ ‘ IDOL’ nên ra giọng bênh vực :

- Xì, chẳng qua là anh Thiên nhường con nhỏ đó thôi, không cô ta chết chắc rồi.

- Đúng thế,cô ta nghĩ mình là ai mà đòi thắng nổi hoàng tử chứ.

Rồi ...bla....bla...

-.....

Hấn thì này giờ bất lực không nói được gì,đành ngậm ngùi thôi vì mình là người thua cuộc mà, nhanh chóng đi ra khỏi CLB nhanh hấn không muốn ở lại đó nữa “ Thật xấu hổ “ – Đó là ý nghĩ của hấn.

Còn phía bên các HT và CC của chúng ta thì đang ngồi khoát trí cười (trời đất bạn bè kiểu quái gì thế)

- haha, lần đầu tiên tao thấy vẻ mặt thua cuộc của thằng Soo đấy – Yan này giờ coi mà cười không ngớt.

- Lại còn là thua con gái nữa chứ - Sini thêm vẻ sau.

- Hehe, ngày mai sẽ có tin hot đấy – Yen cười gian.

- e hèm tiêu đề sẽ là “ Ông vua tennis cúi đầu trào thua trước một cô gái không danh tính “ – Sasa háng giọng đùa cợt.

- Thôi đi mọi người, cậu ý tức quá bỏ về từ lúc nào rồi kia – Nghe Mini nói cả lũ mới phát hiện ra vắng sự có mặt của hấn,liền tức tốc ra về.

* Tại bar Black Devil

Sau khi từ CLB tennis ra hấn đi mô tô voi tốc độ cực “SOCK” về đến nhà tắm rửa sạch sẽ cho tỉnh táo hấn lại phóng xe đến bar ngay.

Lúc đến nơi, nhóm Sasa đã thấy hấn đang ngồi ở phía bàn khuất sâu bên trong xung quanh là vỏ chai lán lóc, có lẽ đã uống khá nhiều.Khuôn mặt đỏ bừng vì rượu.

Thấy vậy cả lũ tiến lại phía bàn hấn , Mini lên tiếng :

- Này!! Bực mình thì cũng không cần uống say vậy chứ.

Hắn vẫn ngồi đó không nói gì – có lẽ đây là lần đầu tiên hắn thua cuộc mà lại dưới tay một người con gái vì thế cảm thấy xấu hổ và bực mình cũng là chuyện thường.

Cả bọn ngồi nhìn hần lốc hết các trai rượu mạnh mà khê thờ dài. Uống chán chê hần gục ngủ trên bàn luôn nên Yan đành phải đưa về.

Còn nó – Sau khi rời khỏi CLB nó về nhà ngay, ngâm người trong nước cho hết mùi hôi nó bước ra cảm thấy thoải mái hần nên nằm ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau sân trường nhộn nhịp hẳn, Các học sinh bàn tán sôi nổi về chủ đề hôm qua.

Vác cái bộ mặt đờ đờ sát khí của mình vào trường hần liếc nhìn mấy đứa con gái đang bàn tán sôi nổi nhất 1 cái “thiện cảm”. Yan&Yen này giờ đi cạnh hần mà không dám hé nửa lời, chỉ quay sang nháy mắt với mấy nữ sinh đang điên đảo.

Nó bước chân vào lớp đã nhận thấy sự khác biệt rõ rệt hiện trên mặt mỗi người, không còn ồn ào, nhốn nháo như mọi ngày, liếc xuống chỗ hần thì bắt ngay ánh mắt “yêu thương” thấy vậy nó chỉ nhếch mép cười khẩy kéo ghế ngồi xuống đồng đặc :

- Lớp trưởng lớp này là ai ?

- Cô là GVCN mà không biết sao còn hỏi ? – Sini khó chịu lên tiếng.

– Đúng ! tôi không biết vậy nên mới hỏi, nếu biết rồi thì chẳng phải tôi đang hỏi thừa à - Nó nhìn Sini cười tươi.

- Làm GV mà không biết đến những điều đó thì cô lấy tư cách gì để dạy – Hs1

- Tôi cần biết sao ? – Nó nhưn mày rồi cười lớn – Từ lúc tôi vào lớp, lớp trưởng còn không ra mặt giới thiệu thành viên, cả lớp còn chả đứng lên chào giáo viên đến một lần , chẳng lẽ các bạn không biết đó là những điều cơ bản của một học sinh sao ?

- Nhưng cô chỉ bằng tuổi bọn tôi – Hs2

- Ô, cái lí do mà các bạn coi thường giáo viên là đây sao ? – Nó vẫn cười tươi nhưng giọng thì đã có chút tức giận – Vậy thì các bạn cứ chờ đi, tôi sẽ chứng minh cho các bạn thấy năng lực của một cô giáo thực sự - Nghiêm mặt nó lạnh lùng nói.

- Tôi có thể coi đó là một lời thách thức ??- Sasa nhìn nó “ác cảm”

- Tùy thôi – Nói rồi nó lôi trong balo ra chiếc laptop đặt lên bàn – Con bây giờ vào giờ học.

Cả lớp ngồi nhìn nó kì quặc.

Hiểu ý nó nói : - Tôi sẽ dạy theo phương pháp của riêng mình , từ mai các bạn mỗi người chỉ cần đem một chiếc lap đi học, tôi chắc chắn Avip thì chẳng ai là không có thứ này phải không – Câu nói của nó có vẻ làm cả lớp có vẻ rất hào hứng.

Hần ngồi im lặng từ đầu đến cuối, bây giờ mới lên tiếng – Cô lấy gì mà thay đổi cách học.

Quay mặt về hướng phát ra tiếng nói nó nhìn hần cười ranh mãnh :

- Chà ! nhắc tôi mới nhớ, cậu còn nhớ điều kiện chứ.

Nói đến đây mặt hần biến sắc khi nhớ lại lúc thua cuộc nên đi uống say khướt để bây giờ đầu vẫn còn nhưc nhối.

- Muốn gì – hần nhìn nó lạnh giọng.

- haha, tôi mới nghĩ ra một điều – Nó cười lớn - Từ hôm nay giờ học của tôi tất cả phải nghiêm túc nghe giảng, không được ngủ gật, làm việc riêng.

- Được – Hần thẳng thắn nói (dù sao cũng là người thua nên đành chịu) – Còn 2 điều nữa !

- À hai điều đó khi nào tôi nghĩ ra sẽ nói – Nó nhìn quanh lớp rồi phán - Và bây giờ thực hiện lời hứa đi.

Đúng như lời hứa, cả lớp ngồi học nghiêm túc, nó thì dạy như một giáo viên thực thụ. Chuông ra chơi cũng reo, mím cười hài lòng nó nói – Vì hôm nay là ngày dạy đầu tiên nên tôi mời cả lớp xuống căng tin ăn uống, tôi khao.

Cả lớp nghe vậy thì nhốn nháo tung hào nó.

Vậy là giờ ra chơi cả trường hướng ánh nhìn về tập đoàn lớp 11A toàn nam thanh nữ tú, có cô giáo xinh đẹp đang tung tăng về phía nhà ăn mà thăm ngưỡng mộ.

Lúc này chỉ có 6 người mặt mày chẳng chút cảm xúc đi sau cùng nhưng họ lại là tâm điểm chính của căng tin.

Cả lớp 11A bước vào, với quyền thế cùng vẻ ngoài hào hoa chỉ cần một cái nhìn cũng đủ để cho những người khác nhường bàn lại và ghép thành chiếc bàn lớn, thấy vậy nó chỉ biết lắc đầu bái phục lũ học trò.

- mọi người ăn uống thoải mái nhé ! - Nó

- Đương nhiên được cô giáo “ Gia Tuyết “ mời thì phải ăn hết mình rồi – Sasa lên tiếng.

Thế là cả lũ thi nhau lấy đồ ăn bày kín cả chiếc bàn lớn, mặt mày ai lấy cũng rất gian (cố tình đây mà), nó nhướn mày nhìn đồng hồ trên bàn cũng phải vài trăm người ăn may ra mới hết thế mà lớp chỉ có 20 học viên thôi. (chắc lời hết đồ ăn trong căng tin về rồi)

Thấy thái độ của nó tất cả đều cười thầm, hiểu ý nó cười tươi rồi :

- Sao các bạn không lấy hết đồ căng tin về đây, tôi thấy hơi ít thì phải.

Nghe nó nói vậy cả lũ hất hăng, hấn lên tiếng : - Cô đủ tiền để thanh toán chứ ??

- haha, mặc dù chưa có lương nhưng tôi vẫn có thể xoay sở được, các bạn cứ tự nhiên đừng ngại – nói cười hết sức GIAN TÀ.

Cả lũ đang ăn uống ngon lành thì “ reng...reng...reng ” tiếng chuông vào lớp kêu ầm ỏi. Tất cả không ai nói gì đứng hết dậy định lên lớp, nó thấy thế nói :

- Các bạn đi đâu vậy – Nó nhìn đám hs bằng đôi mắt hết sức “ NGÂY THƠ ” – Còn nhiều đồ ăn mà.

- Cô không thấy tiếng chuông vào học à – Yan Nhướn mày.

- Không ! Tôi chỉ nghe thấy thôi – Nó ngây thơ đáp trả.

- Vậy còn hỏi ?? – hấn

- các bạn phải ăn hết mới được lên – Nó nhìn cả lũ bằng nửa con mắt.

- Gì ??? ăn hết đồng này đây hả - Một vài học viên thốt lên, nhuwng cugx nhanh chóng lấy lại tinh thần – Nhưng vô lớp rồi.

Nó thấy vậy chỉ thản nhiên đáp – Cúp học đi.

- Há????/ - Cả lũ giật mình hết lớn.

Thấy vậy nó càng đắc ý – Bỏ phí đồ ăn là không tốt đâu

- Nhưng làm sao để ăn hết đồng này – Mini

- Ồ không ăn hết sao các bạn lòi ra lấm thế - Nó tròn mắt hết sức “ dễ thương “

- Nhưng vô học rồi – Yen

- Tôi nói cúp đi – Nó

- Cô là giáo viên mà kêu hs cúp tiết là sao hả - Sini

- Tôi không kêu thì các bạn cũng có chịu học hành gì đâu – Nó

Biết không nói được gì cả lũ đành hậm hùi ngồi xuống nhăn mặt xử hết đồng đồ. Còn nó chỉ biết mím cười hài lòng.

*****

Tua nhanh qua một tuần sau nhé!

Một tuần trôi qua trong sự yên bình đối với nó, lớp 11A rất giữ lời hứa, ngồi học chăm chỉ, thời gian này là thời gian bận rộn nhất của tất cả mọi người –

đó là kì thi khảo sát quan trọng . Nên ai cũng chăm cù học hành Bởi nếu ai mà không đạt mức điểm quy định của khối thì sẽ bị rớt xuống loại A thì rớt xuống B , B thì xuống C và C thì xuống D...

Chỉ có nó và hấn là khác thường, đáng lí ra hai người này phải là 2 người lo lắng cần chăm chỉ nhất mới đúng vậy mà hấn vẫn nhõn nhõm đi bar, đua xe, đánh nhau,..v.v Còn nó thì chẳng làm gì suốt ngày chỉ ngủ.

Mọi người nhìn vào chỉ biết lắc đầu ngao ngán với 2 con người kì lạ kia.

* Ngày thi đến , nó và hấn được sắp xếp riêng một phòng chỉ giành cho 2 người gồm 3 Giám thị coi thi, Bắt đầu làm bài, cầm tờ đề thi trên tay nó chỉ cười nhẹ một cái rồi úp mặt xuống bàn ngủ làm hấn đắc ý nghĩ nó không làm được còn ban giám thị thì ngạc nhiên không ngờ người trúng đợt dự tuyển với số điểm tuyệt đối lại kém cỏi như vậy.

40p trôi qua trong im lặng, nó vẫn nhắm mắt ngủ ngon lành.

50p sau hấn đặt bút xuống quay qua nhìn nó mỉm cười đắc thắng.

Nó tỉnh giấc nhìn đồng hồ còn 30p nữa là hết giờ nó vội vàng cầm bút lên ghi ghi chép chép khá nhanh làm mọi người khá bất ngờ.

Trông hết giờ vang, thu bài và ra về nó và hấn chỉ chờ đến ngày công bố kết quả toàn trường.

~Ngày đó sẽ quyết định sự ở lại và ra đi của một người~

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm nay là ngày công bố kết quả đợt thi vừa rồi. Toàn trường đều tập trung về phía bảng thông báo nơi chứa kết quả của những ngày miệt mài sách vở. Thầy HT đứng ở đó như chờ những gương mặt sáng giá nhất, trên bảng thông báo top 10 đã bị che đi bởi 1 lớp băng dính mà chính tay HT sẽ là người công bố nó.

“reng...reng...” tiếng chuông vào giờ học vang lên nhưng hôm nay khác với mọi ngày thay vì lên lớp thì cả trường đều tập trung lại một nơi, học viên khi coi điểm số của mình xong thì mặt ai nấy đều tỏ vẻ buồn bã, mệt mỏi, vui vẻ....cảm xúc nào cũng có nhưng hình như họ chẳng mấy quan tâm.

Thầy HT thấy có vẻ đông đủ thì vác loa nói lớn – Mời tất cả các học sinh của lớp 11A tập trung tại đây nhận kết quả.

Nghe có vậy tất cả mọi người tự khắc tản ra nhường đường cho 11A bước lên, khi tất cả đã có mặt đầy đủ, Ông đọc dặc tuyên bố :

- top 10 có 7 học viên của 11A, Đây là kết quả của các em – Vừa nói ông vừa đưa tay ra bóc mẫu băng dính của từng cái tên bị che. Bảng hoàng như khó tin vào mắt, hấn quay sang nó đang mỉm cười hết sức tự nhiên :

- Kết quả đã rõ rồi nhé – Rana

- Hừ - hấn chỉ biết hừ nhẹ rồi quay bước đi để lại sự bàn tán cho lũ học viên nhiều chuyện .

- Kết quả :

1. Hoàng Gia băng : 100/100

2. Trịnh Hạo Thiên : 98/100

3. Nguyễn Vi Nhật Hà: 98/100

4. Trần Kim San : 97/100

5. Nguyễn hà Nhật Vi : 95/100

6. Dương Nhật Khải : 95/100

7. Dương Nhật Nam : 95/100

8. ABC

9.KGB

10.RVG

* Sáng

Hôm nay nó đến trường rất sớm tâm trạng khá vui vẻ đang đi dạo xung quanh trường hít thở bầu không khí trong lành nó phát hiện ra bên chiếc ghế đá cạnh vườn hồng có một kẻ đang ngủ.

- Sáng sớm mà đã đến trường ngủ đứng là rảnh rồi – Lâm bấm một mình nhưng nó vẫn tò mò đến bên chiếc ghế.

Giật mình – Là Hấn, đến gần nó cúi người xuống định lay hấn dậy, bây giờ nó mới nhìn kĩ hấn “Có thể nói là một khuôn mặt hoàn mỹ” mái tóc bạch kim trên nước da trắng hồng, đôi lông mày cong và dài, cái mũi xọc dừa cao, bên tai đeo một chiếc khuyên bạc lấp lánh, đang bị chìm vào sự quyến rũ của con người đấy thì :

- Nhìn đủ chưa ? – Nói rồi hấn hé đôi mắt cafe đặc ra nhìn kẻ - VÔ DUYÊN kia, khá giật mình vì người đó là nó.

- Thích tôi à ? – Ngồi bật dậy hấn tự thấy shock vì không hiểu sao mình lại thốt được ra 3 từ đó.

- hahahaha – Nó đứng dậy ôm bụng cười ngặt nghẽo – Cậu đang ăn dưa bở à ??? Ăn cẩn thận bị HÓC đấy.

- Gì – hấn – Chẳng phải cô nhìn tôi này giờ sao ?

- Cứ nhìn là thích à ? – Nó nhún mày – Vậy cậu đã bao giờ nhìn thấy chú cún hoặc con mèo chưa ?

- Đương nhiên là rồi, hỏi vậy là có ý gì ? – Soo

- hahaha, Hóa ra cậu thích con cún à – Rana

- Cô..cô..- Hấn đỏ mặt vì tức.

- Thôi, bình tĩnh – Nó cười khẩy – Nhớ lời hứa chứ ?

- Đương nhiên - Nhắc đến đây mặt hấn biến sắc.

- Vậy thì lên lớp đi, sắp đến giờ rồi – Nó nói rồi kéo tay hấn dậy.

- Đây cô làm cái quái gì thế - Hấn giật mình chỉ vào cánh tay nó đang khoác.

- Chỉ là khoác tay thôi mà có gì sao – Nó làm bộ mặt hết sức “ngây thơ” – haha... cậu xấu hổ à, lại còn đỏ mặt dễ thương nữa kìa haha – Nó cười lớn rồi buông tay hấn ra – Chỉ là đùa chút cho có không khí thôi mà làm gì phải xấu hổ thế chứ.

- Hừ, cô không biết xấu hổ là gì à ? – Soo

- Không – Nó

- Không nói nữa – hấn bỏ mặc nó đằng sau rồi đi trước.

Hai người đi ngang nhau cùng lên lớp, một kẻ thì quay mặt đi chỗ khác, một kẻ thì vừa đi vừa cười như ng “điên”.

Nó cười tự nhiên như vậy mà không để ý xung quanh mình đang có “nguy hiểm”. Đám nữ sinh trao ánh mắt hết sức “yêu thương” cho nó :

- Nhỏ đó sao lại đi với anh Thiên chứ - ns1

- Cô ta có biết xấu hổ không thế ? dụ dỗ hoàng tử à – ns2

-.....!@#\$/^&....

-.....

Nó vẫn vậy coi như không nghe thấy ,càng cười tươi hơn khiến lũ fan boy đơ ng còn lũ anti thì tức điên.Riêng hấn thì nhếch môi nghĩ “ Cô gặp rắc rối chắc rồi “.

Vào đến cửa lớp nó mới thở dài – Hầy,may quá cuối cùng cũng đến lớp, suýt nữa thì bị lũ kia giết bằng mắt rồi.

Thấy hấn đi cùng nó Yan quay sang tò mò :

- Ê, sao đi cùng bà đó vậy ?

- Gặp – hần buông một từ không đầu k cuối.
- À – Yan như đã quen với kiểu nói chuyện đó – Mà bà đó cũng được đấy hehe.

Hần không nói gì chỉ quan sang lườm một cái khiến Yan im bật.

- Chắc cả lớp đã biết hết kết quả của cuộc thi rồi chứ - Nó cười tươi tuyên bố.

Cả lớp biết thua nên chỉ im lặng.

- Im lặng có nghĩa là biết hết rồi – Nó cười – Vậy là từ ngày hôm nay tôi chính thức là giáo viên của các bạn, vì vậy các bạn phải tôn trọng và coi tôi như giáo viên thật sự (thì thật mà có giả đâu =_=)
- Đương nhiên rồi – Sasa đứng lên cười đều – Để chào mừng giáo viên chủ nhiệm lớp có chuẩn bị cho cô một món quà ạ - Nói rồi nhò móc từ ngăn bàn ra một chiếc hộp vừa nhìn khá đẹp mắt đi lên chỗ nó.
- Cảm ơn em – Nó cầm hộp quà lên ngắm – Đẹp lắm
- Vậy cô mở ra luôn đi – Mini
- Được thôi - Vừa cầm vào là nó biết ngay bên trong đó chứa thứ gì mỉm cười gian tà nó gọi Sasa đang đi về chỗ - Sasa em có thể giúp tôi mở chứ ?
- Tại sao ? Cô không có tay à ? – Sasa
- À, tay cô đang bị đau – Nó vừa nói vừa xoa xoa cổ tay – Mà chẳng lẽ em không biết khi tặng quà cho một người thì em nên bóc quà hộ người ta để món quà thêm ý nghĩa à – Nó nói “dối”.
- Hà ? – Sini tròn mắt – Tôi chưa bao giờ nghe thấy cái “truyền thống” đó.
- Ủ, đó là phong tục của dòng họ nhà tôi – Nó nói dối không chớp mắt – Vì vậy người tặng quà phải tự mở quà để tỏ thành tâm, hay trong đây có gì mà Sasa “không thể mở” được sao – Nó nhìn Sasa dò xét.

Như nói trúng tim đen Sasa tối mắt quên hết nguy hiểm trước mắt hùng hổ bước lên giật lấy cái hộp trên tay nó và ....Mở ra.

“Bộp....bộp...bộp” – Vừa mở ra là 3 cú đập liên hoàn vào gương mặt “xinh đẹp” của Sasa – Trong chiếc hộp là một bàn tay có lò xo.

- hahahaha...hahahaha...haha...- Cả lớp lăn ra cười bò ,cả Mini, Sini cùng bọn hần cũng không nhịn được khi nhìn thấy cái bộ mặt tối đen của Sasa.
- hahahaha – Nó cười lớn – Món quà của em ...haha...thứ vị ...haaha...quà Sasa....cảm ơn em nhé ...hâhhaa.
- Câm hết đi – Sasa giận điên người, hét lớn ngay sau đó cả lớp im bật , quay sang Nó nói – Cô được lắm, không có lần sau đâu.

Nhìn cái điệu đi về chỗ của Sasa mà nó không thể không cười, cầm hộp quà đang mở lên nó đóng lại – Cảm ơn vì món quà của lớp, tôi sẽ cất đi làm kỉ niệm – Nói rồi nó đút vào balo quay xuống cả lớp – Bây giờ thì học thôi.

- Khoan đã – Tự nhiên Soo đứng bật dậy
- Còn món quà gì sao – Nó nhìn hần dò xét.
- Không – hần – Chỉ là muốn mời cô đi chơi thôi.
- hà đi chơi ?? – Nó cùng cả lớp ngạc nhiên.
- Đúng – 10pm tại Black Devil bọn tôi mở tiệc chào mừng cô giáo mới – Hần nói giọng hết sức “gian”.
- Ok thôi – Nó cười đều - lớp ta có vẻ “rất quí” giáo viên mới nhỉ.

Vậy là mọi thứ lại trở về quỹ đạo của nó, nó giảng bài thành thực còn lũ học sinh thì ghi ghi chép chép.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

9h30 tối

Bọn hấn mỗi người một chiếc mô tô đậu trước biệt thự của 3 nhỏ Mini,Sini,Sasa (3 người nay sống chung với nhau) chỉ nghe có tiếng chuông reo 3 nhỏ đã bước ra đi cùng là mỗi người một chiếc mô tô.

Phóng vèo vèo trên đường chỉ vài phút là cả lũ đã có mặt trước một quán bar lớn mang biển hiệu “ Black Devil “

“ rầm ..rầm ...” Sini lấy chân đạp bay cửa TT^TT

- Trời ơi lại phải thay cửa mới – Yan thốt lên tiếc nuối.

- Sao ? Vừa nói gì hả - Sini quay sang lườm Yan.

- À không có gì – Yan xanh mặt nuốt khan cục tức.

Cả lũ bước vào làm tâm điểm của mọi chú ý, như đã quen với những điều này cả lũ đi thẳng bỏ mặc những ánh nhìn ngưỡng mộ,ghen tị,...thèm thường...phía sau.

Vào đến phòng Vip Mini than :

- Ở đây ghê quá đi

- Ai bảo đi theo làm chi – Sini

- Hơ, em đã bảo sẽ đi theo bảo vệ chị mà – Mini

- Ai cần – Sini liếc xéo.

- Thôi được rồi – Sasa quay sang Soo – tại sao lại mời bà đó đến đây vậy.

- Tí nữa sẽ biết – Yen cười gian

- hừ tí phải trả thù vụ sáng nay mới được – Sasa tức đỏ mặt khi nghĩ đến lúc sáng.

-hahahaa- cả bọn nghe được lại cười lớn.

~Quay lại chỗ nó nhé ~

9h50p Nó khoác trên người áo phông,quần đen bó sát với một chiếc mũ lưỡi trai cùng với một chiếc mô tô phân phối lớn.

Phóng tới bar chưa đầy 5p nó dựng xe bước vào trong. Mặc dù rất ít khi đi đến mấy nơi ồn ào ntn nhưng nó cũng biết bên trong đó có những loại người gì. Đề không gây chú ý nó cụp mũ che nửa khuôn mặt bước vào tìm lấy một chiếc bàn trong góc khuất kêu phục vụ : - Cho tôi gặp quản lí ở đây

- Tại sao – Phục vụ.

- Đừng hỏi nhiều – Nó.

Thấy cái giọng lạnh như băng của nó tên phục vụ vội vàng đi vào, 2p sau bước ra cùng với một chàng trai khá trẻ cùng lắm là bằng hoặc kém tuổi nó, khuôn mặt hết sức baby , con gái nhìn cũng phải ghen tị.

Đi lại phía nó tên con trai lên tiếng – Gặp tôi có .....- Chưa kịp nói hết câu thì Len giật mình lấp bắp – Chị...chị...là chị Rana phải không ?

Thấy có người nhắc đến tên mình nó ngửa mặt lên nhìn thấy Len thì tháo chiếc mũ xuống cười rất tươi gật đầu.

- AAAAAA Đúng chị rồi – Len nước mắt ngưng tròng nhảy lên ôm chầm lấy nó – Chị về lúc nào vậy.

- Thôi bỏ ra nào hây – Nó lườm yêu đưa em – Chị về được hơn 1 tháng rồi.

- Vậy sao không đến thăm em – len

- Biết ở đâu mà đến – Nó – mà mi về VN khi nào thế ?

- Dạ từ khi anh Jon .....- Giật mình vì câu nói vừa rồi Len cúi gằm mặt lí nhí – Em xin lỗi ....e không cố .....ý nhắc đến ....anh ấy , chị quên đi .....nhé !!

Nghe đến tên “ Jon “ tai nó như ù đi không nghe thấy thứ gì nữa một giọt nước trong veo rơi xuống tay nó, nhưng không ai có thể thấy.

Giọng nó nghèn nghẹn – Không sao chuyện qua rồi, quên đi.

- Dạ - Len

- Mà sao em lại làm ở đây ? - Rana

- Từ lúc về VN em được anh Soo mời quản lí bar này – Len – À mà chị đến đây có việc gì à , có bao giờ chị đến mấy nơi ồn ào này đâu.

- Ủ , bang chủ ở đây mời chị đến – Nó cười.

- Hà ? vậy để em đi kêu anh ấy

Nó không nói gì chỉ gật đầu.

-“Jon“ cứ tưởng đã quên rồi nhưng sao nhắc đến lại đau đến thế chứ - Nói cười chua xót.

5p sau Len cùng với họ hần bước đến bàn nó đang ngồi, cả lũ cũng khá giật mình vì cách ăn mặc bụi bặm của nó :

- Chà ! Cô đến đúng giờ đấy - Soo

- Đương nhiên các học sinh yêu quý mời mà – Rana

- Học sinh sao ?? – Len thốt lên.

- À đây là cô giáo đáng kính của bọn ta đó – Yan vỗ vai Len nói.

- Hà ???? Chị Rana chỉ bằng tuổi mọi người thôi mà – Len.

- Ồ Rana cũng là tên của cô ta à – Sini – Mà mi quen cô ta sao ?

- Đúng !! Chị ấy chính là .....- Len chưa nói hết câu thì đã nghe thấy giọng nói lạnh băng của nó.

- Len – Rana – Nghe vậy Len im bật.

- Này! mời cô giáo đến nơi mà tất cả ở đây đều chưa đủ tuổi là có ý gì thế - Nó.

- À, cô đừng lo bar này “không bao giờ” bị kiểm tra đâu – Yen

- Vậy mời tôi đến đây để ngắm bar à ? – Nó

- Không – Hần ngồi cạnh nó lên tiếng – Len ra lấy 20 chai rượu mạnh nhất đến đây để ta mời cô giáo.

- Hà?? anh định thi uống với chị ấy à – Len

- Sao ?? Lo cho cô ta à – Soo.

- Không , em đang lo cho.....- Len.

- Không thì đi đi – Hần

“Người em đang lo là anh đấy “ – len vừa đi vừa lẩm bẩm.

Một lúc sau trên bàn đã chật kín toàn rượu :

- Đây là món quà tôi muốn tặng cô – Hần – Chắc cô không lơ tở chối chứ ?

- À, đương nhiên rồi – Nó cười .

- Bây giờ cô với Sini sẽ cùng thi uống được chứ - Yan

- Hà ?? Không phải tôi với tên đó à – Nó chỉ vào hần ngạc nhiên.

- Gì ?? haha cô định đấu với Soo sao ?? – Cả lũ cười lớn.

- Sao vậy ? Hay hần không biết uống à – Rana.

- Nếu cô thích thì được thôi – Hần nói rồi kêu Len ngồi đó rót rượu.

Đặt 2 ly rượu mạnh trước mặt hắn với nó mỗi người một ly Len tiếp tục rót những ly khác.

Hắn cầm ly rượu lên uống một hơi hết sạch, đến lượt nó cũng vậy, mặt nó không chút chuyển biến, cả bọn cũng khá ngạc nhiên – Loại rượu này nếu người thường có tiêu lượng kém thì khi uống một ly sẽ say ngay.

- Tốt ! mới li đầu thôi mà – Sasa.

1ly.....2ly.....3ly.....4ly.....5ly.....6ly.....7ly....Cứ vậy rượu trên bàn dần vơi đi, riêng hắn thì mặt lúc này đã đỏ lự giọng nói đầy hơi men như đã khá say rồi, còn nó vẫn vậy mặt không chút cảm xúc, không có bất kì triệu chứng gì của người đã say.

Hắn cầm ly rượu lên trước mặt nó lèm bèm – Này uống tiếp đi chứ .

- Anh ta say rồi, tôi vào WC chút - Rana

Sau khi nó đi cả lũ đồng loạt quay sang hắn lác đầu :

- Cô ta đúng là ác ma mà - Yan

- Tội nghiệp Soo năm lần bảy lượt bại dưới tay Rana – Mini

- Thật không thể tin được ,cô ta có phải người không thể - yen tròn mắt.

- Đúng, uống hết bao nhiêu chai rồi mà không chút cảm xúc là sao – Sasa

- Là người khác có khi đi viện rồi chứ chả chơi – Sini lác đầu

- Nhiều đó có là gì với chị ấy – Len này giờ nghe tụi hắn cảm thán mà cười gian.

- Hà ? là sao – Mini

- Chị Rana miễn dịch với tất cả loại rượu rồi – Len.

Cả lũ chả hiểu câu giải thích kì lạ của Len, thấy vậy cậu chỉ cười trừ.

Một lúc sau nó bước ra với khuôn mặt vấy nước :

- Đưa cậu ta về đi – Nói rồi nó bước thẳng ra cửa đi về.

Về đến nhà cũng là lúc đồng hồ điểm 12h, nó đặt mình xuống giường chìm nhanh vào giấc ngủ .

-Jon à, cậu có phải là thiên thần không ??

-Không, tớ là ác quỷ

-Nói dối, cậu là thiên thần của tớ

-Không! Tớ là ác quỷ chuyên bảo vệ thiên thần

- bảo vệ thiên thần ??

-Đúng vậy, cậu là thiên thần của tớ, dù bất cứ giá nào tớ sẽ mãi mãi bảo vệ cậu

-Mãi mãi sao??

-Ừ....mãi....mãi

-.....

-.....

-//pằng// - Sau tiếng súng chàng trai ngã xuống đầm mình trong vũng máu

-//Không!!!!!!!!!!!!!! //

-//Jon cậu không thể, không thể bỏ mặc tớ một mình// - Cô gái chạy lại đỡ chàng trai đặt lên đùi mình gào thét thảm thiết.

-//Rana à, sống tốt nhé!! nhớ phải luôn mỉm cười tớ luôn bên cậu..và....sẽ có một ác quỷ ở nơi nào đó thay tớ bảo vệ thiên thần// - Vừa dứt câu chàng

trai gục hẳn.

-//Không!! Cậu hứa rồi mà ..mãi mãi bảo vệ tớ mà// Cô gái nói trong nước mắt.

-.....

-.....

Đỏm sáng chìm dần rồi nó tỉnh giấc ngồi bật dậy khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt :

- Mãi mãi sao ??.....Giả Dối – Nó cười chua chát mà nước mắt cứ rơi.

Giấc mơ này đã nửa năm rồi nó mới gặp lại, có lẽ do Len nhắc đến. Nó rất yêu cậu ấy trước đây là vậy và bây giờ vẫn thế nhưng nó phải thực hiện lời hứa – Luôn mỉm cười,sống thật tốt vì đó là ước nguyện cuối cùng của cậu. Nhưng nụ cười đó có phải là nụ cười thật sự hay chỉ là nụ cười giả dối ??

Đứng dậy bật công tắc điện nó đến bên chiếc bàn lớn với tay lấy cuốn sách dày cộm rơi xuống đất là một bức ảnh được ép khá kĩ, nó ngồi gục xuống cảm xúc ảnh lên , trong ảnh là hình một chàng trai và một cô gái 15t đang ngồi dựa lưng vào nhau giữa một cánh đồng hoa hồng đỏ bát ngát, chàng trai đó rất đẹp có một đôi mắt tím đặc biệt, mái tóc ánh vàng ngắn, cô gái có đôi mắt xanh ngọc mái tóc tím được thả dài ngang hông, hai người ngồi đây trên môi là nụ cười hạnh phúc, 2 con người đó như tạo nên một bức tranh thủy mặc, nếu cặp đôi đó nhận số 2 thì chắc chắn sẽ không ai dám nhận số 1.

Nó nhìn bức ảnh nhớ về quá khứ , cứ vậy những giọt nước nóng hổi tự do rơi lã chã xuống bức hình, nó giờ đây đã không thể kìm chế được cảm xúc nữa rồi, mặc kệ nước mắt rơi nó dần chìm vào giấc ngủ trong sự mệt mỏi,đau sót.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Lúc sang nước ngoài nó còn khá nhỏ, Vì thế nó rất hận bama mình mặc dù biết họ có nỗi khổ riêng nên nó đã tự tạo cho mình một cái vỏ bọc băng giá, lạnh lẽo một lần khi đang lang thang trên đường vào buổi tối nó đụng độ bọn du côn đang say sưa. Vì lúc đó nó còn nhỏ nên không thể đánh lại bọn chúng, trong lúc tưởng chừng như sẽ không sống nổi thì một cậu bé xuất hiện, cậu ấy rất đẹp, nếu sau này lớn chắc chắn sẽ là một “mỹ nam” – Nó nghĩ.

Thấy một thằng nhỏ mà dám chen ngang tên đầu đàn quát lớn :

- Mày muốn chết cùng con nhỏ đó à.

- Đánh một đũa trẻ con ??? Đúng là lũ hèn.

-Gi ? ? Mày dám ? – Nói rồi cả lũ đó như điên lên xông lại chỗ cậu bé “ DỪNG CẢM”

Nhưng nào ngờ lũ đó lên đến đâu thì ôm đất đến đấy chỉ một lúc sau cả lũ đã “chết lâm sàn”.

Cậu phui tay như sờ vào dơ bẩn lăm tiến lại phía nó mặt đang không cảm xúc nhìn lũ du côn.

Jon đưa bàn tay mình ra ý muốn kéo nó dậy nhưng nó không bèn mắng gì đến ân nhân ngồi thẳng dậy và.....Bước đi.

- Đây cô bé ! – Nói rồi Jon chạy lên mỉm cười với nó – Cậu không sao chứ.

Nó không nói gì coi cậu như không có và tiếp tục bước đi.

Jon không hiểu sao nhưng lại rất muốn đi theo và bảo vệ cho nó ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Cứ vậy cậu lặng lẽ dõi theo bóng hình nhỏ nhắn phía trước.

Nó cảm thấy bức mình vì có kẻ cứ lẻo đẻo theo mình, quay mặt lại nhìn kẻ to gan đó nó lạnh giọng :

- Theo tôi ???

- Tôi đi theo để bảo vệ cậu – Jon gãi đầu đáp ứng.

- Không cần ! – Nó nói rồi quay mặt đi tiếp – Về đi.

- Đây tôi không có nhà – cậu gọi với theo rồi chạy lên ngang bằng nó – Tôi là trẻ lang thang.

Nó dừng bước quay sang nhìn Jon từ trên xuống 1 chiếc áo phong trắng khoác ngoài là gile đen, quần âu, khuôn mặt sáng sủa chẳng có một chút gì giống trẻ lang thang, nhìn là biết hẳn cũng là một thiếu gia.

Nhếch môi nó nghĩ “ Nói dối mà không chớp mắt giỏi thật”

- Vậy giờ theo tôi à ? - Nó

- Ừm cậu cho mình ở nhờ một hôm nhé – Jon nhìn nó với ánh mắt long lanh .

Thực ra hôm nay cậu trốn đám vệ sĩ đi chơi và không muốn về nhà chút nào cả đang đi dạo thì thấy nó bị bắt nạt nên ra tay giúp đỡ và cái ý nghĩa ở nhờ cũng chỉ vừa mới lóe lên.

- Tôi ở một mình – Nó.

- Hà ??? Vậy à hìhì – Jon cười xòa – Vậy cũng là trẻ lang thang giống tôi sao.

- Hừ - Nó hừ nhẹ rồi đi tiếp mặc kệ cái tên rắc rối phía sau.

- Tên tôi là Jon Kata còn cậu ? Mà cậu bao nhiêu tuổi thế ?

- Rana – 11

- Ô vậy chúng ta bằng tuổi nhau à ? hìhì

Màn đêm buông xuống, không gian lúc này thật sự rất vắng lặng chỉ có tiếng nói của Jon ,cậu nhóc đi bên cạnh nó lái nhai đủ thứ chuyện mặc kệ cho sự im lặng của nó cậu vẫn cố gắng nói cho xua đi sự lạnh lẽo của màn đêm. Thực sự lúc này tâm trạng của nó rất vui, không còn cảm thấy cô đơn nữa vì bên cạnh nó..... đã có một người.

Đi một lúc cuối cùng cả hai đang đứng trước một căn biệt thự khá lớn nó bước đến cánh cổng nhập mĩ “tít” cánh cổng bật mở , bước vào bên trong tất cả mọi thứ đều tiện nghi và hiện đại nhưng không gian lại vô cùng “ lạnh lẽo”.

Thấy nó về từ bên một cô gái nhìn khá trẻ tất tưởi chạy ra :

- Tiểu thư về rồi may quá !! Còn đây là ai ạ ?

- Dạ chào cô cháu là bạn của Rana.

-À

Nó không nói gì đi thẳng lên cầu thang thấy vậy cậu chạy theo :

- Rana nhà cậu đẹp thật , tớ còn tưởng cậu là trẻ lang thang chứ - Jon cười tươi.

- Lạnh lẽo –Nó

- Hà ?? – Với IQ ngất ngửa cậu thừa hiểu câu nói đó, ý nói ngôi nhà đẹp nhưng rất “ lạnh lẽo”

- Nay cậu không định mời mình ăn gì sao – Jon – Từ tối đến giờ mình chưa bỏ gì vào bụng cả.

Nó dừng bước quay qua nhìn cậu buông một câu nhẹ nhàng :

- Phiên Phúc !

Nghe vậy cậu chỉ cười trừ.

Nó cũng thấy hơi đói nên quay người đi xuống bếp cậu thấy vậy cũng chạy theo. Nó mở tủ lạnh lôi ra 2 chiếc bánh mì với 2 hộp sữa đặt trước mặt cậu 1 chiếc bánh và 1 hộp sữa nó không nói gì ngồi im lặng xử lí phần ăn của mình.

- Cảm ơn cậu – Jon cười toe toét.

Ăn xong nó kêu chị quản gia sắp xếp phòng cho Jon nghỉ rồi bước thẳng về phòng mình trước khi đi nó còn kịp nghe thấy câu :

- My Angel, Good Night – Nó không nói gì nhưng thật sự trong lòng đang rất hạnh phúc đã bao lâu rồi nó chưa được nghe người khác chúc ngủ ngon?? trước đây nó thường ngủ với Anh (Winny), trước khi đi ngủ anh thường dỗ dành và chúc nó ngủ ngon như thành một thói quen nhưng bây giờ thì sao ?? Xung quanh nó chẳng có ai ngoài căn phòng lạnh lẽo .

Về đến phòng lôi chiếc laptop ra nó tra tìm thứ gì đó rồi mỉm cười “ Jon Kata - Hoàng tử Anh quốc à “

* Sáng hôm sau, nó dậy từ rất sớm bước xuống nhà thấy một mẫu giấy để lại.

“ Cảm ơn cậu ! Thiên thần nhỏ ^^

Gặp lại sau nhé ~

Jon Kata “

Nó mỉm cười – Nụ cười hơn 1 năm rồi mới xuất hiện.

- Tiểu thư, đến giờ rồi đến trường thôi – Cô quản chạy từ trong ra đưa nó chiếc balo khoác lên đi học, vì không muốn bị chú ý nên nó thường đi xe buýt nên sáng nào cũng phải dậy sớm để kịp bắt xe

Vừa đến lớp nó đặt cặp xuống gục mặt xuống bàn ngủ. Với tính cách của mình nên nó chẳng có một người bạn cùng với trường nó học giành cho những gia đình giàu có mới có thể vào mà nó lại đi học trên danh nghĩa con gái của một chủ cửa hàng nhỏ nên lũ bạn cùng lớp luôn trao cho nó cái nhìn khinh bỉ.

Bỗng từ cửa một cô gái có mái tóc vàng chạy nhanh vào lớp giọng nói oang oang :

- Tin HOT này

Nghe có vậy lũ con gái nhón nháo lên :

- Tin gì thế ???

- Jon Kata hôm nay sẽ nhập học vào trường mình đây – Cô bạn gái hú lên.

Nghe có thể cả lũ trong lớp như ” vớ phải vàng”

- Trời ơi anh ấy đến đây sao ? Không biết vào lớp nào nhỉ hix.

- Ôi ! hoàng tử sẽ phải lòng tui (gớm = _ = còn nhỏ mà đã....)

-.....#\$%^&.....%^&

Khung cảnh dưới sân trường cũng chẳng khác là bao, tất cả học sinh đứng ở cổng trường háo hức như chào đón thần tượng.

Nó ngủ gục trên bàn chỉ nhếch môi “ Nhạt nhèo”

“reng....reng.” chuông báo vang lên có vẻ như thần tượng của họ vẫn chưa đến.

Sân trường vắng dần rồi yên tĩnh .

* Tại lớp 6A1

Cô giáo chủ nhiệm bước vào nở một nụ cười hiền, cô là người Anh có mái tóc vàng và đôi mắt xanh với làn da trắng như sữa, cô còn khá trẻ :

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới .

Nghe xong lũ con gái bàn tán sôi nổi :

- Có lẽ nào là cậu ấy không ??

- Mong là vậy.

-.....

-.....

- Thôi nào – Cô Miasa gõ thước làm cả lớp im lặng, hướng ánh nhìn ra cửa cô gật đầu nhẹ - Em vào đi.

Từ ngoài cửa bước vào một chàng trai có mái tóc ánh vàng, đôi mắt tím, làn da trắng ngọc, tất cả mọi thứ đều tạo lên một vẻ đẹp hoàn mỹ, nhưng khuôn mặt lại lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ. Từ lúc bước vào cậu chỉ lạnh lùng lướt qua lớp một lượt dưới lớp và dừng ở chỗ nó đang ngủ - mỉm cười nhẹ.

Từ khi cậu xuất hiện cả lớp như đờ toàn tập rồi lại nhón nháo. Thấy vậy cô giáo lại phải đập thước. Khi cả lớp đã trật tự cậu buông một câu lạnh lùng :

- Jon Kata.

Nó nghe thấy cái tên thì mới ngồi dậy hướng ánh mắt về phía người con trai trên bục giảng cũng hơi bất ngờ vì cậu, hôm qua khi đi với nó cậu ta rất nhí

nhánh hay nói vậy mà giờ đây trái ngược hoàn toàn , như một con người khác vậy.

Xong màn giới thiệu “ngắn gọn,xúc tích” chẳng cần cô giáo nói gì cậu đi thẳng một mạch xuống bàn cuối cùng làm cho lũ con gái trợn mắt ngạc nhiên, nở một nụ cười thật sự cậu cất tiếng :

- Tôi có thể ngồi đây chứ,Rana ?

Nó rất ghét ngồi chung bàn với người khác nhưng không hiểu sao lúc này nó lại ngồi xích sang một bên.Cậu kéo ghế ngồi xuống mỉm cười hài lòng.

Tiết học nhanh chóng trôi qua trong sự mệt mỏi của nó(ánh mắt của đám con gái hướng về đó).

-Giờ ra chơi :

Hôm nay trước cửa lớp 6A1 đông ngẹt người, hầu như là toàn trường đều tập trung tại đây với một mong muốn được chiêm ngưỡng “ chàng Hoàng tử đa tài của Anh “

Biết rằng đi học sẽ có những chuyện này nhưng cậu không ngờ lại như thế, bức bối lấy điện thoại gọi cho ai đó, một lúc sau đám học viên đã tản ra hết, cậu hài lòng bước ra khỏi lớp.

Còn về phía nó khi chuông vừa reo nó liền chạy nhanh ra khỏi lớp đến khuôn viên sau trường và ...Ngủ ở đây rất yên tĩnh không một bóng người, rất hợp với nó.

Về phía cậu sau khi ra khỏi lớp liền đi tìm nó luôn, với bộ óc “thiên tài” không khó để cậu tìm kiếm ra chỗ nó đang ở. Đi loang quanh một lúc cậu đã nhìn thấy nó, tiến lại nơi một nàng công chúa đang “ngự trị” cậu khẽ rung động, lúc nó trông như một thiên thần khác hẳn với lúc thức “ lạnh lùng,băng giá”.

Biết có người đang nhìn mình nó bật dậy nhìn thẳng vào mắt kẻ đó không chút rụt rè.

- cậu tỉnh rồi à – Jon gật đầu.

- Làm gì ? – nó

- Hà??? – Jon giật mình – À chỉ là đi dạo vô tình gặp cậu thôi hì.

- Đa tính cách – Nó buông một câu không chủ vị.

- Ừm xin lỗi vì hôm qua đã nói dối cậu – Jon cúi đầu về mặt hối lỗi – Từ nay chúng ta làm bạn được không – Nói xong cậu nhìn nó cười tươi.

- Tại sao ??- Nó

- Không biết nhưng chỉ ở bên cậu tôi mới bỏ được vỏ bọc bên ngoài sống đúng với lứa tuổi của mình - Giọng cậu trầm ấm có chút bi thương.

Tự nhiên nó thấy ở nó và cậu như có một thứ gì đó kéo hai người lại gần hơn, 2 người đều giống nhau phải tự cho mình vào một cái vỏ bọc, cô đơn lạnh lẽo.

Nó gật đầu không nói gì , nhưng chỉ vậy thôi cũng làm cậu hạnh phúc lắm rồi.

Từ hôm đó ngày nào Jon cũng ở bên Rana nói chuyện , cười tự nhiên, còn khi ở nơi khác cậu im lặng, băng giá, điều đó làm cho nữ sinh trong trường thêm ghét Nó hơn luôn gây khó dễ cho nó, nhưng tất cả chẳng là gì khi cậu luôn giang tay che chở và bảo vệ nó.

Năm 13t nó đã nói chuyện nhiều hơn trước, đã cười, tất cả mọi sự thay đổi đó đến nó cũng khá bất ngờ,ở bên cậu nó như đứa trẻ thật sự cần được che chở. Cậu vì muốn gần nó nên đã chuyển đến gần nhà nó ở. Cậu giúp nó tập võ, học tập mặc dù những điều đó nó thừa để làm. Những chuyện buồn,vui nó đều tâm sự với cậu.

Bây giờ bên nó đã có một người yêu quý nó thật sự,nó không còn cô đơn nữa, vỏ bọc lạnh lùng băng giá dần được gỡ bỏ thay vào đó là một thiên thần lúc nào cũng mỉm cười,biết quan tâm đến người khác.

Với cậu cũng vậy chỉ bên nó mới thoải mái có thể trút bỏ mọi áp lực của công việc, của một “hoàng tử” được coi là tương lai sau này của đất nước.

Vào ngày sinh nhật thứ 15 của nó khác với năm ngoái cậu không đến nhà nấu những món nó thích nữa mà đi đâu đó cho đến trưa :

“ reng.....reng...” Tiếng chuông điện thoại kêu ồm ồm đưa nó thoát khỏi sự trầm mặc.

Là cậu – Nó sung sướng nhấc máy giọng có chút giận dỗi :

- “Ai đấy ??”

-“ Rana à cậu đến đây đi” – Jon

- “đâu?” – Nó

- “đường A,khu B,...” – Jon ngắt máy ở đầu dây bên kia đang có một người mỉm cười.

Nó tung tăng đi đến địa chỉ đó trong lòng không khỏi tò mò.

Đến đúng với địa chỉ Jon nói , trước mặt nó bây giờ có thể nói là một cánh đồng hoa hồng đỏ bát ngát, hương hoa hồng xộc vào cách mũi tạo nên một mùi hương nhẹ ,Giữa vườn hồng Jon đang đứng đó, cậu bây giờ đã một chàng trai “hoàn mỹ” trên tay cậu là một bông hồng đỏ không gai, nó ngậy người nhìn khung cảnh xung quanh đây , không một bóng người, rất yên tĩnh xung quanh chỉ toàn hoa hồng và một dòng chữ lớn được tạo từ dây kim tuyến “HAPPY BIRTHDAY MY ANGEL”. Khung cảnh trước thật sự rất đẹp nó nhẹ chân theo con đường nhỏ ở giữa cánh đồng hoa được dài đầy cánh hồng tiến về phía cậu đang đứng đó mỉm cười.

Hai người đứng đối diện nhau, chàng trai rất đẹp còn cô gái cũng không kém, cảnh vật xung quanh như nín thở vì sự có mặt của đôi ” tiên đồng ngọc nữ”

Anh tiến lại gần nó đưa bông hồng ra nói nhỏ :

- Happy Birtday My Angel “I Love You”

Nó Nhìn anh, một giọt nước trong suốt rơi xuống bông hồng đỏ khẽ nói :

- Me too.

- Ngốc không được khóc – Nói rồi anh quàng tay ra ôm lấy nó.

Ánh mặt trời chiếu sáng xuống khung cảnh lãng mạn phía dưới, mọi vật xung quanh như đang vui vẻ chúc phúc cho họ.

Hai người ngồi dựa lưng vào nhau im lặng nhưng trên môi là nụ cười hạnh phúc :

- Cảm ơn cậu, Kata - Nó

- Tại sao ?? – Jon

- Vì đã ở bên tớ – Nó

– Cảm ơn cậu, Rana - Jon

-Hả?? – Nó ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

Anh mỉm cười – Cảm ơn vì đã xuất hiện trên đời này.

Hai người lại chìm vào khoảng lặng .....

-Jon à, cậu có phải là thiên thần không ?? – Nó bỗng lên tiếng, giọng nói hồn nhiên.

-Không, tớ là ác quỷ

- Nói dối, cậu là thiên thần của tớ

-Không! Tớ là ác quỷ chuyên bảo vệ thiên thần

- bảo vệ thiên thần ??

-Đúng vậy, cậu là thiên thần của tớ, dù bất cứ giá nào tớ sẽ mãi mãi bảo vệ cậu

-Mãi mãi sao??

- Ừ....mãi....mãi

Nó cười hạnh phúc tựa vào lưng anh ....nhắm mắt lại tận hưởng hương hoa – loài hoa nó và anh đều yêu thích.

1 năm sau :

- Jon – Nó nhanh chân chạy lại phía người con trai đang đứng đó, mái tóc ánh tím ngang hông khẽ bay trong gió.

Cậu đứng đấy vẫy tay mỉm cười.

- Hôm nay chúng mình cùng đi đến một nơi không có ai nhé ! – Nó.

- Ừm đến nơi thiên thần của tớ muốn – Jon.

Hai người đạp xe trên một đồng cỏ rộng lớn, ánh chiều tà buông xuống tạo nên một khung cảnh đẹp mê hồn, nó dịu rít ca hát phía sau, anh đạp xe phía trước cũng ca theo. Đạp xe xuống nó nhanh nhẩu nằm bịch xuống bãi cỏ êm dịu nhắm mắt lại ngửi hương cỏ chiều. Anh nằm bên đưa ánh nhìn xa xăm về phía mặt trời đang dần xuống núi có chút gì đó buồn bã.....bì thương.

Ngủ một giấc trên đám cỏ êm ả, nó tỉnh dậy lay tay anh :

- Jon à, muộn rồi về thôi.

Màn đêm đã buông xuống phủ kín cả đồng cỏ xanh, anh bật dậy mỉm cười nắm tay nó bước đi, đi được một chút thì từ đâu bước ra một đoàn người mặc áo đen, nhìn cách di chuyển nhẹ nhàng ,nó biết ngay họ là sát thủ chuyên nghiệp.

- Các người là ai – Jon lạnh lùng nhìn lũ người trước mặt.

- haha, Hoàng tử chào – Từ đám người một người đàn ông trung tuổi bước ra trên khuôn mặt là nụ cười đắc ý.

- Ruy ?? Sao lại là ông – Jon chau mày.

- Sao hả ?? – Ông ta cười lớn – Tôi đến để tiễn cậu sang thế giới bên kia mà hình như còn có Blood Rose ở đây nữa sao ?? – ông ta quay qua nó cười gian tà.

- Ông nghĩ đám người đó có thể giết chết 2 ta sao – Nó hơi bất ngờ vì sao ông ta biết nó là Blood Rose ??? điều đó chỉ mình Jon biết nhưng nó vẫn lạnh giọng.

- Mặc dù họ đều là sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp nhưng ....đương nhiên là không đấu lại được 2ng rồi – Ông ta cười to – Nhưng nếu có thứ này thứ sao – Nói rồi ông ta cùng đám người đồ đen rút ra, trên tay mỗi người là một khẩu súng ngắn có độ sát thương cao.

- Tại sao ông muốn giết ta – Jon lạnh lùng khuôn mặt không chút cảm xúc.

- haha, cậu thừa biết mà,nếu cậu chết ngôi vị tối cao kia sẽ thuộc về ta – Ryu

- Ông nghĩ một người như ông có thể nắm được sao ?? – Jon nhếch mép khinh bỉ.

- Tại sao k ?? Một tên oát con như mày cũng có thể thì tại sao tao lại không – Ông ta như điên lên .

- Tại vì... ông không phải người trong dòng tộc Kata, nếu tôi chết thì người nắm quyền cũng “không bao giờ” là ông – Jon nhất mạnh 3 chữ “KHÔNG BAO GIỜ” làm ông ta như phát điên lên.

- Mày nói láo,” ông ta ”bảo được , là ông ta bảo có thể - Ryu rít lên.

- Ông ta ?? – Jon nhíu mày – Người lại bị lão già đó sai khiến à – Cậu nhếch môi – Nếu kẻ khác biết chuyện người làm thì người nghĩ tội sát hại Hoàng tử Anh quốc là nhẹ sao ??

- Sẽ chẳng ai biết cả - Ông ta cười gian xảo.

- Đừng có ngu ngốc nữa, người sẽ không bao giờ có được thứ mình mong muốn đâu – Nó này giờ im lặng mới lên tiếng.

- Lũ oát chúng mày thì biết gì – Ông ta điên lên giờ súng lên và “ pằng “ – bắn trượt.

- Ông nghĩ giết bọn ta dễ vậy à ? – Nó cười khinh bỉ - Nếu dễ thế thì ta đã chả phải Blood.

- Tất cả lên – Ông ta hô lớn.

“ pằng...pằng.pằng” cứ vậy những tiếng súng ghê rợn vang lên giữa không gian vắng lặng. Vì đi chơi nên anh và nó không mang theo bất cứ thứ gì nên bây giờ chỉ biết tránh cho đến khi lũ người kia hết đạn, nhưng nào có dễ là súng chứ có phải đồ chơi đâu, những viên đạn được bắn ra như vũ bão như muốn giết chết đối phương.

Thấy tình hình có vẻ ổn hơn, có vài tên súng đã hết đạn cô và anh đánh vừa lao lên tránh đạn vừa tung những cú đá karate hạ đối phương, đang đánh hăng say anh lo lắng quay lại phía nó , lão Ryu đang giờ súng lên nhắm thẳng vào nó.

“pằng”Viên đạn đang bay với tốc độ ánh sáng anh chạy lại đẩy nó ra,viên đạn sượt qua vai anh . Nắm lấy vai đang rỉ máu, anh đưa ánh nhìn khinh bỉ về phía lão Ryu, nó hoảng hồn chạy lại phía anh nhưng :

“pằng” – Vì vai đau nên anh không thể di chuyển nhanh do đó lão Ryu đã bắn thêm một phát nữa, lần này viên đạn ghim trúng tim, anh từ từ ngã xuống vũng máu, nó đứng đấy như không tin vào mắt mình chạy như bay về phía anh :

-Không!!!!!!!!!!!!!!

-Jon cậu không thể, không thể bỏ mặc tớ một mình – Nó đỡ Anh đặt lên đùi mình gào thét thảm thiết.

-Rana à, sống tốt nhé!! nhớ phải luôn mỉm cười tớ luôn bên cậu...và....sẽ có một ác quỷ ở nơi nào đó thay tớ bảo vệ thiên thần - Vừa dứt câu Jon gục hẳn.

-Không!! Cậu hứa rồi mà ..mãi mãi bảo vệ tớ mà- Nó nói trong nước mắt.

Lão Ryu đứng đó cười như điên dại.

Nó đặt anh xuống nền cỏ lạnh lẽo đứng bật dậy và như con mãnh thú nó lao lên “bộp ..bộp...” từng tên một ngã xuống bãi cỏ xanh , trong khi chưa hiểu chuyện gì, di chuyển như gió nó hạ hết tất cả vũ khí thủ cầm lấy khẩu súng của một tên trong số đó tiến lại phía lão Ryu đang thất thần rơi cả khẩu súng xuống, nó dí sát đầu súng vào đầu lão , đôi mắt đỏ lừ như quỷ gần từng chữ :

- Aisai người, nói .

- là Port ,là ông ta – Ông ta run cầm cập khi thấy đôi mắt nó.

“pằng” vừa dứt câu nó bóp cò , phát đạn xuyên qua đầu , Ryu ngã xuống tắt thở.

- Port...Port....ta sẽ mãi nhớ tên người.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

~ Trở về hiện tại ~

Mở đôi mắt hơi đỏ ra trên tay vẫn còn cầm bức ảnh đã khô lệ nó vươn vai một cái mệt mỏi, do tối qua “ngồi ngủ” không đúng cách nên cả một bên vai của nó bị ê ẩm mãi mới đỡ, mỉm cười buồn – cầm bức ảnh “cất vào sâu trong quá khứ” nó bước vào làm vsen chuẩn bị đến trường.

Mới đến trường đã nhận được tin hôm nay lớp có 2 học sinh mới, nó mệt mỏi lên từng bước trên dãy hành lang. Do đêm qua khóc nhiều quá nên mắt của nó hơi sưng vì vậy nó đeo một cặp kính cận khá dày – mong sẽ che đi được đôi mắt.

Từ xa đã có 2 học sinh đứng ở trước cửa lớp 11A - “ Vào được lớp 11A quả là không tầm thường đâu “ – Nó nghĩ rồi đi nhanh về phía cửa lớp.

Đứng trước cửa lớp 11A bây giờ có 2 người 1 nam và 1 nữ, Cô gái có mái tóc vàng xoắn nhẹ, da trắng theo như nó nhận xét thì nhìn cũng “ vừa mắt “ – nếu như không có Mini,Sini,Sasa ở trường này thì cô ta cũng được xếp vào hàng hotgirl.Còn chàng trai bên cạnh - “ Giật mình” là từ để miêu tả tâm trạng của nó lúc này,anh ta rất đẹp và cũng chính là người đó – người nó đã gặp vào buổi đêm lúc đang đi dạo – WINDY.

Lấy lại phong thái bình thản nó tiến gần đến 2 hs mới cất giọng trong trẻo :

- 2 em là học sinh mới ?

- Đúng vậy - Cô gái lên tiếng.

- Chào gặp lại rồi – Windy đứng bên nở một nụ cười có thể nói là hết sức “ đẹp” làm cho cô gái kia điêu đứng.

- Chào – nó nhìn Windy nở một nụ cười lịch sự.

- Cô có biết là tôi đã chờ ở đây bao lâu rồi không – Cô học sinh mới nói giọng có chút chanh chua , thực ra cô ta đang ghen tị với nó, vì nó xinh đẹp hơn cô nhiều và cũng Vì lúc đến lớp đứng cạnh Windy cô ta đã bị trúng “ tiếng sét ái tình “ từ anh rồi, cố bắt chuyện và tỏ ra “yêu điệu thực nữ” trước mặt anh nhưng nhận lại chỉ là sự lạnh băng và vô cảm, nhưng từ lúc nó đến anh như người khác thay đổi 360 độ cười nói lại còn bắt tay với nó làm cô ta hết sức khó chịu.

- Tôi vẫn đến sớm 30s mà – Nó nhìn vào chiếc đồng hồ les đeo trên tay tỏ vẻ ngây thơ.

- hừ - Phương (tên của nhóc đó)

- 2 người đứng đây để tôi vào thông báo cho lớp – Rana mặc kệ cho cô ta đang trao ánh mắt “ yêu thương” cho mình định bước vào lớp nhưng .....

- Cô đứng lại đó – Nhóc Phương nói rồi kéo tay nó lại hùng hổ bước vào lớp trước cái cười ranh mãnh của 2 người đứng sau.

- Anh Y.....- Đang định gọi tên ai đó nhưng Vừa vào đến cửa chưa nói hết câu thì “rẹt...soạt....bịch” Và hoàn cảnh bây giờ hết sức “đáng yêu” nhỏ Phương ngã úp mặt xuống đất trên người toàn là trứng gà vỡ, bột,...đầu tóc được gọi rửa bằng trứng gà.

Trước thảm cảnh đó là cả một lớp 11A đang lăn lóc cười, nó và Windy đứng ngoài cũng không nhìn được mà cười hết sức to làm các lớp bên quay qua nhìn với ánh mắt “kì thị” – cứ tưởng có vấn đề.

- Lại một người nữa nhận quà thay cô ta haha – Sini cười lớn – Số cô quá may mắn đấy “Gia Băng”.

Nó bước qua Phương đang nằm đơ dưới sàn nhà đứng trên bục giảng mỉm cười đồng đặc :

- Trò này hay quá ! Cảm ơn các bạn. Nhưng có vẻ như bạn mới lớp mình hơi thiệt thì phải, thôi em về nhà đi mai đến nhận lớp nhé .

Nhỏ Phương sau một hồi ôm đất mới lật đặt đứng dậy, xem xét lại hiện trường thì – AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – tiếng la thất thanh của nhỏ, sau tiếng la nhỏ Phương chạy như bay ra khỏi lớp một phần vì quá ê mặt và một phần cũng do không thể chịu nổi cái mùi tanh tanh của trứng .

Sau khi nhỏ chạy đi cả lớp vẫn cười giòn tan - Sự thật thì sáng sớm bọn hấn đã đến lớp đổ dầu ăn ra trước cửa với mục đích khi nó bước vào sẽ bị ngã, còn bên trên sẽ là một chiếc xô, bên trong đựng trứng gà vỡ với một chút bột mì, nước lau sàn,...đợi khi nó ngã xuống sẽ giạt giầy cho chiếc xô đổ ập xuống người “nạn nhân” Vì chiếc xô được treo trên cao luôn với một sợi dây thép nên chỉ cần ngồi dưới giạt dây là được – Và đó chính là tác phẩm của siêu quậy “Sasa”nhưng chả ai ngờ hôm nay lớp lại có học sinh mới.

~ Ở một nơi nào đó trong lớp học ~

- Cô ta đến đây học luôn sao ?

- Ủ, kệ cô ta đi

- Cô ta yêu mày lắm đó

- Không quan tâm, mày biết tao đã....rồi mà.

- À ừ . hehe

~~~~~

Sau khi nhỏ Phương đi nó gọi điện kêu lao công dọn dẹp bãi chiến trường của lũ học sinh xong đầu đấy mỉm cười hài lòng mới thông báo :

- Hôm nay chúng ta có 2 học sinh mới nhưng một bạn vì nhận quà thay tôi nên phải về nhà để “thương thức” vì vậy vậy bây giờ chỉ còn một người – Nó nói mà trên môi nở một nụ cười gian tà quay ra phía cửa lớp ra hiệu – Em vào đi.

Từ ngoài cửa bước vào một thân ảnh to lớn làm tất cả nữ sinh “ĐƠ” sau một lúc điều đứng thì một loạt những lời bàn tán to nhỏ :

- Trời !! đẹp trai tóa

- Wow ! lại một hoàng tử nữa xuất hiện hixx

- AAAA mắt máu quá.

-.....

-.....

Một loạt những lời bàn ra tán vào nhưng chỉ có bọn hấn với nhóm Sini là có vẻ chẳng mấy quan tâm.

Nó đập thước “rầm” cả lớp im lặng :

- EM giới thiệu đi - Rana

- Hoàng Gia Phong – Windy – Anh lạnh lùng nói.

Cả lớp nghe xong thì thấy lạnh hết cả người.

Còn nó phải nói sao đây nhì, Đang đơ toàn tập - “Hoàng gia???.....Hoàng gia....??Hoàng gia.... ? Đồi mắ đó , không thể nào “ – Lắc đầu xua đi những ý nghĩ trong đầu nó lấy lại vẻ mặt vô cảm :

- Em ngồi bàn cuối đi.

Windy không nói gì, mặt lạnh băng đi xuống chỗ ngồi , trên môi thoáng xuất hiện một nụ cười “kì dị”.

~ Chỗ Soo

- Mày nghe thấy không ? tên cậu ta là Hoàng Gia Phong - Yan

- Ủ, có một thứ gì đó ở con người này – Soo.

- Liệu hẳn với Winny có quan hệ gì không – Yen

- Đôi mắt ?? – Soo quay qua nhìn Windy lên tiếng.

- Đúng thế rất giống – Yan

- Điều tra đi, sẽ biết thôi mà – Yen.

Hắn gật đầu nhẹ không nói gì.

Tiết học trôi qua trong sự thắc mắc, tò mò của tất cả học sinh 11A.

Chuông reo, lại mò đến vườn hoa hồng đỏ tính ngủ một giấc nhưng vừa chợp mắt thì .....

- Á .....xin lỗi tha cho tôi đi .....tôi đâu có làm gì mấy người đâu huhu - Ở ngay gần đó một cô gái có vẻ hiền lành đang bị bao vây bởi một đám nữ sinh, cô gái có mái tóc hạt dẻ dài ngang hông, đôi mắt đen lầy to tròn, nước da trắng ngần.

- “Chát” Mày còn chưa hiểu tội gì sao ?? – Cô gái có mái tóc hồng nhạt khuôn mặt bặm bặm có lẽ là người chỉ huy của lũ đó lên tiếng kèm theo đó là cái tát giáng trời vào khuôn mặt xinh đẹp kia.

- Tôi...tôi..thật sự không biết mà – Cô bé lùi thui run rẩy .

- Tội của mày là xinh đẹp hơn tao – Cô ta bóp lấy chiếc cổ nhỏ bé rồi gần lên – Và...là con nhỏ học bổng nghèo hèn loại C ...haha – Tiếp sau đó là một tràng cười lớn.

Lũ con gái xúm lại giật tóc rồi lại cào xé cô bé nhỏ đáng thương, thân hình nhỏ bé sợ sệt co rúm một chỗ, thấy tình hình không ổn nó định ra tay cứu giúp nhưng....

- Dừng lại – Giọng nói lạnh băng uy nghiêm vang lên .

Lũ con gái dừng mọi hành động hướng ánh mắt về phía vừa phát ra tiếng nói, phải nói sao đây – Một chàng trai to lớn, khuôn mặt tựa thiên sứ nhưng tỏa ra một hàn khí đến bức người đang tiến lại gần phía đó. Lũ con gái thấy Windy thì 2 mắt hình tim, tim đập rộn ràng, lấy lại vẻ mặt giả tạo hiền lành con nhỏ đầu đàn lên giọng ngọt như mía lùi :

- Ô ...anh là..?

- Các người phá giấc ngủ của tôi – Windy đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn lũ con gái đang run rẩy sợ sệt.

- Em...em...xin lỗi – Một con nhỏ có vẻ dễ nhìn nhất trong đám đó rụt rè.

- Cút – Windy không thèm liếc nhìn đám con gái đó đi đến bên cô bé đang nằm co do dưới nền đất lạnh lẽo khắp người bầm tím.

Đám con gái thấy vậy thì vô cùng tức giận nhìn Zina (tên cô bé) với ánh mắt đe dọa như muốn nói “ Lần sau mày chết chắc “

- Còn chưa đi? - Windy

Đám con gái sợ quá chạy hết, lúc này Zina mới bò dậy nhìn người vừa giúp mình, tim đập loạn, 2 má đỏ ửng nhìn rất dễ thương giọng nhỏ nhẹ nhàng :

- Cảm....on...anh

- Biến – Windy đứng dậy đi về phía gốc cây nơi có một chiếc ghế đá lớn nằm bịch xuống – Tôi ghét bị phá giấc ngủ.

Nghe có vậy cô bé lùi thui bước đi trước khi đi không quên để lại câu “ xin lỗi “.

Nó nãy giờ quan sát khá ngạc nhiên, cái con người tên Windy này thật kì lạ, lúc nói chuyện với nó thì có vẻ dịu dàng nhưng sao đối với những người khác lại lạnh lùng vậy chứ ?? Có một cảm giác gì đó khá quen thuộc len lỏi trong tâm trí nó.

Nghĩ rồi nó tiến lại phía ghế đá – Nơi có một thiên sứ đang chìm vào giấc ngủ.

- Còn chưa biến sao ?? – Windy nói mà không thèm hé mắt.

- Sắp vào lớp rồi đây – Rana

Nghe thấy chất giọng trong trẻo quen thuộc đó anh liền ngồi bật dậy mỉm cười :

- Là bé à gặp lại rồi.

- Ai là bé chứ - Nó tròng mắt – Tôi là giáo viên của cậu đây.

- Hừ ?? À haha Tôi hơn em một tuổi đấy – Windy

- Hà ? Vậy sao lại học lớp 11 – Rana – Chẳng lẽ anh học kém vậy sao ?

- Haha, tùy em nghĩ thôi , mà tôi học linh tinh thì có sao em cũng vậy mà – Windy.

- Hừ mà anh thật là kì lạ đó – Rana – lúc thì lăm nhăm đủ thứ võ vắn , lúc thù như cái tảng băng.

Anh mỉm cười – nụ cười đẹp ngây ngất :

- Chỉ mình em thôi – Giọng nói nhẹ nhàng thoang thoang nhưng lại nghiêm túc.

Mặt nó bỗng đỏ bừng không hiểu vì ngại hay gì nhưng tự nhiên tim đập loạn 1 nhịp.

- Đây – Anh lay tay nó – Nhìn em đó mặt đáng yêu lắm đấy.

Lấy lại trạng thái bình thường nó nhìn sâu vào mắt anh như dò xét :

- Hoàng gia Phong ?? Rốt cuộc thì anh là ai ?

– Hồi papa của em đi, sau này ông ấy sẽ là người vén tấm màn bí ẩn - Anh cười đầy ẩn ý – Và em đừng cố điều tra gì về tôi nữa, sẽ không bao giờ có kết quả đâu ...- Đến đây anh ghé sát vào tai nó thủ thỉ -..... hacker chuyên nghiệp.

“HẢ???” – Mắt nó như muốn rơi ra ? sự tò mò ngày càng lớn, con người này có thứ gì đó thật đáng sợ ? Tất cả những điều về nó anh ta có vẻ đều biết rất rõ.

- Anh...anh..- Nó lắp bắp không thành lời.

“ reng...reng...reng” – Cùng lúc đó tiếng chuông vào tiết học cũng reo.

Anh mỉm cười gian tà nhìn nó :

- Sự thật sau này em sẽ biết... vào tiết rồi đây tôi không muốn bị giáo viên bắt cúp tiết đâu – Nói rồi anh quay lưng bước lên lớp bỏ mặc cái bộ não thông minh đang rối loạn phía sau.

Sau khi anh quay đi nó rút điện thoại ra gọi ngay cho papa :

- “Alo” – đầu dây bên kia vang vang lên một giọng nói trầm ấm

- “Ba biết Hoàng Gia Phong chứ “

-“ hã ?? “- Ông Thức giật mình (Thức : tên của ba nó)

- “Sao ba ngạc nhiên vậy “

- “ À ta không biết. Sao con lại hỏi thế “

-“ thật chứ??”

-“ ù” – Giọng ông có gì đó ngập ngừng ,bối rối.

- “Không có gì thôi con cúp máy đây” -Biết có hỏi cũng chả có kết quả nên nó cúp máy luôn.

* Tại căng tin (trước khi chuông reo) :

- Điều tra thế nào rồi – Yan nhìn hẩn dò xét.

- Chẳng được gì ngoài cái tên “ Hoàng gia Phong “ và.... – Soo

- và gì .... – Yen

- Hấn ta hơn mình 1t đấy – Soo
- Hà ?? Ai cơ – Sasa háo hức.
- Tên Windy hả - Yan ?
- Ủ - hấn gặt đầu nhẹ.
- Trời ơi cái anh đó đẹp trai lắm nha – Mini mắt long lanh làm cho ai đó hơi bị bức mình “ Minh đẹp có kém gì hấn ta đâu hử “ – suy nghĩ của ai đó.

Sini nghe vậy thì cốc đầu Mini một cái – Hô nay uống nhầm thuốc à ?

- xỳ - Mini
- Anh ta không tầm thường đâu , chắc chắn có một bí mật gì đó – Sasa

Nghe vậy cả lũ gặt đầu đồng tình

----oOo-----

* GTNV:

- Hoàng Gia Phong (Windy) : rất đẹp trai,phải nói là rất rất đẹp nếu so sánh Windy vs Winny và Soo thì chẳng thể nhận xét nổi ai là người trội nhất, mọi thông tin về Windy đều bí ẩn.

IQ : 230/200

- Trần Kim Nhã (Zina) : một cô bé dễ thương, hiền lành, 16t (kém nó 1t) học giỏi, thông minh nhưng vào trường bằng học bổng nên luôn bị đám học viên nhà giàu coi thường, bắt nạt, khinh bỉ, từ nhỏ cô đã sống trong cô nhi viện, bị thất lạc gia đình, cô còn chẳng biết gia đình mình như thế nào, bố mẹ mình là ai ngoài cái tên “ Trần Kim Nhã”

IQ : 190/200

(giới thiệu thêm :

- Hoàng Gia Thức : ba nó
- Gia Hà Xuyên : mẹ nó)

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

19h00 tại một căn biệt thự rộng lớn mang phong cách hiện đại, người đàn ông trung tuổi ngồi trên chiếc ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo kế bên là một người phụ nữ trung niên, mặc dù đã có tuổi nhưng trên khuôn mặt bà vẫn còn giữ được nét thanh xuân, ngồi đối diện là 2 chàng trai :

- Ba à con không thể - Yan lên tiếng, khuôn mặt cậu nhăn nhó đến khó coi.
- Tại sao ? – Ông Dương nghiêm nghị nhìn con trai.
- Con không có tình cảm với cô ta – Yan
- Bây giờ chưa có nhưng sau này sẽ có – Bà Dương nhẹ giọng.
- Không ! sẽ không bao giờ có – Cậu gắt lên.
- Con không có quyền quyết định – Ông nhìn Yan gần giọng – Dương gia và Phùng gia đã kết giao từ lâu với lại đợt này hai gia đình sẽ hợp tác làm ăn , tiểu thư bên đó thì hiền lành,nết na có gì không tương xứng.
- Không hợp tác cũng có sao đâu – Yan bất mãn.

- Con nói gì ? – Ông nhìn Yan – Ta đã quyết rồi, con không làm cũng phải làm.
- Như vậy chẳng khác nào lấy con ra làm mồi giao dịch cả - Cậu bức xúc.
- Cứ vậy đi, không nói nhiều - Ông quay qua nhìn Yen và Yan - 20h gia đình ta có hẹn với bên thông gia đấy, 2 đứa lên chuẩn bị đi

Ngâm ngùi quay lưng bước đi, cậu quyết sẽ lấy lại công lí.

* Tại khách sạn Sumer (khách sạn thuộc tập đoàn Dương Thịnh)

Ngồi trong phòng vip, mặt Yan lạnh như tiền,ngồi im lặng mặc cho bama với Yen đang trò chuyện vui vẻ.

Cửa phòng bật mở, bước vào là một người đàn ông trung tuổi khoác tay một cô gái có mái tóc vàng xoăn nhẹ, nhìn cũng “vừa mắt”, nhỏ mặc một chiếc váy đỏ đến đầu gối giữa eo thắt một chiếc nơ hồng lớn nhìn nổi bật đến “chói lóa”.

Ông Phùng bước đến bắt tay chào hỏi Dương Thịnh, cô gái đứng bên tỏ ra lễ phép, ngoan hiền cúi đầu chào ông, giọng nói nhỏ nhẹ :

- Dạ cháu chào 2 bác và 2 anh ạ.
- Ủ chào cháu – Ông cười xoa hất tay Yan với Yen,thấy vậy hai người cũng cúi đầu chào đáp lễ.
- Đây là Nhật Khải con trai lớn của ta ,còn đây là Nhật Nam em trai Nhật Khải – Dương Thịnh.
- Dạ vâng – Nhỏ cúi đầu “e thẹn” – Chào anh em là Tiểu Phương cứ gọi là Ji cho thân thiết cũng được ạ.
- Đừng gọi tôi là anh, bằng tuổi nhau thôi - Yan chau mày khó chịu vì cái giọng nói có gì đó “giả tạo” của nhỏ.
- Dạ, em....à...mình...mình xin lỗi – Ji.
- Nhật Khải – Ông Thịnh gần giọng – Ta xin lỗi nó là vậy đấy cháu thông cảm.
- Dạ không sao ạ - Ji.

- Thôi ngồi xuống hết đi nào mọi người, đừng đứng nữa,ngồi xuống vừa ăn vừa bàn chuyện – Bà Dương mỉm cười dịu dàng.

Tất cả ngồi xuống cùng nhau ăn uống, nhỏ Ji thì ra về “tiểu thư ngoan hiền” ăn chậm nói nhỏ làm Yen rợn người, còn Yan thì bị nhỏ Ji ngấm suốt nên khó chịu chẳng nuốt nổi, nếu không phải có bama ở đây thì cậu đã ném ả vào thùng rác luôn rồi. ba Yan và cha nhỏ Ji từ đầu đến cuối toàn nói về công việc là chủ yếu, bỗng ông Phùng phát biểu:

- À,vậy ông nghĩ sao về hôn ước giữa Tiểu Phùng và Nhật Khải.
- Đương nhiên là theo giao ước rồi, hai tháng nữa sẽ cho chúng訂 hôn – Ông Thịnh.
- Cháu nghĩ sao ? Tiểu Phương – Bà Dương quay sang nhỏ Ji cười nhẹ.

Nhỏ Phương trong lòng đang sượng đơ rồi,chỉ muốn nhảy lên thôi nhưng vẫn phải ra về “tiểu thư” – Dạ, sao cũng được , mọi người cứ bàn cháu sẽ nghe theo hết ạ.

Bà Dương mỉm cười hài lòng với “đứa con dâu tương lai” – Cháu có chê gì thằng Khải nhà ta không ?

- Dạ không đâu – Nhỏ xua tay – Cháu chỉ sợ Nhật Khải....không đồng ý thôi ạ.
- Đúng vậy, tôi không .....- Yan đang định nói thì.....
- Nó lấy được cháu là tốt lắm rồi sao dám chê chứ - Dương Thịnh liếc xéo Yan.
- Nhưng con còn trẻ chưa đến tuổi mà – Yan
- Chỉ là訂 hôn thôi khi nào hai đứa học xong sẽ cưới – cha nhỏ Ji quay sang ông Dương – Tôi nghĩ nên cho 2 đứa ở cùng nhau để bồi đắp tình cảm.
- Được, chút nữa cháu sẽ thu dọn đồ đạc về nhà bác ở nhé – Ông Dương quay sang nói với Ji – Nhỏ thấy vậy thì sung sướng gật đầu liền.

Chỉ có 2 người nãy giờ ngồi đầu bốc khói nghi ngút “Ồ chung á ????? Có nhầm không vậy”

- Nhật Khải từ nay con phải chăm sóc Tiểu Phương, 2 đứa sẽ đi học cùng nhau – Dương Thịnh – Cả Nhật Nam nữa phải coi Tiểu Phương như người trong nhà, nhớ chưa.
- Vậy là tốt rồi, nhờ mọi người chăm nom Tiểu Phương giúp tôi nhé – Ông Phùng.

Bữa ăn kết thúc, Yan phải đưa nhỏ Ji về nhà lấy đồ, trên xe :

- Nhật Nam – Ji nhỏ nhẹ.

- Đừng gọi tên tôi – Yan lạnh lùng – chỉ vì bama nên tôi mới nghe theo thôi, còn cô với tôi chẳng liên quan gì cả.

- Ô. Minh...minh là... hôn phu của cậu mà – Ji

Cậu nhếch mép – Hôn phu ??? Đừng nói nhảm nữa, sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.

- Yan.....minh đã làm gì sai sao ? – Nhỏ Ji nước mắt ngang tròng – Tại sao lại không thể chứ.

- Vì...cô không phải cô ấy – Cậu lạnh giọng.

- Cô...cô...ấy ?? – Nhỏ Ji giật mình – Là ai vậy ?

- Không liên quan đến cô – Yan – Cô chỉ cần biết những ngày tháng sau này tôi với cô không liên quan đến nhau thôi.

- Minh...minh..- Nhỏ Ji lấp bắp nhưng thực ra trong đầu đang có ý nghĩ “ Cô ta là ai chứ ? Tôi sẽ điều tra,nếu biết cô ta là ai tôi không chắc mình sẽ làm gì đâu, Cậu phải là của tôi.....mãi mãi ~ ~”

----o0o-----

Sáng hôm nay Yan phải đưa cô ta đến trường theo lời cha mình, mặc dù không muốn nhưng cậu không thể làm trái ý ông.

Chiếc xe Audi trắng đậu trước cổng trường Sun, vẫn như hằng ngày lũ fan lại bầu kín lấy hoàng tử của họ...nhưng hôm nay từ trên xe bước xuống không chỉ có Yan, Yên mà còn có thêm một cô gái nữa, ánh mắt nhỏ sắc lẹm nhìn lũ hâm trai như muốn cảnh cáo “ Từ hôm nay anh ấy là của tôi,mấy người tránh xa ra” bao nhiêu lời bán tán buông ra :

- Nhỏ đó là ai vậy ??sao lại đi với hoàng tử thế - hs1

- Nhìn con nhỏ đáng ghét thế ??

- Cô ta sẽ không sống nổi ở cái trường này đâu , dám quyến rũ anh Yan vs Yên sao – 1 nữ sinh nghiêng răng ken két.

- @\$%^&*( )\$^&*

Một loạt những lời nói nhưng chủ yếu là chửi bới nhỏ Ji.

Mặc cho cô ta nín lấy tay mình, Yan lạnh lùng hất ra bước thẳng đến nơi bọn hắn đang đứng nhìn với ánh mắt “ngạc nhiên”.

Như mọi ngày cậu luôn mỉm cười, nháy mắt với nữ sinh trong trường nhưng hôm nay thì khác xa làm cho hội fan càng điên người và ghét nhỏ Ji hơn.

- Cô ta là ai vậy – Hắn hỏi khi đã đi cùng Yan lên đến lớp.

- Đúng rồi ai thế ? – Sasa nhìn Yan với ánh mắt “ tò mò”

- Lại bỏ mới hả - Mini hí hửng.

Đáp lại những câu hỏi chỉ là sự im lặng đến lạnh người.

- Chị dâu tương lai của tôi đấy – Yên mỉm cười đầy hàm ý – Nhưng cậu đâu biết câu nói đó làm tổn thương 1 người.

- Thật hả ?- Sasa tròn mắt.

- Hừ - Yan hừ nhẹ.

- Chuyện là sao vậy kể nghe đi – Mini cười cợt nín tay Yên làm cậu bé đỏ mặt.

- À...Ồ ... chuyện là thế này.....bla.....bla....- Yên

- Sao ? – Mini thốt lên - Ở cùng nhà luôn hả ???

- Thì thế mới bức mình – Yên đập bàn cái “rầm” khuôn mặt tỏ rõ vẻ khó chịu – Con nhỏ đó trước mặt bama tui thì ngoan hiền ăn nói nhỏ nhẹ, còn sau lưng thì như đĩa xôi bằm lấy thẳng Yan không dứt.

- Giả tạo – Sasa

- Sini sao này giờ im lặng thế - Sasa quay qua lay tay Sini.
- Có gì để nói đâu – Cô bé cười nhẹ.
- Thế mày tính sao – Soo
- Kệ cô ta, cứ từ từ rồi tính, vào lớp rồi đẩy về chỗ đi - Yan đẩy mọi người về khi nghe thấy tiếng chuông reo.

Nó bước vào lớp khuôn mặt có vẻ đang vui.

- Hôm nay lớp ta “ Phải” chào đón một thành viên mới – Rana – mà hình như cũng chẳng mới hehe.

Nó cười rồi nói tiếp – Hôm qua bạn ý phải về ngay lúc vừa bước vào lớp nên hôm nay mới đến được – Nói rồi nó quay qua hướng của lớp nơi có một người đầu đang bốc khói – Em vào đi.

Nhỏ kiêu hãnh bước vào, không còn cái kiểu “ tiểu thư ngoan hiền” nữa mà thay vào đó là kiểu đi của một con nhỏ chanh chua,ngạo mạn.

Cất giọng nói chanh chua, nhỏ Ji giọng dặc - Chào các bạn, mình là Phùng Tiểu Phương đại tiểu thư của tập đoàn Phùng Thiên và là hôn phu ....của Nhật Khải mọi người có thể gọi mình là Ji, mình muốn nói với tất cả các bạn nữ ở đây trước : Yan sẽ là chồng tương lai của mình vì vậy mong các bạn tránh xa cậu ấy ra nếu không mình không biết sẽ làm gì đâu.

Nghe xong câu đó cả lớp Shock toàn tập nhất là Yan và Yen :

- Con nhỏ đó hôm qua mới ngoan ngoãn thế mà bây giờ thay đổi ghê quá - Yen

Yan chỉ hừ nhẹ rồi nằm xuống ngủ chẳng quan tâm đến người trên bục giảng làm nhỏ tức xì khói.

Đám nữ sinh được vậy thì bàn tán :

- Cô ta nghĩ mình là ai mà cấm chúng ta tránh xa Yan ra chứ ?
- Là đại tiểu thư Phùng Thiên đấy.
- Ở đây cũng toàn tiểu thư danh giá thôi mà, cô ta hơn một chút thì oai sao ?

-@#%\$^&*()

Sini im lặng bây giờ mới lên tiếng

- Phùng tiểu thư có vẻ lo xa quá nhỉ ?
- Lo xa gì cơ ? – Ji
- Thì lo mất hôn phu chứ sao – Sini nhếch môi khinh bỉ.
- Đúng vậy – nhỏ Ji đang rất tức nhưng giọng nói vẫn kênh kiệu – chẳng liên quan gì đến Vy tiểu thư cả.
- Tại sao lại không liên quan – Câu nói này của Sini làm cả lớp giật mình.
- Liên quan ?? Cô là gì của Nhật Khải ? – Ji
- Là bạn – Sini cười khẩy.
- Bạn sao ? – Ji – Bạn thì chả có quyền can thiệp vào chuyện của 2 chúng tôi.
- Tại Phương tiểu thư đây cảnh cáo tất cả nữ sinh trong lớp..mà tôi lại là nữ nên đương nhiên phải liên quan rồi – Sini.
- Cô..- Ji
- Thôi đi đây không phải giờ cãi nhau – Nó nói rồi quay sang nhỏ Ji giọng châm chọc – Phương tiểu thư muốn ngồi ở đâu ?

Không nói gì nhỏ Ji đi thẳng xuống bàn của Yan và hất cất giọng nói ngọt như mật :

- Bạn có thể nhường chỗ cho mình được chứ - Ji

Hắn đang gục mặt xuống bàn nghe thấy cái giọng ngọt ngào đó thì thấy ón ngửa mặt lên :

- Biển đi - Soo

Nhỏ nhìn thấy hần thì như mất hồn “ Trời ơi đẹp quá!!”

- Ồ...ơ...mình xin lỗi – Nhỏ Ji lùi thui đi vì sợ cái giọng lạnh băng của hần, cuối lớp vẫn còn 1 bàn trống và 1 bàn còn thừa một chỗ, nhỏ phát hiện ngay ra người con trai hôm đó, mỉm cười đắc ý đi xuống dùng cái giọng nói vệt đực của mình tính quấy rầy Windy thì :

- Cút – Windy không thèm nhìn nhỏ lấy một cái.

- Mình chỉ muốn ngồi đây thôi mà – Ji

- Còn bàn – Windy.

- Nhưng mình...- Ji

- Muốn ngồi đây? – Windy cười khẩy.

- Ủ...ừ- Nhỏ gật đầu cái rụp.

- Không sợ hôn phu ghen à – Sasa ngồi trên nói giọng có chút chế giễu.

Nhỏ Ji nghe vậy thì cứng họng không dám nói gì, chẳng lẽ lại nói “ Muốn ngồi đây vì Windy đẹp trai à ??” thế là đành ngậm mồm ôm cục tức ngồi xuống bàn trống kế bên.

~ Ở chỗ nó, vừa định đặt mông xuống ghế thì nó phát hiện ra có thứ gì đó, mỉm cười gian nó đứng trước lớp giồng dặc ;

- Giờ học hôm nay tôi muốn cho các bạn trải nghiệm cảm giác được đứng trên bục giảng - Rana

- Gì ? - cả lớp há hốc mồm ngạc nhiên.

- Cô ta định giờ trò gì vậy ?? – Sini quay sang Sasa.

- Không biết nữa – Sasa hậm hực.

- Bọn tôi không thích – Hần đứng lên nói.

- Cứ thử đi vui lắm – Nó nháy mắt tinh nghịch – Đây từng được coi là một giờ học đấy.

Nói rồi nó quay xuống lướt qua lớp một lượt mỉm cười đắc ý :

- Trịnh Hạo Thiên, cậu lên làm thử cho lớp coi đi.

- Tại sao lại là tôi chứ - hần nhăn mặt.

- này còn nhớ lời hứa không – Nó cười nửa miệng – Bây giờ điều kiện của tôi là cậu lên đây và ngồi xuống chiếc ghế này.

- Cô nói muốn thử làm giáo viên mà ? Ngồi vào chiếc ghế đó làm gì chứ - Mini lên tiếng.

- ơ .. chẳng lẽ bạn không biết, giáo viên cũng phải có bàn ghế để ngồi chứ - Rana – Đây không định thực hiện lời hứa à ?

Hần không nói gì đi thẳng lên bục :

- Tôi sẽ dạy thử nhưng ngồi ghế thì nhường cô, cô nên ngồi đó để quan sát tôi dễ hơn.

Nó cười nhếch môi, chẳng đợi hần phản ứng gì kéo hần ngồi bịch xuống ghế trước con mắt bàng hoàng của lũ học sinh.

- Cô làm cái quái gì thế - hần tức đỏ mặt.

- làm gì đâu tôi chỉ muốn bạn ngồi xuống để dạy học cho dễ hơn thôi mà – Nó ngây thơ – Bây giờ thì bắt đầu đi.

15p trôi qua lớp học im lặng như đứng hình, hần lúc này thì khắp người ngứa ngáy, muốn đứng dậy cũng không thể vì như vậy chả khác nào nói “Cái ghế này không bình thường”.

Sự thật -> Trước khi nó bước vào lớp hần cùng bọn Sasa tính kế hại nó, suy nghĩ một lúc hần nảy ra một ý kiến : Lấy mất mèo bơi ra ghế của nó với mục đích khi nó ngồi xuống sẽ bị ngứa mà chạy ra khỏi lớp cho nó một phe ê mặt .Nhưng ai ngờ “ gây ông đập lưng ông”

“reng...reng...” tiếng chuông kêu ỳnh ỳnh, nó nhìn hần cười cợt :

- Cậu tầm thường hơn tôi nghĩ đấy – Xách balo bước ra khỏi lớp với cái ý nghĩ “ Trò đó mà đòi hại tôi sao ???”

Nó vừa ra khỏi lớp hần chạy như bay về nhà,mặc dù mặt hình tượng cũng phải chịu thôi. Vừa đi vừa thế “ Thù này không trả sẽ không phải Trịnh Hạo Thiên”.

Hôm nay tâm trạng của nó rất tốt,nó quyết định đạp xe đi khắp mọi nơi, vừa đi vừa ngắm cảnh đường phố nên chiều tối mới về đến nhà, dựng xe trước cổng nó giặt mình, cửa nhà đang mở. Có người trong nhà sao ?

Nhập mật mã, cánh cổng bật mở, cất xe vào gara nó đi thẳng vào nhà, vừa bước vào mùi thức ăn xộc vào mũi nó “ rột...rột..” cái bụng bất đồng biểu tình , nó mỉm cười bước vào bếp “ Sừng sò” là từ để miêu tả tâm trạng của nó lúc này. Trong bếp hình ảnh một người con trai cao 1m85 đang đeo tạp dề loay hoay với đồng nồi niêu,xoong chảo,...bất giác môi nó nấp máy...

- Win...Win...

Nghe có tiếng nói anh quay mặt lại mỉm cười - Rana, mừng em trở về.

Nó đơ hình một lúc rồi cũng chạy vào ôm chầm lấy anh,nước mắt cũng bắt đầu rơi – Giọt nước mắt chỉ giành cho 2 người 1 là J...và 1 là anh - Winny

- Ngốc,sao lại khóc chứ - Anh mỉm cười lau những giọt nước mắt trên khóe mi.

- Khóc vì vui mà – Nó ngen ngào – Em nhớ anh... nhiều lắm.

- Anh cũng vậy... Thôi lên thay đồ rồi xuống đây ăn tối – Winny

- Vâng – Nó cười híp mắt chạy như bay lên lầu.

Bước xuống bếp bây giờ là cả một bàn ăn xếp đầy toàn những món nó thích.

- 7 năm rồi mà, anh vẫn nhớ sao? – Nó nhìn Winny cười buồn.

- Tất cả những thứ về Angel anh đều nhớ - Winny thường gọi Rana là Angel “thiên thần”

Không nói gì cả 2 cùng ngồi vào bàn,nó ăn như người bị bỏ đói 10 năm=_=_

- Vậy là từ ngày hôm nay không phải ăn mì gói rồi – Nó nhìn Winny cười lớn.

- Ăn mì gói ? – Anh nhìn nó tròn mắt – Mà bây giờ mới đi ý nhà không có giúp việc à ? Vậy ai nấu ăn?

- Hìhi em đuổi hết bọn họ đi rồi – Nó lè lưỡi – Vì vậy mới phải ăn mì, nhưng bây giờ có Winny nấu cho em rồi mà.

Anh chỉ mỉm cười xoa đầu nó.

Hai anh em ngồi nói về cuộc sống 7 năm qua,nó chỉ cười buồn nói “ không có gì đặc biệt “- Nhưng anh biết chắc chắn nó có một bí mật gì đó

Đây có lẽ là lần đầu tiên sau 7 năm anh nói nhiều như vậy, biết quan tâm đến người khác có lẽ chỉ bên nó anh mới có thể là chính mình.....!

Trong đêm tối, bên khung cửa sổ thân ảnh một cô gái có mái tóc ngắn đẹp tựa thiên thần đang ngồi đó,ánh mắt nhìn xa xăm,từng đợt gió lùa vào khuôn mặt lạnh rất, hình như hôm nay nó lại nhớ đến cậu, 1 giọt.....2 giọt...3 giọt.....đôi mắt xanh ngọc dần lờ lờ đi, //“tại sao lại khóc chứ??? Hôm nay anh đã trở về ,vì vậy phải vui mới đúng chứ >>> sao tự nhiên trong ngày vui lại nhớ đến cậu vậy??chắc bởi có lẽ trên đời này chỉ có 2 ng gọi nó là “ANGEL”// - Nó ngồi đó tự hỏi chính bản thân mình, anh đứng đó đã lâu nhưng nó không hề hay biết.

Tiến lại phía nơi một thiên thần đang chìm sâu vào quá khứ,anh nhẹ nhàng ôm lấy nó từ phía sau,lau đi những giọt nước mắt nóng hổi :

- Anh không biết 7 năm qua đã xảy ra chuyện gì với thiên thần của mình nhưng đừng khóc nữa được không ? Anh đã trở về và sẽ che chở cho Rana mãi mãi...mãi mãi...” – Winny.

Nghe thấy từ “mãi mãi.....” tai nó như ù đi, nước mắt lại rơi nhiều hơn, úp mặt vào anh nó òa khóc nức nở :

- Nói dối.....hức.hức.....đừng bao giờ nói mãi.....mãi...được không...xin anh đấy.....hức.....cậu đã hứa mãi mãi .....bảo vệ tôi.....vậy bây giờ.....hức....cậu đang...hức.....ở đâu ?????????

Anh nghe nó nói mà lòng quặn đau, nhưng chẳng làm gì được ngoài việc ngồi đấy làm chỗ tựa cho “Thiên thần”.

Màn đêm buông xuống ... tựa vào vai Winny.....nó dần chìm vào giấc ngủ, anh mỉm cười đặt nó xuống giường đắp chăn lại môi khẽ nấp máy :

- Ngủ ngon nhé “thiên thần nhỏ”.....

-----oOo-----

GTVN :

Phùng Tiểu Phương : đại tiểu thư của tập đoàn Phùng Kha – 1 tập đoàn lớn.

- tính cách : chanh chua, ương ngạnh, là hôn phu của Dương Nhật Khải (Yan) nhìn cũng khá xinh đẹp với bề ngoài dễ thương.

IQ : 170/200

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hôm nay tâm trạng của nó đã khá hơn rất nhiều, mới sáng sớm Winny đã gọi dậy chuẩn bị đồ dùng đến trường, hôm nay anh cũng bắt đầu đi học lại, loay hoay dắt chiếc xe đạp ra cổng đã gặp Winny đang ngồi trên chiếc xe BMW, đưa đôi mắt xanh ngọc có tia âm áp về phía nó, khoác trên người bộ đồng phục của Sun trước ngực là khuy hiệu “A” bằng vàng, nhìn anh không còn chừng chặc, mạnh mẽ như khi mặc vest nhưng lại mang nét đẹp thư sinh, khiến ai cũng phải ngược nhìn.

- EM định đi xe đạp sao – Winny nhìn nó chau mày

- Vâng – Rana

- Không được, lên xe – Winny

- Không ! Em đi xe đạp coi như tập thể dục cũng được mà – Nó chu môi giận dữ.

- Lên xe ngay không nói nhiều – Winny

- Em đang dẫu thân phận mà .....chả lẽ anh không biết sao ? – Rana

- Biết – Winny “Chẳng có gì là anh không biết cả, vừa về là anh cho người điều tra về cuộc sống nó ngay”.

- Biết vậy sao còn bắt em lên xe – Nó đưa ánh mắt cùn con nhìn anh chớp chớp – Đi mà Winny đẹp trai .....nha....

Nhìn cái ánh mắt đó anh không lỡ ép buộc nó tiếp đành ngậm ngùi gật đầu.

Chiếc BMW dừng lại đậu trước cổng trường Sun. Cánh cửa bật mở từ trên xe bước xuống một chàng trai tuyệt nữ nói đúng hơn là 1 ‘mỹ nam’, mái tóc đen hơi xù, đôi mắt xanh ngọc lạnh lẽo, làn da trắng không tì vết, cả người anh tỏa ra một hàn khí đáng sợ.

Trước cổng tất cả nữ sinh đứng dạt sang hai bên trên tay là những băng rôn mang dòng chữ “ Chào mừng Hoàng tử băng giá Winny trở về” – Tin tức thiếu gia “ Gia Minh” của Hoàng gia đã trở về sau gần 1 năm công tác bên nước ngoài đã lan truyền khắp báo mạng từ lúc anh đặt chân xuống sân bay, hội fan nhận được tin thì tập nập chuẩn bị quà, băng rôn, bởi anh là ai chứ - Là HOÀNG GIA MINH hoàng tử của học viện “ The Sun”, là người đứng đầu của học viện này, là hotboy no1 có lượng fan lớn nhất.

Khuôn mặt không một chút cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo, anh còn chả thèm liếc nhìn bất kì ai, trong mắt anh tất cả mọi thứ như vô hình, người ta chỉ thấy trong đôi mắt đặc biệt đó một tia nhìn băng giá.

Đám fan chỉ dám nhìn anh từ phía sau, không một ai dám tiến lại gần hay bầu lầy “thần tượng” vì chẳng ai muốn “CHẾT” - Đơn giản chỉ vì Winny rất ghét bị người khác chạm vào người.

Đứng trước cổng nhìn theo bóng dáng cao ngạo kia nó chỉ mỉm cười lắc đầu.

Đi thẳng lên phòng hội trường trước ánh mắt tiếc nuối của lũ “hám trai” Winny nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Yan, Yen và Soo đang ngồi đó, mỗi người một việc, Yan thì sáng sớm đã tổng cổ được con đĩa dói “JT” đi nên bây giờ ung dung nằm nghe nhạc, Yen thì nghịch điện thoại, Hân thì nằm ngủ ngon lành. Cảnh tượng trước mặt như khá quen thuộc.

Nghe thấy tiếng mở cửa tất cả đều dừng mọi hoạt động hướng ánh mắt về phía đó – Bởi phòng hội viên là nơi không ai dám vào khi chưa được sự cho phép của bọn hân.

Nhìn thấy Winny tất cả không một chút giật mình hay ngỡ ngàng chỉ mỉm cười – Nụ cười thật sự giành cho những người bạn.

- Chào mừng trở về, Winny - Soo

- Đợt này mày đi hơi lâu đấy – Yan.

- Sao ? đám fan bên ngoài chào mừng “Hoàng tử” ntn ? – Yen nhìn Winny cười lộ cái răng khểnh “cực đẹp”

Winny không nói gì chỉ gật đầu “ mỉm cười” – Người làm cho anh mở miệng ra nói nhiều trên đời này chỉ có một người “ Là nó” và 3ng bạn thân.

Tiếng chuông vào học vang lên, trước cửa 11A một chàng trai đứng đấy như chờ đợi ai đó. Nếu không phải vì chờ nó thì anh đã vào lớp nằm ngủ lâu rồi còn lâu mới chịu đứng ngoài làm “ma-la-canh” cho lũ con gái ngắm – Và điều đó làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên, người làm “Hoàng tử băng giá” phải chờ đợi chắc chắn phải là người rất đặc biệt.

Nó đang dần tiến lại phía Winny với vẻ mặt “bình thản” nhất có thể, mặc dù biết anh đã biết mọi chuyện nhưng nó không thể không run sợ - Winny mà tức giận thì đáng sợ lắm.

- Chào cô giáo – Anh nhìn nó cười gian. (Vì đứng ở góc khuất nên không ai nhìn thấy)

Ngập ngừng nhìn anh nó nói nhỏ :

- EM...em...là học sinh mới .....mới..hả ? - Rana – Đứng đấy để tôi...vào...thông báo với lớp – Nó nói nhanh rồi chuồn luôn.

- Em giới làm “Gia Băng”, về nhà gặp anh nói chuyện – Winny lạnh giọng làm nó “giật mình”

Nó vào lớp chưa kịp nói gì thì Winny cũng bước vào, không còn vẻ mặt thân thiện lúc nãy, anh lạnh lùng bước thẳng xuống bàn cuối cùng nơi một chàng trai có ánh mắt xanh ngọc đang ngồi ...

- Chào – Winny nhếch mép nhìn Windy – Và câu nói lúc vừa làm cả lớp bị “ Chấn động” mạnh

////

- Winny vừa nói sao ??

- Anh ấy vừa nói chuyện với Windy đấy, trời ơi!!!

- !@#\$\$%^&*()

~ Tại bàn Soo :

- Mày thấy lạ không, thằng Winny vừa nói chuyện với Windy đấy.

- Ủ

- Hình như hai ng đó quen nhau.

- Chắc vậy.

~ Tại bàn ai đó ...

- Cuối cùng anh cũng trở về rồi .....Winny – Một nụ cười hạnh phúc.

//////////

Windy nhìn Winny nhếch môi khinh khỉnh :

- Chào , cậu có thể ngồi đây..... – Nói rồi Windy ghé sát vào tai Winny thì thầm -.....Em Họ.....

Hai người ngồi xuống trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Vì sao ư ?? – Vì Winny không bao giờ ngồi cùng người khác, hay tiếp xúc với bất cứ ai.

Giờ học trôi qua trong không khí căng thẳng, bởi cuối lớp, có 2 tầng băng bắc cực “cùng hướng ánh mắt lên bảng “ – Noi một cô giáo bất trị, ngày thường thì suốt ngày giảng giải rồi nói về đạo lý, những bài học dễ, nó suốt ngày nói đi nói lại làm cả lớp buồn ngủ, còn những bài tập khó thì nó bắt học sinh lên tự giải, ai mà sai thì bị đập vào “Mông” 1 cái = _ = - Cả lớp rất bất mãn vì từ bé đến lớn họ là những thiếu gia, tiểu thư được cưng chiều, chẳng ai dám động vào đến một sợi tóc, vậy mà một giáo viên “tâm thường” lại phạt theo cái kiểu “con nít” làm mất cả hình tượng nhưng nào ai có thể cãi lí với nó, ai không chịu nghe là nó lại lôi cái điều kiện ra để giáo huấn.

Nhưng hôm nay thì khác, trên bục giảng lâu lâu nó lại ngó xuống bàn cuối giọng nói thì hết sức “ dịu dàng” làm cả lớp cứ tưởng nó thích “ Winny”.

“reng...reng...” chuông reo, cuối cùng cũng thoát, nó nhanh chân chạy ra khỏi lớp trước khi bị ai đó kéo lại.

- Đi xuống căng-tin chứ ? – Yen cùng Yan,Soo tiến xuống bàn của “Song Win” hào hứng.

- Đi chứ... – Winny quay sang Windy nhếch môi – Anh họ ?

- Anh họ á ? - cả lũ tròn mắt

Cậu không nói gì chỉ gật đầu.

Nhỏ Ji từ đâu chạy đến bám chặt lấy cánh tay Yan – Anh Yan,xuống căng –tin nha .

Quay mặt sang phía Winny nhỏ nhẹ nhàng – Chào bạn, mình là tiểu Phuong con gái của Phùng Thiên và là “ Vợ” chưa cưới của Nhật Khải, rất vui được làm quen.

Nhưng đáp lại nhỏ chỉ là sự im lặng,cậu còn chả thèm liếc nhìn nhỏ đến 1s, như đã quen với việc nhỏ Ji suốt ngày bám víu Yan,cả lũ chỉ quay mặt bước đi làm nhỏ tức “ xì khói”

Hôm nay căng – tin rất đông có vẻ như toàn trường đều tập trung tại đây, Vì sao ư ? – Vì lúc này tại một chiếc bàn tròn lớn tập trung đầy đủ ‘ 5 VỊ HOÀNG TỬ ‘ của học viện Sun.

Từ cửa bước vào 3 cô gái đang tiến lại phía bàn “trung tâm” trước ánh mắt “ không có gì đáng ngạc nhiên” của lũ học viên.

- Bọn tôi ngồi đây được chứ ? – Mini lên tiếng.

- Nay hôm nay uống nhầm thuốc à – Yen cười nham nhở - Tự nhiên lại “xin” được ngồi đây ? Mọi ngày có thấy nói gì đâu mà bà vẫn ngồi đấy thôi.

- Xì tại ta thấy không khí căng thẳng lên nói vài từ cho vui thôi mà – Mini liếc xéo

Khi cả lũ đã yên vị với đồng đồ ăn, thì một lũ con gái từ đâu kéo tới con đầu đàn mặt chất đầy “phân sơn” ý lộn “ sơn phấn” tiến đến gần Winny, trên tay là một hộp quà được gói gém khá cẩn thận, giọng nói ngọt ngào :

- Anh Winny, anh đã trở về..... em đợi anh mãi

Winny không nói gì...im lặng.

Nhỏ vẫn không bỏ cuộc nói tiếp – Winny, thực ra em rất yêu anh.....làm...làm bạn trai em nhé !

Winny vẫn ngồi đấy hai tay khoanh trước ngực đôi mắt vô hồn nhìn ra hướng cửa sổ,tất cả mọi thứ xung quanh anh như “ KHÔNG TỒN TẠI”

Thấy thái độ đó nhỏ không có chút biểu hiện gì là “ bức mình hay xấu hổ” có vẻ như đây là điều ai cũng đoán trước được.

Sasa nãy giờ im lặng quan sát mới lên tiếng :

- Huyền Ly cô có biết là mình đang làm hồng bữa ăn của tôi cũng như mọi người ở đây không ?

Nhỏ quay sang nhìn Sasa với ánh mắt “ tức giận” nhưng làm sao được,mặc dù rất ghét Sasa nhưng nhỏ cũng là đàn em dưới quyền của Sasa nên đành chịu.

Giọng nói chanh chua vang lên – Xin lỗi Kim San tôi không có ý làm hồng bữa ăn của mọi người.

- Vậy thì rút đi – Sasa lạnh giọng.

Nhỏ đành ngậm ngùi bước đi và không quên trao cho Sasa ánh mắt “ thù hằn”.

-----oOo-----

Kết thúc một ngày học mệt mỏi, Sasa lê những bước chân mệt nhọc trên sân trường giờ này mọi người đã về hết rồi chẳng còn lại ai, hôm nay cô không đi xe vì tự nhiên muốn đi bộ, mặc dù mệt mỏi nhưng tâm trạng lại cực kì vui vẻ. Vì ngày hôm nay “Người đó đã trở về” – Người mà cô thầm thương suốt mấy năm qua.

Đang mê man trong dòng hồi tưởng thì.....

“ AAAAAAAAAA” tiếng kêu thất thanh vang lên, tiếng kêu được phát ra từ sau trường,không phải là người tò mò nhưng cô vẫn quay người bước theo tiếng la.

Dừng chân lại, trước mặt là một cảnh tượng với cô là “ hết sức bình thường” – Một cô gái có mái tóc hạt dẻ dài ngang hông , đôi mắt đen láy to tròn, nước da trắng ngần đang bị đánh bởi một đám nữ sinh và người cầm đầu không ai khác chính là – Huyền Ly .

Cô gái nhỏ nằm trên nền đất người dính đầy máu, có vẻ như bị đánh khá “nặng”, tóc tai bù xù, chân tay xước sát. Lũ con gái thấy vậy vẫn không tha vừa đánh miệng vừa chửi :

- Con nhỏ đáng chết,lần trước có Anh Windy giúp còn bây giờ chẳng còn ai đâu.
- Các người thật quá đáng – Zina giọng thù thù.
- haha,bây giờ mới biết sao ai bảo mày dám quyến rũ Windy
- Tôi không biết,tôi chỉ gặp anh ta có một lần đó – Zina
- Còn dám trêu – Nói rồi con nhỏ đưa tay tát vào gương mặt xinh đẹp đó một cái tát giáng trời.

Nếu là thường ngày thì cô sẽ mặc kệ lũ đó không quan tâm nhưng không hiểu sao nhìn thấy nhỏ Huyền Ly cô lại thấy khó chịu và bức bối và rồi không chịu được Sasa nổi lên :

- Dừng lại ngay !

Lũ con gái nghe thấy giọng nói quen thuộc thì dừng hết mọi hoạt động hướng ánh mắt về phía Sasa.

- Chị hai – đám nữ sinh nói rồi cúi mặt xuống chào Sasa (chị hai của trường Sun mà ỉ _=)
- Máy người đang làm gì vậy - Sasa
- Dạ....tại nhỏ này không biết điều nên tụi em dạy bảo chút thôi ạ - Một nhỏ giọng rụt rè lên tiếng
- Chà ! Chị hai cũng định tham gia cùng tụi này chứ - Nhỏ Huyền Ly lên tiếng giọng có chút bồn chồn.
- Tôi không rảnh – Sasa.
- Vậy chị đứng đó coi tụi em xử được rồi – Huyền Ly cười đều.

Nói rồi nhỏ Ly ra hiệu cho lũ con gái tiếp tục.

Đang đánh thì “ teng...reng.” một vật bằng kim loại rơi ra tạo nên một tiếng động nhỏ.

Zina sờ lại cổ mình, sợi dây chuyền duy nhất và rất quan trọng của cô đã không còn, mê mẩn lê thân mình với lấy sợi dây nhưng....

- Chà sợi dây cũng đẹp gọn nhỉ - Nhỏ Huyền Ly cầm lên rồi nói giọng bồn chồn – Sợi dây này đem cho con kiki nhà tao đeo cũng hợp đấy.
- Chị...chị...trả lại cho tôi ngay – Zina như người không còn ý thức vỗ đến giật lấy sợi dây,nhưng nào có được,một con người đã kiệt sức sao có thể chống lại một kẻ khỏe mạnh ch,vì vậy cô bé bị ngã nhào ra.

Sasa đang định quay lưng đi thì nhìn thấy sợi dây trên tay nhỏ Ly, đó là một sợi dây rất đẹp bằng bạc có khắc một dòng chữ “ SaZi và bên cạnh là một nốt nhạc “ Giật mình sờ lên cổ mình – Một sợi dây y như thế nhưng nó vẫn còn đây vậy còn sợi dây kia ?? Cô bàng hoàng “ giật mình”

////////

13 năm về trước .....

Tại công viên

- Chị Sasa ơi, trốn đi chơi như thế này có sợ bị la không ?
- Đừng lo Zina chúng ta chỉ đi một chút rồi về ngay mà.

Hai cô bé chơi đùa rất vui vẻ và đột nhiên.....

- Zina đứng yên đây để chị qua đường mua kem nhé.
- Vâng ạ.

Một lúc sau .....

- Zina ơi kem nè ....Zina em đâu rồi...Zina.....

Cô bé 4t chạy khắp mọi nơi để tìm kiếm đứa em nhỏ nhưng 6h tối cô vẫn chẳng thấy em đâu đã 5 tiếng trôi qua rồi,cô rất sợ....

Về đến nhà báo cho bama, huy động toàn bộ người làm đi tìm kiếm nhưng 1 ngày qua vẫn không có kết quả, đăng tin trên báo, tivi, đài.... nhưng nhiều ngày qua vẫn không một chút tin tức.

Zina đã biến mất như một cơn gió làm không khí trong gia đình ngày ngày ảm đạm, Sasa bị trầm cảm tự nhốt mình suốt một năm.

.....

//////////

~ Trở về hiện tại ~

Sasa lao lại giật sợi giây truyền trên tay Huyền Ly quay sang Zina đang nằm thóp trên nền đất miệng lắp bắp :

- Sợi dây này là....của...cô sao ?
- Vâng...chị Sasa xin chị đấy..làm...on...on trả nó lại cho tôi rồi mấy người làm gì cũng được – Zina nấc lên từng tiếng.
- Con nhỏ chết tiết mảy dám ra lệnh cho chị hai à – Con nhỏ đứng gần đó lấy chân đạp thẳng vào bụng Zina làm con bé đau điếng.
- Cô lấy nó ở đâu ? - Sasa nói giọng như nghẹn đi.
- Tôi không biết...từ khi ....được đưa đến cô nhi viện tôi đã đeo nó trên cổ rồi...xin chị đấy trả cho tôi đi – Zina nói nước mắt đầm đìa cầu xin Sasa.
- Zina....Zina....em là Zina ? – Sasa xúc động chạy đến bên ôm lấy Zina trước ánh mắt bàng hoàng của đám nữ sinh.
- CHị ...chị...làm...gi...- chưa nói hết câu Zina đã gục xuống ngất đi vì quá kiệt sức.

Sasa giật mình lôi điện thoại ra gọi cho ai đó :

- Cho ông 5p để đến trường Sun, ngay lập tức, nhanh lên.

- .....

* * *

Tại bệnh viện :

Zina nặng nề mở đôi mắt ra, xung quanh cô toàn một màu trắng ,giường trắng, chăn trắng,tường trắng,....và bên cạnh là.....Sasa, nhỏ đang ngủ gục bên giường bệnh, nhìn thấy Zina tỉnh giấc, bất giác nhỏ ngồi dậy ôm chầm lấy cô bé :

- Zina....em tỉnh rồi may quá...
- Chị Sasa...tại sao chị lại.....
- Đừng nói gì nữa....- Sasa mỉm cười nhìn Zina - Cuối cùng chị cũng tìm được em rồi.
- Em...em không hiểu chị đang nói gì – Zina lắp bắp.
- Zina ngủ đi khi nào khỏe lại chị sẽ nói cho em biết mọi chuyện....sự thật em là ai !

* * *

- Rana ngồi xuống đây anh có chuyện muốn nói – Winny nhìn nó nghiêm túc.
- Chuyện gì ạ - Nó hào hứng.
- Em bỏ cái trò chơi cô giáo đi học lại với anh ngay – Winny
- Ở đang vui mà – Nó xụ mặt.
- Vui gì mà vui – Anh cốc đầu nó một cái – Em tính làm giáo viên của ông anh này à.
- Hơ có sao đâu ạ -Nó xoa xoa cái đầu vừa bị cốc cười ngây ngô.
- Không nói nhiều,em mà không nghe lời thì đừng nhìn mặt ông anh này nữa – Winny
- huhu...không chịu đâu – Nó meo mào.

- Vậy có nghe không ?
- Ok...ok đừng nóng mà hehe, nhưng cho em nghịch thêm một tuần nữa nhé....nha.....nha... – Nó lay lay tay anh.
- Được rồi nhớ đấy.
- Vâng ạ...Winny đẹp trai muôn năm – Nó cười híp mắt.
- Rồi đi ngủ đi...muộn rồi – Anh đưa tay ra xoa đầu nó “mim cười”
- Winny ngủ ngon – Nói rồi nó kiễng chân tặng anh một nụ hôn “ vào má”

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng .....hôm nay là chủ nhật.....

Zina hé đôi mắt lim dim ngủ của mình ra khẽ chau mày khó chịu bởi cánh tay đang tê cứng do bị một vật gì đó đè lên.

Cô bé “ GIẬT Minh,hoảng hốt ” – Là Sasa.

Sasa dụi đôi mắt ngái ngủ ngược mắt lên nhìn Zina đang run rẩy sợ sệt lên tiếng :

- Em dậy rồi sao, tí nữa là xuất viện được rồi.
- Ủ..m ...Chị....chị....Sasa...chị vẫn chưa về sao ?
- Ủ,chị về thì ai chăm sóc em - Sasa
- ...Tại ...sao chị lại tốt...với...em vậy ạ ?

Sasa nhìn Zina cười hiền :

- Đừng sợ ! Đơn giản chỉ vì em là.....Zina,thôi đừng thắc mắc nữa chuẩn bị đi chúng ta sẽ về nhà,bama đang chờ đấy.
- Về...về nhà? Chúng ta ? Bama ? – Zina lấp bắp
- Ừm về với ngôi nhà ....của...chúng ta – Sasa

Mặc dù không hiểu gì nhưng Zina vẫn nghe theo lời của Sasa.

* Tại biệt thự Trần gia :

- Wow! Nhà chị đẹp thật đấy – Vừa bước xuống xe Zina không khỏi ngạc nhiên với vẻ hào nhoáng của nó liền thốt lên.
- Là nhà của chúng ta – Sasa cười xoa đầu Zina.

Bước vào nhà, ở đó có 2 người trung tuổi đang ngồi đấy 1ng đàn ông và 1ng phụ nữ xung quanh là những người làm,vừa thấy Sasa là cúi đầu lễ phép.

- Bama...con đã đưa em trở về - Sasa nhìn 2ng cười rạng rỡ.
- Cháu....cháu...chào bác..- Zina cúi đầu lấp bắp.

Hai người vẫn ngồi đó bất động,người phụ nữ mắt đã đỏ hoe,đứng dậy đi về phía Zina giọng nghẹn ngào :

- Là con sao ? Kim Nhã ?
- Dạ! Sao bác biết...tên cháu...ạ - Zina

- Zina chào mừng con trở về - Người đàn ông cũng đứng dậy đi về phía Zina giọng nói có chút xúc động,hạnh phúc – Chỉ có mình Zina là tròn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra.

* * *

Một lúc sau .....

Khắp căn nhà hừng ngày là sự ấm đấm, lạnh lẽo, nay đã có những tiếng cười hạnh phúc, những tiếng nắc nhen ngào của sự đoàn tụ.

Đôi mắt trong trẻo của Zina đã đọng nước, giọng nói ngèn nhen, cô bé nức nở :

- Vậy là con có gia đình sao ? Có 1 ng chị nữa ?

- Ừ, từ nay đây sẽ là nhà của con – Ng phụ nữ cười phúc hậu.

- Zina...chị xin lỗi..vì chị mà em chịu khổ suốt bao nhiêu năm qua – Sasa giọng nói buồn.

- Không phải tại chị đâu....cũng tại em ham chơi mà nhưng.....– Zina.

- Nhưng sao ? – Sasa

- Nhưng...nhưng nhờ may người đó không.....phải là con, chỉ là do trùng tên thôi thì sao ạ ? – Zina ngập ngừng.

- Không chắc chắn là con, ta đã cho người điều tra cũng những xét nghiệm rồi – Người đàn ông mỉm cười.

- Từ nay con sẽ trở về nhà sống nhé – người phụ nữ cười hiền – Sasa, lát đưa em đi chuẩn bị đồ đạc cần dùng, quần áo cần thiết. Ta sẽ gửi thiệp mời đến tất cả các đối tác ....sẽ có một buổi tiệc lớn để thông báo cho tất cả mọi người về sự suất hiện của nhị tiểu thư Trần gia !

Zina đang bất động, có lẽ là do hạnh phúc? Do Bất ngờ?

Cô là một đứa trẻ mồ côi, cô phải trang trải từng ngày để vừa kiếm sống vừa đi học thật sự rất vất vả nhưng giờ đây lại biến thành thiên kim tiểu thư một tập đoàn lớn, lại có cả một gia đình, có một người chị mà toàn trường ngưỡng mộ - Một nàng công chúa của học viện “SUN”. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến cô chưa thể tiếp nhận được ngay ....có lẽ phải một thời gian dài mới có thể quen.....

* * *

* cóc...cóc....cóc...* đứng trước cửa phòng Rana, Winny lắc đầu ngán ngẩm vì cái tính “ đã ngủ là say như chết” của nó, đẩy cửa bước vào.....nó đang nằm đấy, lúc ngủ nhìn nó dễ thương như một nàng công chúa (thì đúng công túa mờ =_=) tiến lại giường anh tính đánh thức nó dậy nhưng thấy vậy nên không đành, nhìn quanh căn phòng nó..căn phòng này rất rộng nhưng bày trí khá đơn giản “ chẳng giống phòng con gái chút nào” chỉ có một chiếc giường lớn khoảng 3m, một chiếc kệ sách to, một bàn làm việc và một chiếc tủ quần áo nhìn rất gọn gàng, màu chủ đạo là màu trắng....nhưng điều đáng để anh chú ý ở đây là ” bức tường phía sau giường có một chiếc đệm to che hết một bức tường lớn” Tại sao không có cửa sổ mà lại có màn gió ?” – Nghĩ rồi anh tiến lại phía đó, vén chiếc đệm ra.

“ Giật mình “ – là từ để miêu tả tâm trạng của Winny, mặc dù là người điềm tĩnh nhưng anh cũng thoáng giật mình – Đằng sau tấm đệm là một bức ảnh lớn (bằng cả bức tường luôn mà căn phòng của Rana lớn lắm)

Trong ảnh là một đôi nam nữ đang ngồi trên chiếc xích đu cổ tích giữa cánh đồng bông lau buổi xế tà, ánh hoàng hôn buông xuống phủ lên cánh đồng tạo lên bức tranh lung linh, huyền ảo nhưng đầy sự chết chóc, người con gái khoác lên mình bộ cánh trắng mỏng manh, mái tóc tím dài ngang hông được buông thả bay tự nhiên trong làn gió chiều, trên môi là nụ cười hồn nhiên, ngây thơ.....cả người cô toát lên vẻ đẹp của một thiên thần, trái ngược với người con gái ..người con trai khoác trên mình một bộ vest đen, khuôn mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt tím toát lên ý cười, trên môi vẫn đọng lại nụ cười hạnh phúc, cả người anh toát ra vẻ đẹp của một ác quỷ.....không gian cho thấy sự chết chóc, màu đỏ máu của ánh hoàng hôn nhưng bức ảnh lại cho thấy được sự yên bình, hạnh phúc thật sự của đôi nam nữ.

Winny là người vô cảm cũng bị thu hút bởi bức ảnh thật sự ....”rất đẹp”.

Bỗng anh thốt lên – “ Jon Kata?”

- Anh biết người đó sao ? – Nó đã dậy từ lúc nào đôi mắt còn đọng nước đang ngồi đó.....nhìn anh

- Rana...em dậy rồi sao ? – Anh nhìn nó giọng nhẹ nhàng.

- Em hỏi....anh biết Jon sao ? – Nó nói như gào lên.

Nhưng anh không vì thế mà tức giận hay gì khác khuôn mặt vẫn không một chút cảm xúc nhìn nó :

- Cậu ta là Jon Kata- hoàng tử anh quốc là một người tài năng trong mọi lĩnh vực, và đặc biệt là mang một bộ óc thiên tài mà ai cũng phải ngưỡng mộ, mấy năm về trước báo trí, truyền hình lúc nào chả xuất hiện cậu ta, nhờ cậu ta mà nước Anh ngày càng phát triển, nhưng 1 năm trở về đây người đó lại biến mất như một cơn gió không một chút thông tin, không một chút manh mối khiến cả dư luận xôn xao, người thì nghĩ cậu ta bệnh nặng, người thì nói cậu ta về ở ẩn, có người còn nói cậu ta đã.....

- Anh đừng nói nữa .....Jon chưa chết...chưa chết.....chưa chết !!!! – Nó thét lên đau đớn.

Winny không nói gì khuôn mặt vô cảm tiến lại phía nó đang ôm mặt nước nở....ôm nó vào lòng giọng anh nhẹ nhàng

- Bình tĩnh nào.....Rana !

- Winny.....huhu.....- Nó cứ vậy, gục mặt vào anh khóc mãi.....cho đến khi.....

- Bây giờ em có thể nói cho anh nghe chứ ? – Nếu là người khác hẳn anh sẽ chẳng quan tâm mấy việc này nhưng người đó là Rana – là thiên thần của anh vì vậy anh muốn biết mọi chuyện về nó,nhìn nó đau khổ thế này chắc hẳn là có chuyện khủng khiếp lắm, bây giờ anh đã hiểu cái vỏ bọc “vui vẻ,nhí nhảnh,nụ cười hồn nhiên hằng ngày chỉ là ngụy tạo cho sự cô đơn,lạnh lẽo trong trái tim đá”

- Win sẽ lắng nghe Rana nói chứ ? - Im lặng một lúc nó bắt đầu lên tiếng

Anh không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

- @#\$%^&*(- Nó kể cho anh nghe về cuộc sống 7 năm bên nước ngoài,sự suất hiện và ra đi của Jon và....kết thúc là một nụ cười buồn.

- Nếu cậu ta đã muốn em phải vui vẻ thì hãy nghe theo cậu ấy chứ..... Ngốc.....xung quanh em còn bao nhiêu người quan tâm và yêu thương em thật sự mà – Mỉm cười nhẹ - Chuẩn bị đi chúng ta sẽ đến trung tâm thương mại.

- Hà ? đến đó làm gì ? – Nó tròn mắt – Chẳng phải Winny ghét mấy nơi đó lắm sao ?

- Ừm, anh dẫn em đi mua chút đồ tối nay anh sẽ dẫn Rana đi đến một nơi.

- Em biết thừa nơi đó là đâu rồi – Nó lờ mờ.

- Hừ?

- Anh muốn đưa em đến Black Devil chứ gì ? hôm nay mấy tên kia sẽ tổ chức tiệc mừng anh trở về đúng không ? – Nó lè lưỡi.

- hừ,anh chót nhận lời rồi.

- EM không đi đâu,mấy nơi đó ồn ào lắm.

- Ừ,vậy thôi

- NHưng không sao vẫn có thể đến trung tâm thương mại mà phải không....Winny – nó cười gian.

Anh chỉ mỉm cười vì tính trẻ con lại mới nổi của nó “ lúc thì khóc sụt sướt sau đó lại nghịch ngợm được ngay”.

* * *

* Tại trung tâm thương mại :

Nó cùng Winny bước vào trở thành “trung tâm của mọi sự chú ý”, đơn giản chỉ vì hai người quá đẹp đôi, những ánh mắt ghen tị chĩa thẳng vào nó – Ai mà không biết Winny – đại thiếu gia của Hoàng gia là người lạnh lùng,rất ít nói và đặc biệt là rất.....ghét con gái nên chẳng có đưa con gái nào dám lại gần anh quá 5m – Nhưng hôm nay thì lại khác,anh đang đi cạnh một cô gái xinh đẹp lại còn khoác vai nhau “tình tứ”làm cả trung tâm loạn lên. Nó cảm giác có người chụp ảnh mình, nhìn ngó xung quanh bất giác trên đôi môi anh đào khẽ xuất hiện một nụ cười thích thú “ lại có trò vui rồi đây hehe” với cái ý nghĩ đó nó nhưn chân lên kéo sát mặt Winny lại và.....đặt lên đó.....một nụ hôn (hôn má nhé)

“hóa đá” – là từ để miêu tả mọi người xung quanh, trong đầu ai lúc này cũng có một suy nghĩ “Cô bé đó chết chắc rồi” “Tội nghiệp con bé,còn trẻ mà đã....”

Nhưng trái ngược với những suy nghĩ đó, Winny chỉ mỉm cười xoa đầu nó nói nhỏ

- Nhóc con lại có trò gì hả.

Nó mỉm cười đều ôm lấy anh từ phía sau giọng nói ngọt ngào :

- Anh yêu à .... đi thôi em mới chán rồi.

-.....

Một lúc sau mọi thứ lại trở về quỹ đạo của nó.....

~ Bên chiếc cột lớn :

- Con nhỏ chết tiệt ! mày được lắm dám cướp Winny của tao sẽ có kết cục thảm bại, chờ đi.....

~ Ở một nơi nào đó trong trung tâm thương mại :

Quệt đi hàng nước mắt đang lăn dài trên má,nhưng sao cứ lau nước mắt lại rơi ???

- Chi.....Sasa....chị....chị...không sao chứ ? – Zina ậm ừ.

- Zina....huhu...chị không biết....nhưng...chị...huhu....không kiềm chế.....huhu ...được cảm....huhu...xúc rồi...huhu....- Sasa òa khóc rồi chạy đi.

Zina đuổi theo “Thấy rồi” - Sasa đang ngồi đó mặt đã khô nước mắt,cô tiến đến gần im lặng ngồi xuống “ Có lẽ bây giờ điều tốt nhất có thể làm là im lặng để cô có thể bình tĩnh lại”

- Zina có phải chị đã sai khi yêu anh ấy ? – Im lặng một lúc Sasa lên tiếng.

- Sao chị lại sai chứ ? Yêu một người đâu có gì là sai – Zina

Sasa chỉ mỉm cười buồn – Có lẽ ngay từ đầu chị nên từ bỏ thì hơn

- Ngay từ đầu ? chị thích anh Winny lâu chưa ? – Zina thắc mắc

- Cũng bảy năm rồi – Sasa

//////////

7 năm về trước (Sasa 10t)

Hôm nay là ngày đầu tiên Sasa chuyển đến trường mới – Trường học do sự đầu tư của Hoàng gia.

Trường cô học rất rộng và cô muốn khám phá nó, đi loanh quanh khắp trường cho đến khi cô phát hiện ra dưới gốc cây anh đào có một cậu bạn chạc tuổi cô đang nằm ngủ “ Chỗ này mà cũng ngủ được sao ?? Kì quái quá” – Nghĩ rồi Sasa tiến lại gần phía cậu,lần đầu tiên cô thấy một cậu bạn dễ thương đến vậy,cô tính mở lời làm quen thì.....

- Cút – Winny không thèm hé mắt coi người con gái trước mặt.

“Cái giọng nói đó thật đáng sợ, lạnh như băng vậy” – Ý nghĩ của Sasa.

~ Một lúc sau :

Cậu bé hé mắt dậy bên cạnh là một cô bé đang nằm ngủ ngon lành, cậu bực mình đưa chân ra đá Sasa vài cái (á! Bạo lực)

- A, sao lại đá mình – Sasa cau có.

- Vẫn chưa cút – Winny lạnh lùng.

-A, cậu dậy rồi à,mắt cậu đẹp lắm – Sasa cười tươi.

Winny không nói gì,mặt không chút cảm xúc.

- Này sao cậu ít nói vậy ? nhưng không sao mình thích cậu rồi hihi – Nói rồi Sasa tung một tràng – Mình tên là Triệu kim San,gọi mình là Sasa nhé ! Còn cậu tên gì ? sống ở đâu ? biệt danh là gì? Cậu thích gì ? chúng ta làm bạn nhé ! hihi.

- Phiền phức – Winny buông một câu hờ hững rồi quay lưng bước đi.

Sasa nhìn theo cái dáng nhỏ sao mà cô độc đến thế ?

- Nè..nè.....mình là Sasa nhớ nhé – Sasa gọi với theo cô đâu biết trên môi ai đó thoáng xuất hiện một nụ cười....

Từ ngày hôm đó Sasa quyết tâm làm tan chảy tảng băng, cô luôn có một suy nghĩ “ Sau này chắc chắn mình sẽ lấy cậu ấy làm chồng,không ai khác có thể thay thế....mãi mãi...”

~ Kết thúc hồi tưởng

Sasa quay sang Zina đang rung rung nước mắt, nở một nụ cười chua chát :

- Em thấy đó đã bao năm rồi nhưng chị chưa hề làm được ! Đáng ra ngay từ đầu chị nên từ bỏ cái suy nghĩ ngu ngốc đó đi, nếu không bây giờ sẽ chẳng đau khổ thế này.

- Sasa đứng buồn.... chị đã cố gắng bảy năm rồi thì tại sao không tiếp tục cố gắng ! Chỉ vì một chút đã bỏ cuộc thì 7 năm qua là vô nghĩa sao ?
- Nhưng chị chẳng ...tự tin chút nào, em thấy không cái ánh mắt cậu ấy nhìn cô gái đó ...nó....nó thật sự chân thật và ấm áp,....ánh mắt đó....thật sự chị...chưa bao giờ thấy ở cậu ấy – Sasa
- Sasa ..... chị bây giờ chẳng giống chị hằng ngày chút nào, chị biết không ở trường thực ra em..rất hâm mộ chị, những việc chị làm em đều luôn dõi mắt theo, lúc đó chị thật mạnh mẽ và oai phong , em đã từng ước “ Ước gì mình được như chị ấy, hoặc có thể được làm em gái của chị Sasa, nếu không thì ít nhất cũng được chị Sasa để mắt tới một chút thôi...một chút thôi....cũng được” – Giọng Zina ngày càng nhỏ có vẻ như cô bé đang khóc.

Sasa ôm Zina vào lòng (tình chị em nha) :

- Chị...chị..xin lỗi !
- Vậy chị sẽ mạnh mẽ lên cố gắng tiếp chứ ? để không uổng phí công lao suốt bao năm qua.
- Ừm...chị sẽ tiếp tục cố gắng .....- Sasa – Cảm ơn em....Zina.

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

~ 8h Tối

Winny ra ngoài từ lúc 7h, chỉ còn mình nó ở nhà ngồi coi tivi.....

“Dokbaera haedo gwaenchanha gikkeoi naega badeuri

Eotteon yuhokdo neobodan dalkomhago gangnyeolhaji motae

Sesang eodumeun nunbusin niga modu samkigo nal geu biche nun meolge hae

Eotteon eodumdo ni apeseon geu himeul irchanha nan neoman isseumyeon dwae

Gireul barkhyeojwo jje wonteun maldeun seontaegeun kkeutnasseo naui jeonbureul da geolgesseo

Jikyeo nael geoya eotteon eoryeoun yeojeongi doenda haedo

Nan neo bakken an boinda

Teureojin teuri naeun eumak bigeuk sangmakhame nal mireobutyeo

Ppigeogi neun sarangui seomak I’m Gonna Lose Myself

That Was Sweet Start

Meomchul jul molla kkeut dadareun nae gamjeongmani olla

Hwaksini doen chakgak neowa nan Got The Top Of The Emotion

Kkochi sideureo nalligo dareun giureo sarajyeo gado

Byeonhaji anheul nae maeum saranghanda saranghanda

.....”

Nhạc chuông Last Romeo-Infinite reo.

- “alo”

-.....

- “ nói với họ rằng ta đồng ý”

-.....

Cúp máy nó nằm vắt trên trên ghế miệng cảm quả táo gặm dở miệng lẩm bầm “Lũ hãm, đã tổ chức tiệc rồi còn gửi lời thách đấu ta, nhưng cũng được thôi.....có trò vui rồi đây hehe”

* * *

Bên ngoài tiếng nhạc sập sinh, những con người ăn mặc hiện đại đang lắc lư theo tiếng nhạc như những con thú lên cơn (sorry, tg không biết ví ntn hehe) nhưng trong một căn phòng lại trái ngược với không khí bên ngoài, chỉ có tiếng “leng..keng” được phát ra từ những cái chạm ly của tình bạn.

- Đợt này về còn đi nữa không ? – nhâm nhi ly whisky quen thuộc hần mở lời.

- Không – Winny.

“Cạch” Cửa bật mở...tiếng nhạc xộc vào căn phòng yên tĩnh, từ ngoài bước vào 3 cô gái, thường ngày ăn mặc dễ thương, nghịch ngợm nhưng hôm nay lại khác. Sini khoác trên người bộ đầm đen bó sát hông, chân đeo đôi giày cao gót đen 10 phân, khuôn mặt thường ngày trang điểm nhẹ nhàng nay được tô khá đậm nét tạo ra một nét đẹp quý mị. Sasa mặc một bộ đồ đen toàn tập từ trên xuống, mái tóc đen dài được thả tự nhiên cùng một chiếc nơ đen kẹp mái, cô mang trên mình một vẻ đẹp ma mị. Còn Mini? Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy trắng xòe dài qua gối, giữa eo là một bông hoa 5 cánh được làm bằng những viên đá saphia cô mang vẻ đẹp của một thiên thần.

- Mini ? đến đây làm gì vậy ? – Yen mở lời khi cả 3 cô gái đã ngồi yên vị trên ghế - cậu hỏi như vậy đơn giản vì hôm nay sẽ có một cuộc chiến (với một người) mà Mini thì không liên quan đến mấy việc đó nên...

- Tại sao tôi không được đến chứ ? hừ - Mini chu mỏ hậm hực

- !@\$(.....)#^!@#\$\$%^&*(.....- Một cuộc chiến tranh miệng xảy ra, cho đến khi.....

- Thôi đi – Chết giọng trong trẻo của Sini vang lên làm 2 kẻ *vô duyên* im bặt.

- Bang chủ...Blood Rose đã nhận lời khiêu chiến ,địa điểm ở bãi đất bỏ hoang tại đường X lúc 9pm – Sasa nhìn hần nghiêm túc báo cáo.

- Còn 15p nữa mọi người chuẩn bị đi – Soo.

- Cần bao nhiêu người ? – Yan nhìn Soo lên tiếng.

- Không cần ai cả chỉ cần chúng ta là đủ - Soo.

- Nhớ cô ta đem theo nhiều người thì sao ? – Yen.

- Cô ta sẽ không bao giờ đem theo ai, từ trước đến nay Blood luôn hoạt động một mình, mấy năm về trước nghe nói có một người chuyên hỗ trợ thôi – Sasa giải thích

- Mục đích lần này là gì ? – Sini.

- Thâu tóm Blood Rose – Soo

- O tui tưởng sẽ tiêu diệt cô ta chứ - Sini

- Suy nghĩ lại rồi nếu thâu tóm được cô ta sẽ có lợi hơn – Yan.

- Ồ - Sini gật gù – Vậy nếu cô ta không chịu thì sao ?

- Vậy thì.....- Yan.

- GIẾT – Soo lạnh lùng – Chuẩn bị đi không còn nhiều thời gian đâu.

- Vậy còn tui thì sao – Mini gọi giật lại khi thấy cả lũ bắt đầu đứng dậy bước đi.

- Ngồi yên đây đi, đừng đi linh tinh – Yen

- Không!!! đợi với, Sini – Mini

- Winny, đi cùng chứ ? – Sasa nhìn Winny tông giọng trầm ấm.

Winny không nói gì đứng dậy đi theo bọn hần để lại sự hụt hẫng đằng sau.

(giới thiệu thêm : Winny không phải người của Black Devil, cậu không tham gia vào tg ngầm)

~ Tại bãi đất trống đường X :

9h1p nó đứng đấy không một bóng người,hôm nay nó mặc một bộ đồ trắng, đeo một chiếc mặt nạ hình bông hồng đỏ được gắn những viên đá ruby che nửa khuôn mặt,để không bị lộ nó mang theo cả máy biến đổi giọng nói. Tâm trạng của nó bây giờ thực sự không tốt đơn giản chỉ vì đây là lần đầu tiên nó phải chờ đợi * đối thủ * của mình “Đề coi năng lực của đám học trò ra sao” – Vừa rút ý nghĩ thì “bùm....rùm....rùm....” 7 chiếc moto phân phối lớn xuất hiện ,tiến lại phía nó hấn lên tiếng :

- Thật không ngờ cũng có ngày được gặp mặt Blood Rose huyền thoại đây !
- Black Devil gửi lời mời đương nhiên phải đến rồi – Nó nhếch mép – Nhưng để khách phải đợi ntn (như thế này) thì.....
- Xin lỗi nhưng đôi khi chờ đợi cũng là hạnh phúc đấy – Sasa.

Nó mỉm cười vì cách trả lời mang hàm ý “nói móc” của Sasa – Nếu tiểu thư đây nghĩ chờ đợi là hạnh phúc vậy thì bây giờ tôi sẽ về nằm ngủ một lúc rồi sẽ đến sau nhé ! mọi người cứ ở đây mà chờ,hạnh phúc sẽ đến !

- Cô...cô... – Sasa tức nghẹn họng.
- Thôi đủ rồi – Yan – Bắt đầu đi.
- Không đem theo ai đến đây à ? – Rana
- Tôi muốn thi đấu công bằng 1 đấu 1 – Soo
- Chà ! lần đầu tiên tôi gặp băng nhóm ntn đấy – nó tặc lưỡi – Mục đích là gì ?
- Thâu tóm cô,nếu chúng tôi thắng cô sẽ là người của Black Devil – Sini.
- Ồ tưởng mấy người đến đây để giết tôi chứ – Rana
- Nếu như cô không chịu bọn tôi sẽ làm vậy – Yen.
- Còn nếu tôi thắng – Rana.
- làm gì tùy ý cô – Soo
- Ok, lên hết đi – Nó vừa rút lời thì Sini lên, có vẻ như cô bé quá hiếu thắng nên ngay vài cuộc đầu đã bị nó hạ gục bởi một đòn karate.
- Sini không sao chứ -Mini chạy lại đỡ Sini dậy.
- Không tệ - Nó cười lạnh – Do cô quá hiếu thắng nên mới thua nếu cô bình tĩnh hơn có lẽ sẽ duy trì khá lâu đấy.
- Một là bang chủ của BD (viết tắt) sẽ ra đấu 2 là cả lũ cùng lên các người chọn đi – Nó.
- Phương án 1 – Soo
- Tại sao không chọn 2 mấy người sẽ có cơ hội thắng hơn – Rana
- Nói ngay từ đầu rồi,chơi công bằng – Soo.

Nó gạt đầu cả 2 cùng lên đầu tay không, cuộc chiến khá căng thẳng,kẻ đỡ người đánh,tất cả những đòn ra đều rất mạnh nếu ai không tránh kịp có thể “nhừ xương” cũng nên. Cả 2 bên đang dần mất sức,dồn hết lực vào chân nó tung một cước karate vào đầu hấn,nhưng không .....hấn tránh được và tung một cú ngược lại, phát hiện ra nó nhanh chân di chuyển ra sau hấn dùng tay vịn ngược chân đối phương tung một đòn taekwondo kết thúc vì di chuyển quá nhanh động tác linh hoạt nên hấn không tránh được kết quả là bị hạ gục trong giây lát.

Nó phúi tay đứng dậy kết thúc trận đấu bằng một câu kết – Khá lắm,nhưng....cậu đã thua.

Tất cả mọi người chỉ đứng đó nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn đang bước ra khỏi bãi đất hoang.....

~ “ Mặc dù trận đấu không hề có dao kiếm hay súng,....cũng chẳng hề đổ máu như những lúc bang phái thanh toán lẫn nhau nhưng có lẽ nó sẽ là trận đấu đáng ghi nhớ bởi.....đây là lần đầu tiên Black Devil .....THUA” – Có lẽ khi những con người giống nhau chạm mặt “ Họ công bằng, không đánh lén,biết thỏa thuận,ngang sức....” thì sẽ không bao giờ đổ máu và có lẽ khi thắng hoặc thua họ đều.....cảm thấy thoải mái. Nhất là Sini từ lúc này cô sẽ bỏ đi tính hiếu thắng,nóng vội trong chính bản thân mình ~

* * *

Nó về nhà nằm một lúc nhưng không thể ngủ được, nó muốn đi dạo đâu đó.....

Vì lúc đánh nhau với hắn không thể tránh khỏi bị trầy xước, bầm tím nên chân tay nó hơi đau, nhẹ nhàng đi để không phát ra tiếng động “Sợ đánh thức Winny”.

Bước ra khỏi nhà là 12h ,ngoài đường lúc này thật yên tĩnh, chỉ vài chiếc xe của đám thanh niên bắt đầu đi chơi lượn lách ngoài đường, nó cứ đi.....đi mãi.....cho đến khi dừng chân trước một công viên lớn .

- Công viên này.....? Nhớ quá – Nó mỉm cười –Lúc nhỏ nó thường đến đây chơi cùng Winny.

Công viên lúc này đã đóng cửa,tất cả đèn điện đều đã tắt, nó đành trèo qua bức tường cao 3m với nó 3m chỉ là “ bình thường” (ngưỡng mộ quá O.O)

Bật được vào trong nó đi tham quan nhớ lại quá khứ lúc xưa, nó còn nhớ đã từng quen một cậu bạn nhỏ trong một đêm trốn nhà ra công viên chơi,2 đứa thường cùng nhau nằm đếm sao, từ đó hôm nào cũng vậy nó cùng cậu bạn nhỏ thường hẹn nhau trốn ra công viên để ngắm sao nhưng đến một ngày.....nó bị bama phát hiện ra nên khóa luôn cửa phòng lại từ đó nó chẳng thể gặp được cậu bạn nữa.....

Bỗng bên bãi cỏ xanh mượt nó thấy bóng dáng ai đó,không khỏi tò mò nó tiến đến phát hiện ra một người con trai đang nằm đó hướng ánh mắt nhìn lên trời sao. Hôm nay trăng rất sáng, bầu trời đầy sao nên nó có thể nhìn rõ mặt người đó – Là hắn.

Thấy có người hắn đưa mắt sang – thấy nó.

- Là cô sao ?

- Ủ,cậu ở đây làm gì vào lúc muộn ntn ?

- Chờ đợi một người

- Hà ??? Bạn gái cậu sao ?

- Không biết !

Nó hơi sock vì câu nói đó nhưng vẫn bình thản – Cậu bị mộng du à ?

- Hừ,cô đến đây làm gì ?

- Gió đưa tôi đến.

- hà ?? à bật được vào đây quả là không tầm thường đâu.

- Quá khen – Nói rồi nó cũng “tự nhiên” nằm xuống cạnh hắn hướng ánh mắt lên trời cao.

- Này ! cô có biết vô duyên là gì không thể ?

- Đây đâu phải nhà anh – Nó ngậy thơ trả lời.

- Cô.....

- Có vẻ như anh hay đến đây nhỉ ?

- Hôm nào cũng đến !

- hà ? Tại sao ?

- Tôi nói rồi đó “ Chờ đợi một người”

- Người đó chắc quan trọng với cậu lắm ! nhưng sao hôm nay người đó đâu ?

- Không quan trọng,người đó không có ở đây !

“ tên này nói nhảm gì thế không biết” – Nghĩ rồi nó nằm im lặng hướng mắt nhìn lên bầu trời.

~ Một lúc sau

- Hôm nay bầu trời nhiều sao thật – Rana

- Ủ - Soo.

- Cậu thấy ngôi sao kia không – Nó nói rồi đưa tay lên chỉ vào ngôi sao đang đứng một mình ở hướng xa trên bầu trời.

- Thì sao ? – Soo

- Cậu có nghĩ nó có cô đơn không ? – Rana - Đứng một mình xung quanh không hề có bất cứ ngôi sao nào.

- Có – Soo.

- Cậu nhầm rồi, nó không hề cô đơn, cậu thấy đấy.....đó không phải ngôi sao duy nhất trên bầu trời, cũng không phải ngôi sao to và sáng nhất Nhưng..... nó chính là ngôi sao mạnh mẽ nhất và nó không hề cô đơn - Nó mỉm cười,nụ cười nhẹ nhưng thật đẹp nó làm cho hân cảm giác thật bình yên – cậu biết tại sao không ? Nó mạnh mẽ bởi mặc dù đứng một mình nhưng nó vẫn tỏa sáng và nó không cô đơn bởi xung quanh nó còn rất nhiều ngôi sao tượng trưng cho những người bạn,mặc dù không đứng gần nhau nhưng chắc chắn một ngày nào đó những ngôi sao đó sẽ đến gần nhau, cùng nhau tỏa sáng trên bầu trời cao !

- HẢ - Hân giật mình bởi câu nói của nó sao mà quen thuộc đến thế ?

- này Soo cậu có thấy hôm nay trời rất nhiều sao không ? – cô bé mỉm cười lém lỉnh.

-Ừ

- Cậu thấy ngôi sao kia không – Cô bé nói rồi đưa tay lên chỉ vào ngôi sao đang đứng một mình ở hướng xa trên bầu trời.

- Thì sao ? – Soo

- Cậu có nghĩ nó có cô đơn không ? – Cô bé mỉm cười - Đứng một mình xung quanh không hề có bất cứ ngôi sao nào.

- Có – Soo.

- Cậu nhầm rồi, nó không hề cô đơn, cậu thấy đấy.....đó không phải ngôi sao duy nhất trên bầu trời, cũng không phải ngôi sao to và sáng nhất Nhưng..... nó chính là ngôi sao mạnh mẽ nhất và nó không hề cô đơn,Cậu biết tại sao không ? Nó mạnh mẽ bởi mặc dù đứng một mình nhưng nó vẫn tỏa sáng và nó không cô đơn bởi xung quanh nó còn rất nhiều ngôi sao tượng trưng cho những người bạn,mặc dù không đứng gần nhau nhưng chắc chắn một ngày nào đó những ngôi sao đó sẽ đến gần nhau, cùng nhau tỏa sáng trên bầu trời cao !

~ Kết thúc hồi tưởng quay sang nó đã ngủ từ lúc nào,nhìn nó ngủ thật sự “dễ thương”

Bất giác hân đưa tay lên chạm vào mặt nó – Dễ thương thật – Cậu nói phát ra hân giật mình rút tay lại tìm đập liên hồi tự hỏi “ Tại sao lại có hành động ngu ngốc đó ?”

Trở lại bình thường ai đó mỉm cười “ Có vẻ như cô bé đã đến”

Trên trời cao thoáng xuất hiện 2 ngôi sao lấp lánh tỏa ra một thứ ánh sáng đặc biệt nhưng chỉ trong giây lát mọi thứ lại trở về sự tĩnh lặng của nó.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Dắt chiếc xe đạp quen thuộc của mình vào trường trước những cái nhìn như muốn “ăn tươi nuốt sống”những lời chỉ trích,bàn tán,soi mói của đám học viên nó vẫn bình thản như thường, trên đôi môi anh đào khẽ xuất hiện một nụ cười “thích thú”.

* * *

Chiếc xe aidi trắng đỏ xịch trước cổng trường Sun trong ánh nhìn háo hức của đám học viên,từ trên xe bước xuống 1 cô gái, đối với lũ học viên trong trường là quá – Quen thuộc,những tiếng kêu la.....

- Oa...công chúa đến rồi!

- Sasa công chúa, I love you !!!

-bla....bla....

-.....

Hầu như đây là hiện tượng thường ngày xảy ra nhưng hôm nay tiếng kêu la vừa vang đã rút hẳn.....từ trên xe bước xuống 1 cô gái nữa,cô mặc trên người bộ đồng phục của học viện “Sun” nhưng.....trước ngực lại mang huy hiệu bằng đồng mang dòng “10C1”,cả trường như đứng hình rồi lại lao loạn lên

những lời bàn tán.....

- Trời ơi đó có phải con nhỏ Zina của khối 10 loại C không vậy ? sao nó lại đi cùng công chúa thế ????? – Ns1

- Chắc nó đi theo làm osin cho Sasa đó – Ns2

- Con nhỏ mặt dày ! – Ns3

-Không biết xấu hổ - Ns4

- Chắc chị San thương hại nên cho nó đi nhờ xe đó – Ns5

- Osin mà bày đặt đi cùng xe với chủ .....

- Nó làm bản xe của công chúa mất.....bla.....bla.....Những lời bàn tán,chửi bới,xi và của đám học viên vang lên và mục tiêu không ai khác chính là – Trần Kim Nhã (Zina)

Zina chỉ đứng đấy,cúi gằm mặt xuống khoe mắt ứa lệ,cô biết mình với Sasa một trời một vực, Sasa cao quý còn cô chỉ mãi là con nhỏ nhà quê trong mắt mọi người.

Còn Sasa ? Cô đứng đấy nghe những lời nói của đám nữ sinh với Zina mà tức đến bốc hỏa, lướt ánh nhìn “sát thủ” về đám nữ sinh cô buông một câu nhẹ nhưng đầy uy lực :

- Câm hết ngay !!!!!!!!!!!!!

Nghe có vậy đám học viên im bật, cô quay sang nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên khóc vì tủi thân, nhẹ giọng :

- Nín đi Zina.....chị sẽ cho những kẻ đó phải.....TRẢ GIÁ vì những lời nói vừa rồi ! – Nói rồi Cô quay sang đám học viên đồng dục tuyên bố :

- Trần Kim Nhã chính là em gái của ta, từ nay mấy người muốn động vào nó thì.....chuẩn bị quan tài trước đi. Còn những kẻ vừa nói .....- Cô đưa mắt nhìn qua từng khuôn mặt đang cúi xuống sợ sệt gần giọng - .....Chuẩn bị tâm lý đi.....những ngày sau này của các người sẽ VUI VẺ lắm đấy !

Cả không gian như đứng hình,đám nữ sinh nghe thế thì lạnh người, khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ sệt, lo lắng – Ai mà không biết Trần Kim San - đại tiểu thư Trần gia, chị hai học viện Sun nổi tiếng là người một khi đã nổi giận thì đến quý cũng phải sợ,một khi đã đắc tội với cô thì những ngày tháng ở học viện Sun này sẽ chẳng khác nào “Địa ngục trần gian” cô ít khi quan tâm đến mấy vấn đề nhỏ như “đánh ghen,hay bắt nạt các nữ sinh học bổng của đám tiểu thư trong trường” nhưng một khi đã ra mặt thì chẳng ai dám chống đối.

Bỏ mặc đám người đang run rẩy cho “tương lai sau này của mình” ở phía sau Sasa kéo Zina đi một mạch vào trường,khuôn mặt vẫn hằn rõ nét của sự tức giận.

* * *

“reng.....reng...reng...” Tiết học trôi qua trong sự tò mò cũng những ánh mắt soi mói của đám học sinh trong lớp, nó thì có vẻ vui ra mặt, trên khuôn mặt xinh đẹp đó luôn xuất hiện một nụ cười “quỷ mị” – Bởi nó biết truyện gì đã....đang và sẽ xảy ra !

Hôm nay,ở nơi bảng thông báo của trường đông nghẹt người cứ như toàn trường đều tập trung về đó vậy, trên gương mặt của đám nữ sinh lộ rõ vẻ “tức giận”. Vậy chuyện gì đã xảy ra ???

Mini,Sini,Sasa đang trên đường xuống canteen, thấy sự láo loạn kì lạ cùng những lời bàn tán khó hiểu của đám học viên thì không khỏi sự tò mò, Mini tiến lại gần nói lớn :

- Mấy người tránh ra coi !!!!! Có gì mà tập trung đông vậy ? – Nghe thấy tiếng nói của Mini tất cả đám học viên tự khắc dạt qua một bên tạo thành một lối đi cho cô bé bước vào.Trước mặt cô lúc này,đập vào mắt là những hình ảnh kèm những dòng chữ hết sức... -“CHOÁNG,GIẬT MÌNH,SÚNG SÓT” là những từ để miêu tả tâm trạng của cô,thấy Mini đứng đờ người Sasa cùng Sini cũng bước vào và Sini cũng rơi vào tình trạng giống Mini,đám nữ sinh xung quanh thì có người sock quá ngất xỉu tại chỗ,người thì dụi mắt như không tin vào mắt mình..... Còn Sasa? Cô không hề giật mình chỉ có chút ngạc nhiên và trên môi là nụ cười “chua xót”.

Yen từ đâu chạy đến vỗ vào vai Mini một cái khiến cô bé “tỉnh giấc”, cậu nhìn vào bảng thông báo“tròn mắt” :

- CÁI GÌ THẾ NÀY???????? Winny vào đây coi thử đi !!!!!

Winny đứng đấy không nói gì nói đúng hơn là “CHẲNG QUAN TÂM” – Nhưng bị Yen lôi vào nên cũng ngược mắt lên coi, trên bảng thông báo là hình ảnh 1 đôi nam nữ đang khoác tay nhau trong trung tâm thương mại, người con gái hôn má ng con trai và cả bức hình người con gái ôm người con trai từ phía sau và không ai khác 2 nhân vật chính trong hình chính là – NÔ và ANH.

Mất hồn lên những tia lửa – Phải ! Winny đang rất tức giận,không phải anh tức giận vì những bức ảnh đó mà anh tức vì những dòng chữ ghi kèm trên những bức ảnh :

“Hoàng tử băng giá bị Yêu nữ dụ dỗ”

“Đĩa đói bám chân hoàng tử”

“Giết chết con ma nữ “Gia Băng” giải cứu hoàng tử”

“Đũa mốc đòi chùi mâm son”

“Giáo viên bày đặt quyến rũ học sinh”

Bla.....bla ...Một loạt những lời ghi chú chữ bới nó trên bảng thông báo của đám nữ sinh.

Anh thực sự .....Nổi giận rồi ! Không ai có quyền nói,bình phẩm hay phán xét về

Rana của anh,nhất là đám chữ bới nó,những kẻ đó thật sự to gan.....

- Ai làm ?? – Giọng nói bằng khốc ngàn năm vang lên làm đám học viên xung quanh rợn người.

Xung quang im lặng .....Không ai dám hé nửa lời.....Sự thật thì họ chưa bao giờ thấy Winny nổi giận, anh luôn bình thản,vô cảm,lạnh lùng dù là việc gì đi chăng nữa anh luôn điềm tĩnh nhưng lần này thì khác .....Winny nổi giận thật rồi.... !

- Điều tra những kẻ làm việc này....đuổi học....phá sản ! – Winny quay sang Yen - Câu tuyên bố Ngắn gọn nhưng đủ làm cho những kẻ “liên quan” sợ sệt không thốt lên lời.

(Yen là người phụ trách những hình phạt,ki luật trong trường nên mấy việc ntn do cậu phụ trách)

~ Ở một góc kín gần đó :

- Chị...chị...Huyền Ly .....làm sao bây giờ anh...anh Winny nổi giận rồi chắc...chắc...chúng.. ta chết mất ....huhu... – Một cô gái có gương mặt khá dễ thương quay sang cô gái bên cạnh giọng nói run lên sợ sệt.

- Đúng đó chị.....anh....anh ..ý.....mà biết thì...chúng ta.....phải làm sao đây – Một cô gái trong đám đó lên tiếng giọng nói lộ rõ vẻ lo sợ.

- Chúng mày sợ sao ? – Huyền Ly nhìn đám nữ sinh đang run rẩy nhếch môi – Tao không nói, chúng mày không nói thì ai biết ?

- Nhưng...nhưng..... anh ý mà điều tra ra thì...thì sao ạ ? – Cô gái kia áp ứng.

- Thì chúng mày gánh tội chứ sao ? Tao đâu có liên quan đến truyện này – Cô gái Huyền Ly nhướn mày, khuôn mặt nhìn hết sức”ngây thơ”

- Chị...chị...nói gì thế ? rõ ràng là chị mới....mới là người chụp những bức hình đó mà !

- Được thôi ! tao có một cách – Huyền Ly quay sang nhìn lũ đàn em “mỉm cười”

- Cách gì ạ ?

- Cho cô ta ....biến mất đi !

- Hà ? Chị...chị Huyền Ly chị...đang nói cái gì thế ? Biến mất là sao?

- Hừ chúng mày không hiểu sao ?

- Vâng !

Huyền Ly mỉm cười - nụ cười của một con quỷ :

- Nếu cô ta biến mất thì anh Winny sẽ không nhìn thấy cô ta nữa mà không nhìn thấy thì còn yêu cô ta làm gì chứ,mà nếu anh ý không yêu cô ta thì sẽ không truy cứu vụ này nữa vậy là chúng ta thoát thôi..... !

-.....

* * *

Đứng phía xa nhìn về phía hỗn loạn - nó khẽ mỉm cười môi mấp máy “Game start”

* * *

Ở một nơi gần đó một người con trai đưa ánh mắt buồn bã nhìn về phía nó đang quay gót qua cánh cổng lớn.....

Chương 17

~ Giờ hóa học

Cả lớp bước vào phòng thí nghiệm, đi phía sau là nó và Winny. Nó phải công nhận đám học viên ở trường “Sun” với Royal (trường trước đây nó học) giống y như nhau về độ hám trai cũng như “hoang tưởng”. Trước đây nó đi cùng Jon như thế nào thì bây giờ nó đi cùng Winny cũng giống như vậy. Vừa bước vào trường là nhận được vô vàn ánh mắt của đám nữ sinh như muốn “thiếu sống” nó ngay tại chỗ.

- Hôm nay tôi dạy thay thầy hóa 1 buổi....- Nó nói khi tất cả đã yên vị trên ghế -....tất cả hóa chất cũng như dụng cụ tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi bây giờ mọi người thực hành đi -Dứt lời nó bước ra ngoài trên môi nở một nụ cười “ma quái”.

Vừa đặt chân ra khỏi cửa phòng thí nghiệm thì “bùm...bùm....bùm...” – Một loạt tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên....

..... Sau đó là “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” – Tiếng hét của Đám học viên bên trong với tần số sụp phòng thí nghiệm”.

Trong phòng thí nghiệm...khói đen bốc lên nghi ngút, mặt mày ai nấy đều đen thui,tóc tai bù xù ...và.... trên tay là ống dung dịch do nó chuẩn bị từ trước.

- Ôi không !!!!! Mái tóc mới của tôi !AAAAAAAA – tiếng những nữ sinh kêu lên thán thiết khi nhìn vào bộ dạng mình lúc này.

- AAAAA.....khuôn mặt tôi sao thế này.....

- huhuhuhu.....

-.....

Có một vài nữ sinh nhìn bộ dạng hiện tại của mình mà không kìm nén được ngất ngay tại chỗ !

- “haha...hahahahahaa” – Nó nhìn vào phía trong phòng thí nghiệm không thể nhìn được cười mà ôm bụng lăn lóc mặc cho bao nhiêu cặp mắt “lửa” đang chiếu thẳng về phía mình.

- Cô làm .....làm....phải KHÔNG ?????????????? – Sini mặt đen khói tóc tai bù xù, 2 tay nắm thành nắm đấm.....NHÌN nó, không chỉ có mình Sini mà toàn thể học viên trong lớp đều vậy,tất cả bọn họ như muốn xông vào “xé nát” nó ra....trừ Winny và Windy (2 người này không bị gì cả đơn giản vì nó chẳng dám động vô 2ng đó nếu song Win mà nổi giận thì.....”ôi không dám nghĩ đến nữa”)

Nó nín cười nhìn sang Sini “chóp....chóp mắt ...NGÂY THO” – À....xin lỗi mọi người do tôi trộn nhầm hóa chất ...hihi....

- Cô.....

- Con nhỏ chết tiệt...- Nhỏ Ji từ đâu chạy lên khuôn mặt đen xì như “bao công” mái tóc vàng xoăn nhẹ nay chẳng khác nào cái” dê lau nhà” nhưng đang lên thì.....”Rầm...rầm...” nhỏ bị mắc chân vào ghế ngã lộn nhào làm mọi người đang tức giận cũng phải bật cười.

Nó biết mình làm ntn là hơi quá nhưng không sao từ lúc vào trường nó cũng chưa quậy gì cả...hehe.

- Đây ! mấy người tính để cái khuôn mặt như thế này mãi sao ? – Nó nhìn đám học viên đang rực lửa mà mỉm cười – Nếu để lâu da mặt sẽ nhăn nheo....xù xì,không rửa được đi sẽ bị xạm da,còn tóc mấy người sẽ ....xoăn như sợi mì,xơ rối, không mọc được.... – Nó nói một tràng dọa cho đám học viên trong lớp xanh mặt sọ sệt....không quan tâm đến sự tức giận hiện tại, đám học viên chạy như bay ra khỏi phòng thí nghiệm nhưng trước khi đi còn không quên ném cho nó cái ánh mắt như muốn nói “hãy đợi đấy ! chuyện này cô không yên đâu”.

Nó cười ranh mãnh nhìn đám học viên đang thi nhau chạy “maratong” dưới sân trường tự nghĩ “Hôm nay các hiệu làm đẹp đông khách đây...chắc mình thật tốt bụng mà...”

Tất cả đều đi hết chỉ còn lại nó cùng Winny và Windy.....

- Em thật là...! – Winny cóc đầu nó mỉm cười.

- hehe....vui mà – Nó lè lưỡi – em chỉ còn dạy hết tuần này thôi nên từ hôm nay....sẽ có nhiều trò hơn nữa...

~ Có một người con trai đứng đó....nhìn nó cười...lòng cảm thấy bình an.....~

* * *

~ Ở một nơi gần đó :

- Chị...chị con nhỏ đó...nó ...nó dám làm anh Soo của của thành như thế kia !!
- Cả anh Yen của em nữa.....
- Cả anh Yan của em nữa.....aaaaa....không thể tha thứ.....!
- Chị Ly nhìn kia....anh Winny.....á lại còn Windy nữa hai người họ cười với con nhỏ đó kia !!!!
- Phải làm gì đi chứ chị, không thể để nó ntn mãi được ...
- .....bla....bla – đám nữ sinh thì nhau chửi rủa nó.

Còn Huyền Ly ? Nhỏ đứng đây nhìn nó với ánh mắt “ thù hận”....trên đôi môi trát son đỏ như “máu” bỗng xuất hiện một nụ cười “yêu quái”.

- Cứ chờ xem....ngày đó....sẽ không lâu nữa đâu !

Nói rồi người con gái quay lưng bước đi, tiếng giày cao gót va chạm cùng nền gạch lát tạo lên những tiếng động “rợn người”

~ Ở phía gần đó.....

Người con gái sau bức tường vừa quay gót bước đi,... trên đôi môi anh đào khẽ nở nụ cười “thích thú” – “ TÔI SẼ CHỜ !”

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

- Rana,tôi mai sẽ có một bữa tiệc bên Trần gia tổ chức, nghe nói là đề giới thiệu nhị tiểu thư bị mất tích 11 năm trước mới tìm được,bama đang kí hợp đồng bên Úc nên không đi được, nhờ chúng ta đi giúp,em nghĩ sao ? – Winny nhắm mắt ngả lưng ra ghế khuôn mặt lộ rõ vẻ “ chẳng mấy thích thú”.
- Trần kim Nhã? – Nó uống một ngụm nước đầy....giọng nói nhẹ bẫng.
- Ủi,là em gái của Trần kim San – Winny – Hôm đó sẽ có rất đông khách mời,cũng như có sự góp mặt cả các học viên trong trường vì vậy nên....
- Không !!! Em không thích mọi người biết chuyện đâu vì vậy..... – Nó nhìn anh cười gian - .....Winny đi một mình nhé !
- Không được ! Em biết ta rất ghét mấy nơi đó mà – Winny
- Hơ...vậy giờ tính sao – Rana – Hay kêu bama về đi !
- Không được – Winny – hợp đồng chưa kí xong làm sao về được.
- Vậy làm sao đây ? - Rana
- Hai chúng ta cùng đi ! - Winny
- Há ?? - Rana - Không được !
- Tại Sao ? – Winny.
- Em hông thích – Nó lè lưỡi.
- Rana.....
- Thôi thôi...được rồi – Nó cười hòa – Hai chúng ta cùng đến nhưng.....không phải trên danh nghĩa là anh/em
- ??

- Hai chúng ta bị người ta hiểu nhầm là ....vậy bây giờ .....- Nó cười ranh mãnh -...cho người ta hiểu nhầm luôn đi ! hehe.
- Đây ! em muốn đi trên danh nghĩa là bạn gái Winny này hả ? – Winny cười.
- Haha,đương nhiên...Winny không thấy vui sao – Nó cười tít mắt.
- thôi được rồi cứ vậy đi...haizzz – Winny thở dài – Bây giờ thì muộn rồi đi ngủ đi nhé !
- yes-ssi – Nó cười lớn.

* * *

Một ngày mới đối với nó đây sự “ rắc rối” ....Bởi nó vẫn nhớ...sự việc của ngày hôm qua,chắc hẳn đám học viên trong lớp sẽ chẳng tha cho nó dễ dàng đâu.

Bước chân vào lớp trước cái nhìn “chết người” của đám học viên. Hôm nay lớp học yên tĩnh một cách lạ lùng,nhìn lướt qua toàn bộ lớp học nó chép miệng cảm thán “ Chà...chà ! đúng là công nghệ thẩm mỹ ngày càng phát triển ....nhìn đám học viên của ngày hôm qua thê thảm vậy mà bây giờ lại trở về trạng thái ban đầu rồi”.

- Cô còn đến đây làm gì? Chẳng phải cô bị đuổi việc rồi sao? – Mini nhìn nó ngạc nhiên.

- Đuổi việc? Tại sao? – Nó cười “đều”

-.....xì xào....xì xào.....\$%^&*.....

- Ông hiệu trưởng chán sống rồi sao ? – hs1

- Sao còn chưa đuổi việc cô ta – hs2

- Hôm qua đã đe dọa như vậy rồi mà – hs3

- Ông ta không sợ gia thế nhà chúng ta sao ?? – hs4

-.....#\$%^&*(.....%^.....

- Vụ việc hôm qua – cả lớp xì xào bàn tán cho đến khi Sini đứng lên cao giọng.

- à.....- nó ậm ừ vờ như chưa hiểu chuyện - ....Vụ việc hôm qua....làm sao ?

- Cô...còn giả vờ không biết sao ? – Yen

- Tôi không có giả vờ - Nó chớp chớp đôi mắt “ngây thơ”.

- Vụ này không xong đâu – Nhỏ Jidứng bật dậy trên tay vẫn còn cầm cái lược chải tóc

“điệu đà” nhìn nó.

- Hơ...các bạn có cần làm quá lên vậy không ? – Nó cười xòa – Chỉ là do lỗi kĩ thuật....lỗi kĩ thuật thôi...hihi.

- Cô.....

- CÂM HẾT ĐI – Một giọng nói lạnh băng như nam cực vang lên làm cả lớp im bật.

- Soo....sao vậy? Tính tha cho cô ta vụ hôm qua à ??? – Sini

Hắn nhìn đám học viên xung quanh có hơi giật mình vì hành động vừa rồi liền hắng giọng – Mấy người ....ồn quá phá giấc ngủ của tôi.

Cả đám học viên nghe vậy thì ngồi lặng yên chả ai dám phá giấc ngủ của hắn, bởi họ biết cái kết cục khi chống đối lại “thánh chỉ”. Và cứ thế giờ học trôi qua trong cái nhìn đầy thù hận lộ rõ 3 chữ trên mặt mỗi học viên “Hãy đợi đây !”

Cuối lớp học.....có 2 tầng băng.....tương chừng như đang ngủ.....nhưng.....thực sự.....mỗi người đều theo đuổi theo 1 dòng suy nghĩ .....cùng hướng về 1 người .....

“ reng.....reng.....reng...” tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên,đám học viên đổ ào ra ngoài và nơi họ tập trung sau gần 1h “nằm ngủ” trong lớp chính là – canteen.

Nó cũng xách balo đứng dậy tính đi ra vườn hoa nằm ngủ,nhưng chưa ra đến lớp thì....

- Rana.....- Một giọng nói nhẹ nhưng lại làm tất cả học viên trong lớp sock – Là Windy –

Tầng tầng thứ 2 của lớp....cái con người mà từ hôm bước chân vào học viện này ngoài giới thiệu ra thì chưa hề răng nửa lời – Vậy mà hôm nay lại lên tiếng gọi tên 1 người con gái.....không những thế lại kêu bằng cái tên thân mật “ Rana”.

Nó hơi sững người quay lại nhìn anh, nhưng không hề tỏ ra ngạc nhiên hay xa lạ, bởi ngay từ lần đầu tiên gặp anh nó đã cảm thấy một sự thân quen len lỏi trong tâm trí cùng với lần trước bama nó có nói Windy là anh họ du học nước ngoài mới về và ngày nhỏ nó với anh đã từng rất thân thiết với nhau nhưng sự thật trong tâm trí của nó tại sao chưa hề tồn tại hay mang kí ức về anh ??? Nó cảm thấy 2ng họ đang dấu diếm nó thứ gì đó rất quan trọng và hơn hẳn nó cảm nhận được một sự quan tâm đặc biệt nhưng cực kì quen thuộc từ người anh họ “ Gia Phong”.

- Có gì sao ? – Nó nhìn Windy cười hiền.

- Xuống canteen chứ ? – Windy

- Hà? À thôi anh xuống đi, em bận rồi – cách nói chuyện thân mật của nó cũng làm mọi người khá ngạc nhiên “ anh...em?”. Nhưng nó chả bận tâm định quay bước đi tiếp nhưng....

- Rana.....- Lần này là một giọng nói khác ....không phải Windy nhưng tông giọng có vẻ trầm ấm hơn.

Nó lại quay lại – Là Winny.

- Đi đi...giờ sau em có tiết mà đứng không ?? Sẽ đói đấy ! – Nói rồi không đợi nó phản ứng anh đã thẳng lên “nắm” lấy tay nó lôi đi trước con mắt “ O.O” của tất cả đám học viên trong lớp.

Đám nữ sinh lại ồn ào...

- Winny vừa nói phải không ??

- Nói bao nhiêu từ vậy.?

Một cô gái đưa ngón tay ra nhắm thứ gì đó rồi hét lên – 13 từ luôn đó....

- Trời ! lại còn nắm tay nữa....

-.....!@#%^&*(....

2ng vừa bước ra khỏi cửa lớp 11A là gây láo loạn toàn trường.....bây giờ thì đám học viên đã có bằng chứng để khẳng định chắc chắn 1 điều rằng “ Hai người họ đang yêu nhau ! “

Nó ngồi trong canteen mà nuốt không trôi... đám học viên xung quanh tụ tập đông đủ lại như muốn “ chĩa súng vào người nó”. Bởi sao ư ?

~ Tại chiếc trung tâm được thiết kế đặc biệt của canteen....xuất hiện 6 con người 5 nam và 1 nữ.....Người con gái xinh đẹp như thiên thần ....Nhưng thực sự trong tim đang mang nụ cười của quỷ.....ngồi xung quanh là 5 chàng trai “bạch mã hoàng tử” – Mẫu hình lí tưởng của biết bao cô gái.

Trên bàn bày la liệt những thức ăn, đồ uống.....3 chàng trai ngồi gần cô gái thi nhau “tranh phần” đút ăn cho “thiên thần”- Sự thật thì không phải đút ăn theo kiểu “ đưa muỗng vào miệng đồ dành như con nít mà chỉ là đẩy đồ ăn ra trước mặt “thiên thần” thôi.

Nó nhăn mặt nhìn 3 người con trai trước mặt cái hành động thì quan tâm, thân mật nhưng khuôn mặt thì sao ? Trái ngược hoàn toàn với hành động là 3 khuôn mặt lạnh như tiền, khắp người tỏa ra hàn khí đến lạnh sống lưng. Nó tự hỏi tên Soo không biết có bị đập đầu vào đâu không mà từ hôm gặp hấn ở công viên đến giờ, thái độ hằn đối với nó thay đổi hẳn, có thể nói là quan tâm hơn, không chấp vặt hay hùa theo đám học viên nói móc nó nữa. Còn Winny và Windy, nó không ngạc nhiên hay thắc mắc gì bởi ngay từ đầu nó đã nhận được sự quan tâm đặc biệt từ hai người con trai kia.

Yen và Yan ngồi đó nhìn cảnh tượng chỉ khẽ lắc đầu.....trong thân tâm thì vui vẻ thưởng thức phim.

~ Ở chiếc bàn cách xa :

- Chị à.....làm gì đi chứ !

- Đứng đó chị.....không con nhỏ đó cướp hết hoàng tử đấy.

- Kế hoạch đang được tiến hành.....cứ từ từ.....

-.....

~ Phía sau trường.....

Từng cơn gió trưa man mác lượn qua mái tóc dài đen mượt tạo cảm giác dễ chịu. Nhưng trái ngược với khung cảnh hiện tại thì trong lòng người con gái kia đang nhói lên...trái tim như bị ai đó bóp nghẹn.....nước mắt lăn dài trên gò má trắng mịn không tí vết. Những tiếng nấc nghẹn ngào giã xé con tim

người đối diện....

- Sasa....mày sao vậy ? sao cứ khóc mãi thế, đừng làm tao sợ ! – Mini ôm lấy người con gái trước mặt vỗ về.

Sasa không nói gì vẫn ôm mặt khóc....Một lúc sau.....

- Mày có thôi ngay đi không hả !!!!!!!! – Sini bực mình hét lên

- Sini....bình tĩnh...– Mini lên tiếng khuyên ngăn quả bom sắp bùng nổ.

- Bình tĩnh gì chứ ! nó cứ như này hoài ai mà chịu được ! – Cô gất lên rồi nhìn vào Sasa,

giọng có chút nhẹ nhàng hơn – Có gì thì nói đi đừng có khóc mãi thế, tao chưa bao giờ thấy mày như thế này cả....Sasa....rốt cục đã có chuyện gì....

Sini rút lời được một lúc thì...

- Chỉ một lúc thôi.....một lúc thôi nhé ! cho tao khóc một lúc rồi tao sẽ trở lại bình thường

– Sasa ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Sini cố nặn ra một nụ cười buồn, có lẽ cô đã bình tĩnh hơn rồi !

- Được thôi ! tùy mày....khóc đi....khóc cho hết nước mắt....khóc cho đến khi nào nước mắt của mày rửa sạch được nỗi đau trong lòng thì hãy tìm tao....nói chuyện ! – Sini nói rồi kéo tay Mini đi để lại mình Sasa trầm mặc....

Nhìn bóng dáng 2 người bạn thân khuất dần,cô ngồi thục xuống nền đất lạnh lẽo.....Cô đã tự nói với chính bản thân mình – “Phải mạnh mẽ lên ! phải kìm nén cảm xúc....” Nhưng.....khi thấy anh dịu dàng bên người con gái đó....cô lại đau không kìm nén nổi mà chạy đi cho đến khi dừng lại nơi đây và bật khóc....Cô tự hứa với bản thân “ Chỉ lần này thôi.....đây chắc chắn sẽ là lần cuối cùng cô rơi nước mắt vì anh...Bởi bây giờ cô sẽ.....Đấu tranh để giành lấy tình yêu của mình....!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

~ Chiều :

Tung tăng trên chiếc xe đạp “yêu dấu”, thưởng thức hương vị trà chiều... nó quyết định đi loanh quanh mọi nơi để thư giãn đầu óc....

Đang ngắm nghía đường phố thì... “Két...két”..... Đôi mắt xanh ngọc bùng sáng, đôi môi chum chím mỉm cười,nó phanh gấp chiếc xe đạp địa hình lại,gạt cang chống thông thả ngoắt mặt sang bên kia đường thưởng thức kịch hay....

~ ~ ~ ~

Bên đường....Từ cửa hiệu shop thời trang lớn bước ra một chàng trai hai tay ôm hai cô gái ăn mặc “thiếu vải” trầm trọng. Trên gương mặt điển trai là nụ cười “nhật nhỡ”. Từ xa chạy đến một cô gái có mái tóc vàng chanh xoắn nhẹ, mặc trên người một bộ cánh cúp ngực xòe gần đến gối. Đôi mắt rực lửa chiếu thẳng vào hai cô nàng “sexy” đang nhõng nhẽo,uốn lượn cố gắng phô trương hết tất cả đường cong trên cơ thể.

“bóp...bóp...bóp” – Cô gái nhỏ dùng chân trước mặt cặp ba 1 nam 2 nữ, không nhân nhượng tặng thẳng hai tát vào gương mặt “son phấn” của của hai cô nàng “sexy”. Bị đánh bất ngờ lực hết sức từ đôi bàn tay nhỏ nhắn trước mặt,hai người con gái ngã lăn ra nền đất lát gạch, trên má in hằn nốt tay đỏ. Còn chàng trai? Hắn ta có vẻ chẳng quan tâm đến hai cô “người yêu” bị ngã, trên khuôn mặt “hoàn mĩ” đến lay động lòng người kia vẫn vô cảm, trên môi luôn giữ vững nụ cười “nhật nhỡ”.

- Con nhỏ kia ! mày làm cái quái gì vậy hả ??? – Cô gái “sexy” sau khi hồi phục lại tâm trạng liền lò bò đứng dậy,hai tay chống hông chỉ thẳng vào gương mặt “xinh đẹp” kia rống lên.

- Anh à ! Anh coi đi cô ta đánh em nè ...hix....không chịu đâu ...- Cô gái t2 cũng bật dậy dung dung nước mắt nhõng nhẽo người con trai trước mặt.

- Hai con ** kia ! Tụi bây là cái gì của anh ý mà nhõng nhẽo hả ?? Tụi bây chỉ là đồ chơi 1h của anh ý thôi – Cô gái nhỏ cũng chẳng vừa quắc mắt chỉ thẳng mặt hai người con gái trước mặt.

Chàng trai nhìn 3 người con gái chẳng phản ứng gì có vẻ như đây là hiện tượng thường ngày xảy ra....

- Cô quấy dầy tôi suốt không thấy chán sao ?? – Anh ta nhìn cô gái trước mặt vô cảm.

- Tại sao anh lại thế ?? Tại sao lại đối xử với em như vậy! Em là hôn phu của anh mà ...những đứa con gái đó đâu có gì hơn em đâu – Cô gái nước mắt ngang trông phũ phàng.

- Phùng Tiểu Phương, cô cũng muốn giống bọn họ phải không – Anh chàng nhếch môi nhìn người con gái trước mặt.

Nhỏ Ji nghe thế thì mắt sáng trưng,...liền nở một nụ cười tươi tắn – Anh thật sự chấp nhận em rồi sao ?? Chúng ta sẽ cùng nhau hẹn hò chứ!!

Yan nhướn mày nhìn người con gái trước mặt, nở một nụ cười mê hoặc nhưng đầy sự khinh bỉ ....

- Được thôi ! Nếu cô muốn làm đồ chơi 1h .....

Nhỏ Ji mặt biến sắc .....Từ ngày cô về nhà Yan ở,nhỏ luôn bám lấy cậu như một cái đuôi, anh chàng đào hoa kia đi cùng ai nhỏ đều đến phá và tổng thắng cổ những con nhỏ “bạn gái” của cậu đi. Nhỏ chả lạ gì cái thứ gọi là” tình yêu 1h” của cậu cả. Yan đi đến đâu... những cô gái bám lấy cậu đến đó, chỉ cần vẫy tay vài cái cũng có người tình nguyện hy sinh vì cậu. Họ chỉ theo cậu đi mua sắm, hoặc nũng nịu kiếm ăn nhưng tất cả những cô gái đó chỉ bám lấy cậu đủ 1h là bị đá không thương tiếc, cậu thậm chí còn chả nhớ tên của những cô bạn gái đã từng gặp. Nếu tính trong một tuần thì bạn gái cậu phải xếp thành tầng. Nhưng một điều đặc biệt mà nhỏ Ji biết thì cậu không bao giờ động chạm quá vào những cô gái đó, tất cả cùng lắm chỉ dừng lại ở việc khoác tay,ôm eo và nắm tay. Nhưng những điều đó cũng đủ để làm cho một con người luôn bị cậu “ thờ ơ” phải ghen tức đến “phát bệnh”.

Nhỏ Ji giận quá không biết làm gì đành quay qua hai cô “người yêu” của cậu quát lớn :

- Hai con nhỏ kia cút đi ! Biết ta là ai không hả ????? Là đại tiểu thư của Phùng Thiên đấy!!!!!!!

Hai nhỏ nghe thấy “Phùng Thiên” thì biến sắc, quay sang “bạn trai” với mục đích cầu cứu nhưng có vẻ như vô nghĩa, Yan chẳng hề quan tâm đến bọn họ....Cậu đang chú mục vào thứ gì đó phía sau, ánh mắt từ vô cảm đột nhiên sáng lên đầy sự “yêu thương” trong ánh mắt đó nửa như vui vẻ, nửa như “buồn bã”. Thấy vậy hai cô gái chỉ đành quay lưng chạy thật nhanh trước khi “tự rước họa vào thân”

Thấy ánh mắt của Yan đột nhiên thay đổi, nhìn về phía sau mình.... nhỏ Ji cũng tò mò quay người lại..... Và....

Từ đằng xa....hai người con gái giống nhau như hai giọt nước đang nắm tay nhau tung tăng trên vỉa hè, trên tay cầm khá nhiều đồ ăn miệng nói cười tíu tít.

- Chà ! Không ngờ lại được gặp hai tiểu thư nhà họ Nguyễn ở đây – Khi Sini cùng Mini đi đến, Nhỏ Ji ngay lập tức chạy đến người con trai phía đối diện khoác lấy tay âu yếm, nở một nụ cười như “khieu khích”.

Sini cùng Mini đang vui vẻ không để ý xung quanh liền nghe thấy tiếng chào hỏi, quay sang thấy cảnh thân mật của “cặp đôi” phía trước. Tiếng nói cười tắt hẳn thay vào đó là cái nhếch môi “khinh khỉnh”

- Chào ! Buổi chiều mát mẻ như thế này hai “vợ chồng” tính đi đâu thế - Sini.

- Đương nhiên là chúng tôi hẹn hò rồi – Nhỏ Ji đắc ý mặt vênh lên đến tận trời xanh.

- Cô đang nói gì thế .....Sini...không phải .....- Yan sau một hồi bối rối nhìn người con gái trước mặt liền lên tiếng giải thích như sợ ai đó “hiểu nhầm” nhưng.....Không đợi Yan nói hết câu Mini đã chen vào, giọng nói chẳng mấy thân thiện.

- Vậy à ! Nếu thế thì chúng tôi không dám làm phiền “Vợ chồng” nữa – Nói rồi cô khoác tay Sini đang đứng đó nhìn người con trai trước mặt “không cảm xúc” bước đi để lại Yan với tâm trạng “buồn bã” đầy sự tội lỗi ??? – Đi thôi Sini.

Hai người con gái vừa đi, nhỏ Ji ngay lập tức bị cậu hất ra không thương tiếc ánh mắt “rực lửa” nhìn người con gái dưới đất, cậu quay người theo hướng ngược lại....bước đi. Để lại nhỏ Ji với mớ suy nghĩ hỗn độn đầy cảm phẫn “Hóa ra là cô ta sao ???”

~~~~~

Nó đứng đó...theo dõi vở kịch “tình tay ba” giữa chàng hoàng tử đào hoa và hai nàng công chúa mà không khỏi bật cười thích thú.....” Chà chà !! cuộc tình này rắc rối à nha...chep...đám học trò này cũng thú vị đấy ! “

Hất càng chống xe.....nó mỉm cười đạp xe .....tiếp tục cuộc hành trình dạo chơi.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

7h00 ~ Biệt thự Trần gia~

Từng chiếc xe hơi bóng loáng sang trọng đỗ xích trước cổng biệt thự.

Những quý cô lộng lẫy trong những bộ đầm, những bộ trang sức đắt tiền. Đàn ông con trai thì lịch lãm trong những bộ vest sang trọng.

Họ đến bữa tiệc ngoài nhằm kết thân với Trần gia, còn làm quen và lấy thêm thân thiện đối với những nhà kinh doanh, những người quyền cao chức trọng khắp toàn thế giới nhằm đẩy mạnh thế lực bởi Bữa tiệc được tổ chức có sự góp mặt của hầu hết toàn bộ những nhà kinh doanh, chính trị có máu mặt khắp toàn Châu Á.

Biệt thự Trần gia lộng lẫy nằm riêng biệt trong một khu phố lớn, xung quanh biệt thự được trang trí các loại đèn đủ màu sắc nhìn chẳng khác nào những cung điện xa hoa.

Khắp mọi nơi trong ngoài biệt thự đều được bảo vệ chặt chẽ bởi đặc vụ, FBI, đoàn người được huấn luyện lâu năm để tránh có những sự cố ngoài ý muốn xảy ra như có kẻ đột nhập hay phòng tránh có sát thủ bên ngoài vào ám sát các nhà chức trách có quyền chức cao.

An ninh ở đây tuyệt đối an toàn.

* * *

“kết...” Một chiếc limo đen đỗ xích lại thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Từ trên xe bước xuống một chàng trai, anh khoác trên mình một bộ vest đen lịch lãm mái tóc đen thường ngày hơi xù nay được vuốt keo hót cao nhìn chừng trạc hơn rất nhiều. Gương mặt thường ngày đã lạnh nay còn lạnh hơn, ánh mắt nhìn thẳng đến băng giá. Anh lạnh lùng bước đi để mặc cho những ánh nhìn “trái tim” của những tiểu thư xung quanh.

-.....xì...xào....bla...bla.....

- Oa !! là hoàng tử của Hoàng gia đó ...

- Còn đẹp hơn trên báo nhiều..

- hixx ..so cool quá !

-.....

Winny đi thẳng vào bên trong, nơi diễn ra bữa tiệc là một căn phòng lớn ngoài trời, không thèm để ý xung quanh anh đi thẳng đến nơi tụ tập đám bạn của mình.

Và người ta thấy ở một chiếc bàn lớn không phải trung tâm xuất hiện 4 chàng hoàng tử thu hút mọi người con gái khi nhìn vào....

- Cũng đến à ? Tao tưởng mày ghét mấy nơi này lắm chứ ! – Hân lên tiếng khi Winny đã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Anh không nói gì chỉ gật nhẹ đầu...Tâm trạng hiện tại của Winny thật sự không tốt bởi anh đã nghĩ đến nó – Rana.

~ 1 tiếng trước tại biệt thự Rose (tên biệt thự nó với Winny đang ở)

- Rana em xong chưa ? xấp đến giờ rồi đấy – Winny đứng trước cửa phòng nó gõ nhẹ,nói vọng vào.

.1s.....2s.....30s.....1p.....2p.....5p.....10p..... Vẫn không có một chút động tĩnh nào.....

Anh lo lắng đẩy cửa bước vào, trong căn phòng rộng lớn yên lặng không một bóng người chỉ có cửa sổ đang mở toang.....gió từ ngoài lùa vào mang theo hương hoa hồng thơm nhẹ.....

Winny nhú mày nhìn khung cảnh trong phòng, nhẹ nhàng đến bên chiếc bàn làm việc của nó. Trên bàn là một mảnh giấy nhỏ .....

“ Winny à ~

Hôm nay em bận lắm !

Phải đến một nơi quan trọng..... Vì vậy.....

Winny đến Trần gia một mình nha <3 “

Anh cầm tờ giấy nhỏ trên tay mà không khỏi thở dài...”Lại bị nó lừa rồi !”

~~~~~

- Winny đang nghĩ gì vậy ?? – Yen lắc tay khi thấy Winny đang chú tâm nghĩ về thứ gì đó.

- không có gì !

Cả hội trường đang bàn tán, nói chuyện sôi nổi thì “cụp...rẹt....” – Tất cả bóng đèn đều tắt chiếu thẳng lên hướng sân khấu.

- Kính chào tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc ngày hôm nay – Tiếng MC đồng đặc trên sân khấu lớn. – Như mọi người đã biết bữa tiệc được tổ chức để giới thiệu về nhật tiểu thư đã mất tích cách đây 11 năm vừa tìm thấy. Vì vậy bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau chào đón nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay.

Tiếng MC vừa dứt, từ trong bước ra một người đàn ông trung niên..bên cạnh là một cô gái. Cô gái có mái tóc hạt dẻ xoăn nhẹ dài ngang hông, đôi mắt to tròn đen láy, cô mặc trên người bộ váy hồng nhạt xòe rộng dài ngang gối, giữa eo được thắt một chiếc nơ nhỏ cách điệu, diềm váy được đính những viên đá ruby lấp lánh, trên đầu đội một chiếc vương miện nhỏ nhìn cô lúc này như một nàng công chúa vừa bước ra từ truyện cổ tích.

Cô gái e thẹn cúi đầu chào khách mời bên dưới.. Đáp trả lại “nàng công chúa” là những chàng vũ tay hoan hỉ.

- Cảm ơn mọi người đã đến bữa tiệc ngày hôm nay – Ông Trần mỉm cười nhìn sang đứa con gái nhỏ - Đây là Trần Kim Nhã...con gái thứ hai của tôi đã bị mất tích 11 năm trước.

Nói rồi ông ra hiệu cho Zina phát biểu vài lời, cô ngại ngùng nhìn xuống mọi người, thật sự hôm nay rất đông khách, toàn những người có tiếng tăm trên thế giới còn có cả những cô nàng tiểu thư đồng đẳng ở trường, cô hít một hơi lấy can đảm “Zina... cố lên nào ! bây giờ mà đã là tiểu thư của Trần gia rồi, không cần phải sợ đám người đó nữa...cố lên !!”

- Ừm...chào ...mọi người...tôi là Trần Kim Nhã cảm ơn vì đã đến bữa tiệc ngày hôm nay – Zina thờ dài ngao ngán vì bản thân mình quá nhút nhát, cô từng ước nếu như mình được một phần như Sasa thì tốt biết mấy.

-.....

Bữa tiệc bắt đầu diễn ra trong không khí náo nhiệt và sự chỉ dẫn của MC, những bản nhạc ngọt ngào, nhẹ nhàng tạo nên một không gian vui vẻ.

Winny khó chịu vì cái không gian sắc mùi chính trị ở đây, anh tính tìm một nơi nào đó thật yên tĩnh cho đến khi kết thúc bữa tiệc.

Vừa bước chân ra ngoài thì....”òà”

- Rana ?? Em làm gì mà đứng ở đây vậy? – Winny giật mình khi thấy nó xuất hiện đằng sau cánh cửa lớn.

- À...hì..hì em sợ Winny giận nên....- Nó gãi đầu cười ngượng - .... đến đón Winny về.

- Em đã đi đâu ? – Anh nhìn nó soi xét.

- Em có chút việc thôi – Rana – Vậy bây giờ cùng về nhé !

Anh nhìn nó....có gì đó khác lắm...hình như nó đang giấu anh thứ gì đó ! Nhưng có hỏi nó cũng không nói nên anh chỉ gật nhẹ đầu.

- Bữa tiệc chưa kết thúc nên chưa thể về được ....vì vậy vào trong đi đã.

Nó cùng Winny quay vào bữa tiệc nhưng vừa bước chân vào thì hai người đã trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý. Vì sao ư? Hôm nay nó mặc trên người một chiếc quần jean mài rách, một chiếc áo sơ mi đơn giản, giày nike quen thuộc , trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai che hết nửa khuôn mặt. Nhìn nó lúc này giống đi “bụi” hơn là đi dự tiệc. Và không ngoài dự đoán.....tất cả mọi người đều quay sang nhìn nó với ánh mắt khinh thường...

- Ai vậy???

- Tại sao lại có loại người đó vào bữa tiệc này thế !

- An ninh kiểu gì vậy ?

-.....bla...bla.....

Winny thấy tình hình không ổn, anh sợ họ nghĩ nó là kẻ đột nhập nên đành lên tiếng

- Đây.....là bạn gái tôi ! – Câu nói nhẹ nhưng đủ làm cho toàn bộ người cũng như nhạc trong bữa tiệc bị dừng lại đột ngột, thấy khung cảnh nguy cấp nó đành kéo Winny vào trong, trước khi đi không quên để lại một câu :

- Mọi người cứ tiếp tục đi nhé ! tui hông làm phiền – Giọng nó lúc này lạnh băng nhưng đầy sự khinh bỉ.

Một lúc sau bữa tiệc lại trở về trạng thái ban đầu nhưng sôi nổi hơn rất nhiều....

- Hoàng tử của hoàng gia có bạn gái rồi sao ???

- Không ngờ mắt nhìn người của cậu ấy lại tệ đến vậy!

- Nhìn con bé đấy coi, chả ra thể thống gì cả ....

- Nhìn cách cách ăn mặc nghèo nàn là biết chả phải tiểu thư quê cấp gì rồi !

- Đi dự tiệc Trần gia mà ăn mặc kiểu gì vậy??

- .....bla.....bla.....

-.....

Nó cùng Winny đi vào sâu bên trong, ở một chiếc bàn lớn là những gương mặt quen thuộc mà ngày nào nó cũng nhìn thấy...

Nó mỉm cười tươi nhìn đám học trò :

- Chào mọi người !

Đáp lại nó là cái gật đầu nhẹ.

Sasa đứng đó nhìn nó khoắc tay Winny, ly rượu đầy trên tay dần tràn ra. Hôm nay nhìn nhỏ thật quyến rũ trong bộ váy đen bó sát, gương mặt trang điểm nhẹ làm toát lên vẻ đẹp mà bất cứ ai nhìn vào cũng phải trầm trồ khen ngợi. Bởi hôm nay....cô muốn mình thật đẹp trước mặt “ người đó” ! Nhưng hình như mọi thứ trong cô đều suy sụp khi người đó xuất hiện và kèm theo một người con gái được gọi là “ người yêu “.

Nở một nụ cười chua xót Sasa tiến lại gần nó và Winny mỉm cười.... Sự thật thì bây giờ cô rất muốn khóc, muốn chạy thật nhanh để không nhìn thấy cái khoắc tay thân mật của hai con người trước mặt....nhưng cô không thể....điều cô phải làm bây giờ là mạnh mẽ, mỉm cười và....đổi mặt.

- Hai người yêu nhau thật sao ? – Yan hỏi khi cả hai đã ngồi xuống.

Anh không nói gì chỉ nhìn sang nó và gật đầu.

- Thật không thể tin được !! – Yen thốt lên cảm thán.

Chỉ có một kẻ này giờ nhìn nó và Winny với ánh mắt buồn.....

- Này Soo....sao không nói gì vậy ? làm gì mà cứ uống mãi thế - Yan

Hắn không nói gì chỉ nhìn cậu một cái rồi lại gục xuống uống tiếp.....

Nhỏ Ji từ đâu chạy đến bên cạnh Yan khuôn mặt lộ rõ vẻ vui sướng..

- Anh Yan...ba bảo tí anh phải đưa em về đó

Cậu không nói gì chỉ gật đầu chần chừ, hôm nay nếu không vì có sự góp mặt của bama

Yan và cha nhỏ Ji thì cậu cũng chẳng muốn lại gần nhỏ chút nào cả.

Không gian trầm lắng hơn từ khi nhỏ Ji chạy đến quần quýt lấy Yan.....

Một lúc sau .....Mini từ đâu chạy đến hơi thở gấp đầy mệt mỏi...

- Mọi người.....có...thấy Sini đâu không ?

- Không phải hai người ở bên nhau này giờ à ? – Sasa

- Không biết nhưng Sini bị mất tích rồi !- Mini lo lắng.

- Mất tích??? – cả đám tròn mắt rồi phá lên cười.

- haha...Mini...cậu đang kể chuyện cười đấy à?Sini mà lại mất tích được sao? haha – Yen

- Đúng rồi ! Sini có phải đưa con nít hay mấy tiểu thư ngoan hiền yếu đuối đâu mà mất mới chả tích haha – Yan

- Nó không bắt cóc người ta thì thôi chứ ai dám bắt cóc nó – Sasa chặc lưỡi – Với lại an ninh nghiêm ngặt như thế này thì....

- Mọi người.....nhưng vậy.....Sini đâu? – Mini

- Chắc nó mệt nên đi đâu đó quanh biệt thự - Sasa

- Vậy mọi người chia nhau ra tìm nhanh lên – Mini

- Hà??? Tim??

- Đúng vậy ! Tim Sini đi tôi có linh cảm không tốt, gọi điện này giờ cũng không được— Khuôn mặt Mini lộ rõ vẻ lo lắng.

- Mini? Nói linh tính gì vậy, cậu có biết Sini là ai không ? Nó không phải đùa dễ xảy ra chuyện hay đi lạc được đâu haha – Sasa – Mà đây là biệt thự nhà mình chứ có phải rừng rậm gì đâu mà lạc chứ hahahaha.

- Mini tiểu thư à ! Cô làm gì mà ghê vậy, Sini tiểu thư có phải là đứa trẻ lên 3 đâu mà hờ cái là mất tích chứ - Nhỏ Ji nói với giọng mỉa mai nhưng trong đáy mắt hiện rõ ý cười - Một nụ cười nham hiểm.

- Máy người có phải là bạn bè không thể ! Thôi tôi không cần ai giúp cả tôi sẽ tự đi tìm Sini – Mini gất lên rồi quay đi.

- Mini! Đứng lại đã – Nó lên tiếng sau một hồi im lặng.

- Có chuyện gì sao?? “CÔ GIÁO” – Mini quay lại nhìn nó chẳng mấy thiện cảm.

Nhưng nó mặc kệ ánh mắt đầy, nhẹ giọng – tại sao cô nghĩ Sini có chuyện?

Câu hỏi đó hình như cũng là câu mà mọi người muốn hỏi nhưng không biết phải hỏi thế nào.

Mini nhìn nó vài giây.....

- Tôi không biết ! Nhưng linh cảm của một người em song sinh cho thấy Sini.....ĐANG SẼ RA chuyện.

Không nói gì, nó chỉ gật đầu rồi đứng bật dậy....

- Vậy tôi sẽ cùng cô tìm !

Mini nhìn nó.....và gật đầu, cùng lúc đó cả đám cũng đứng dậy.

- tất cả mọi người sẽ cùng tìm – hấn lên tiếng sau một hồi im lặng.

Thế là cuộc tìm kiếm “đứa trẻ lạc bầy” bắt đầu ! Với cái lí do hết sức “Nhảm nhí”.

Biệt thự Trần gia khá rộng nên tất cả chia nhau ra tìm kiếm mỗi người một nơi.

20p sau.....

- Thôi mọi người đừng tìm nữa chắc không có ở đây đâu – Yen

- Phải tìm cho ra Sini để chắc chắn rằng Sini vẫn bình an – Mini cương quyết – Nếu không tìm thấy Chắc chắn Sini đang gặp chuyện.

- Thôi nào Mini ! chắc Sini nó về nhà trước rồi – Sasa

- Nếu về chắc chắn Sini phải nói gì đó chứ - Mini

- có thể cô ấy mệt nên về nghỉ rồi cũng nên - yan.

- Sini không phải ng như vậy – Mini quả quyết – Nếu về trước chắc chắn Sini sẽ phải nói gì đó với lại bữa tiệc còn chưa kết thúc thì tại sao Sini lại về chứ !

- Thôi đi Mini tiểu thư ....đừng viết truyện cười nữa được không – Nhỏ Ji cười mỉa mai.

- Thôi nào Mini, bình tĩnh đi! Chắc Sini về nhà trước rồi – Soo.

Mini thờ dãi đầy khó nhọc “ Mong là vậy, nhưng....linh cảm của mình....rằng người chị song sinh đang có chuyện?”

Chỉ có nó này giờ cứ chờ người ra không nói gì làm ai cũng thấy lạ.....khuôn mặt nó này giờ lạnh băng, nhợt nhạt đến đáng sợ.....

* * *

-“Cô ta thế nào rồi”

-“Dạ thuốc mê vẫn còn nên cô ta đang ngủ ạ”

- “Lúc đưa đi không ai nhìn thấy chứ”

- “Vâng ! theo lời chị em làm rất cẩn thận ạ”

- “Tốt ! tạm thời đừng động chạm gì đến cô ta”

-“thế còn...”

- “biết rồi ! Tiền tôi sẽ gửi sau “

-“tút...tút...tút” – Dứt lời cô gái cúp điện thoại trên đôi môi nhỏ nở một nụ cười mê hoặc mà đầy ẩn ý.

* * *

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc.....

Trên đường về, ngồi trên xe nó cứ vậy, chẳng hé môi, Winny hỏi gì cũng không nói...làm anh rất lo sợ.

- Rana, chắc em mệt rồi ! đi ngủ đi. – Winny lên tiếng khi đã về đến nhà.

Nó không nói gì cũng chẳng quay đầu lấy một cái...vừa mở cửa bước vào phòng....nó gục mình xuống nền nhà lạnh lẽo, đôi vai bỗng run lên....

- Không...không...huhu....mình đã .....huhu.....nhìn thấy .....là anh ấy...huhu....

“////////////////////////////////////

Tại biệt thự Trần gia.....

Lang thang xung quanh biệt thự Trần gia.....ngoài này khung cảnh thật sự rất đẹp....còn có cả hoa hồng nhưng mà nó thích nữa.

Đang tận hưởng không khí trong lành nó cảm thấy như có một đôi mắt đang nhìn về phía mình.....Ánh mắt đó....thật quen thuộc...

Nó nhẹ nhàng xoay người thật nhanh về hướng xa.... nơi đó thấp thoáng một bóng người.... cái dáng người thân quen khắc sâu trong tâm trí nó mỗi ngày, và đôi mắt đó....không thể nhầm lẫn được.....đôi mắt tím quen thuộc khiến lòng nó đau xót.....

Chạy với vận tốc tên bắn về phía bóng dáng đó nhưng .....mọi thứ còn lại chỉ là một bức tường lạnh lẽo không một bóng người.....Nó không từ bỏ lại tiếp tục chạy khắp mọi nơi với mục đích tìm lại bóng dáng đó...nhưng tất cả đều vô vọng.....nó càng chạy đôi mắt càng nhòe đi.....

Nó bắt đầu suy sụp “ Là ảo giác sao ?? Nhưng sao giống thật thế ?”

.....

////////////////////////////////////”

22h30p...Cửa sổ vẫn mở toang, màn đêm dần buông xuống....từng cơn gió lạnh lẽo lùa vào căn phòng ... mang theo hương thơm nhẹ của hoa hồng ... mang theo cái lạnh của đêm tối.....

Nó bình tĩnh lại vui người đến bên chiếc giường lớn, lôi từ gầm giường ra một cây đàn violon....Cầm violon trên tay nó không khỏi đau xót.....

Đôi bàn chân trần nhẹ nhàng đến bên khung cửa sổ, nó giương đôi mắt nhìn lên bầu trời cao.... hôm nay bầu trời đêm thật đẹp.....có rất nhiều sao....nhưng sao lại lạnh lẽo đến vậy???.....Nó mỉm cười nhìn vào ngôi sao đang tỏa sáng nhất trên bầu trời thầm nói.....

“~ Jonie....bản nhạc này em giành tặng anh, chỉ mình anh thôi....nốt lần này nhé ! Em sẽ cất nó... vào sâu trong quá khứ ~ “

Nó nhắm mắt lại bắt đầu kéo những tiếng nhạc đầu tiên..... Và.....Trong màn đêm người ta thấy.... ở một căn biệt thự... bên khung cửa sổ lớn, thấp thoáng bóng dáng một người con gái trong chiếc váy ngủ mỏng manh .....Ánh trăng sáng chiếu qua khung cửa sổ in bóng hình người con gái nhỏ đứng đó...cô đơn..mà....đáng thương....

Bản nhạc buồn bã..... tiếng đàn hay nhưng sao chua xót vậy??? Bất cứ những ai nghe thấy tiếng đàn đó đều cảm nhận được sự đau khổ, nhớ thương của một người con gái....

Bản nhạc này tớ giành cho cậu.....

Chỉ mình cậu thôi nhé !.....

Nốt lần này thôi.....

Hãy cho tớ một lần cuối cùng nhớ đến cậu.....

Hãy cho bản nhạc này thay lời tỏ nói.....

Tớ yêu cậu.....

Người con trai có đôi mắt tím.....

Bây giờ là vậy.....

Sau này cũng thế.....

Và mãi mãi .....

Chỉ mình cậu.....

.....

.....

Bản nhạc buồn đến lay động lòng người.....Nó làm cho bầu trời đêm cô đơn.....nay càng thêm thê lương.....buồn bã.....

Tiếng đàn đứt.....mọi thứ lại trở về bình lặng như trạng thái ban đầu chỉ có bên khung cửa sổ....

Bóng dáng người con gái nhòa đi vì nước mắt.....

Trước cổng biệt thự lấp ló hai bên đường là bóng dáng hai người con trai.....họ đứng cách xa nhau.....đối lập nhau.....nhưng .....cùng hướng ánh nhìn về một nơi.....nơi có một tiếng đàn thê lương vừa rứt.....Mỗi người một tâm trạng trái ngược nhau.....nhưng đều cùng chung suy nghĩ về bản nhạc.....

- “ bản nhạc đó thật buồn...nghe mà cứ như mình chính là cô gái trong bản nhạc đó vậy ! Ước gì được nghe thêm 1 lần nữa.....”

- “ Angel.....xin lỗi ~ ! .....Nhưng.....chúng ta .....không thể.... “ – Một giọt nước mắt rơi.

~ Đứng sau cánh cửa gỗ .....một người con trai với tâm trạng buồn bã, anh đưa tay lên rồi lại đặt xuống....anh muốn ôm lấy thiên thần vào lòng....nhưng không thể...tâm trí anh không cho phép.....nó bắt anh phải đứng yên đó.....để người con gái đứng sau cánh cửa này phải tự mình đứng dậy.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Bước chân vào phòng học 11A....

Hôm nay thời tiết thật sự rất nóng nhưng.... không khí trong lớp lúc này lại lạnh đến thấu xương, không gian yên lặng một cách đáng sợ, yên lặng đến nỗi từng bước chân nhẹ nhàng của nó va chạm trên nền đá bóng loáng tạo nên những tiếng kêu “côm...cộp...” ghê rợn.

Không hiểu sao nhưng nó cảm thấy thật sự khó chịu với cái không gian này có lẽ nó đã quen với cái lớp học ồn ào như chợ vỡ mỗi ngày rồi thì phải, và tự nhiên thay đổi không khí làm nó cảm thấy thật xa lạ. Nó thích mấy trò đùa dù có quá lố của đám học viên nhưng lại thú vị bởi đó là “động lực cho nó đến trường”.

Nếu như bình thường kiểu gì cũng có mấy thứ như chuột, gián đặt trước cửa ra vào hoặc một thứ quái dị gì đó treo lơ lửng trước cửa lớp rồi những tiếng xì xào, chửi bới .... những cái nguyền dãi ngán ngẩm của đám học viên giành “tặng” cho nó.

Hôm nay thì khác, những cô tiểu đồng đánh ngày thường trên tay luôn xuất hiện công cụ làm đẹp như lược với gương, trên bàn thì bày la liệt các loại mỹ phẩm cao cấp nhằm tu sửa lại “nhan sắc” thì hôm nay lại ngồi im thít tại chỗ không dám hé răng. Đám con trai thường ngày hay tụ tập lại đánh bài hoặc chạy nhảy xung quanh lớp nay lại nằm dài úp mặt ngủ yên lặng. Nó bắt đầu đưa ánh mắt dịch chuyển sang dãy thứ 3 của lớp học.....3ng con trai vẫn nằm ngủ như ngày thường một cách quen thuộc....Ở chiếc bàn cuối cùng, 2 táng băng vẫn vậy....ngồi yên lặng như khối bê tông, đôi mắt nhắm nghiền như ngủ.

.....Tất cả mọi thứ ở đây không có gì thay đổi....Nhưng....sự thay đổi nằm ở dãy bàn đầu.....2 người con gái.... Một người khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng....Còn một người.....vừa lo lắng vừa có thứ gì đó bức tức không nói nên lời. Nhìn vào cảnh tượng đó ai có thể nghĩ rằng 1 nàng công chúa ngày thường được coi là “ công chúa dịu dàng, có nụ cười tỏa nắng???” – Khuôn mặt cô bé cau có đến khó coi, đôi mày chau lại một cách đầy bức dọc... đôi môi đỏ mím chặt đầy bức tức, đôi mắt sắc lém chiếu những tia nhìn đáng sợ, đôi tay thon nhỏ nắm thành nắm đấm như kiềm chế....Khấp người cô tỏa ra hơi nóng như muốn đốt cháy mọi thứ ....như bất cứ ai đến gần sẽ bị thiêu trụi.. Và một điều đặc biệt....

...Hôm nay...Sini không đi học....Nếu là việc một học viên nghỉ học thì chẳng có gì đặc biệt bởi có nhiều lí do khiến người ta phải nghỉ học như bị ốm hoặc nhà có việc bận...v.v...Nhưng với nó điều này đặc biệt bởi sự “mất tích” không dấu vết của nhân vật chính tới hôm qua và không gian từ lúc nó bước chân vào lớp học. Điều này chứng tỏ rằng đây chính là lí do khiến cái “chợ vớ” biến thành “nhà chùa”.

Đặt balo lên bàn...không khí có chút thay đổi từ khi nó bước vào nhưng vẫn còn khá trầm lắng, khẽ ho khan 1 tiếng phá đi bầu không khí nó cao giọng :

- Vào học lâu rồi sao còn chưa lấy sách ra ?

.....

.....

--- Tiết học trôi qua một cách yên lặng, chỉ có tiếng nói trong trẻo của nó vang vọng khắp căn phòng lớn ---

Mọi ngày nếu không nói móc hoặc bày trò trong lớp thì đám học viên cũng làm việc riêng, lúc thì có học viên vờ không hiểu bài kêu nó giảng đi giảng lại cả chục lần, lúc thì giả vờ có chuyện gì đó rất quan trọng và khi nó xuống đến nơi thì người gạt chân, kẻ kéo dây làm nó xuyết té nhưng sự thật thì chưa bao giờ thành công, đến cuối thì bị nó chơi lại không thương xót. Những lúc giảng bài hăng say không đề ý kiểu gì cũng bị đám học viên phi máy bay hoặc ném giấy chọc phá, hoặc không thì giơ tay lên hỏi mấy câu vớ vẩn chẳng liên quan nhằm chọc tức nó. Nhiều giáo viên trước đây bị hỏi tức đến nổi nhập viện nhưng nó thì khác bình tĩnh đối đáp làm cho đối phương nghệt thờ.....bla ....bla....

Nghĩ rồi nhìn lại cái không gian hiện tại.....Đối với nó cái không gian lúc này thật sự khó chịu .....

Đang nghĩ vu vơ thì...” Rầm...rắc....rắc.....bụp” – các âm thanh “thánh thót” liên tiếp nhau vang vọng trong phòng học tĩnh lặng.

Và người ta thấy ở dãy thứ 3 – bàn đầu, chiếc bàn gỗ bóng lóng được thiết kế khá đẹp mắt bị nứt làm đôi rồi dần gãy vụn xuống trong những ánh nhìn O.O của tất cả mọi người....

Và người ta thấy ở dãy thứ 3 – bàn đầu, chiếc bàn gỗ bóng lóng được thiết kế khá đẹp mắt bị nứt làm đôi rồi dần gãy vụn xuống trong những ánh nhìn O.O của tất cả mọi người....Mini đứng bật dậy, mặc kệ những ánh nhìn ngơ ngác đầy thắc mắc của những người xung quanh, cô bé hùng hổ bước ra khỏi lớp, không thèm liếc nhìn nó đang trên bục giảng “bình thân” ngắm nhìn đồng hồ nát phía dưới.

- Mini, đi đâu vậy?? Đợi đã – Sasa gọi với theo cái bóng nhỏ đang bốc khói rời cửa lớp, nhưng thứ cô nhận được chỉ là cái bóng đang khuất dần sau cánh cửa.

Mini trong người đang thực sự khó chịu, cô chẳng biết mình đang làm gì và đi đâu nữa, bây giờ trong cô là một sự lo lắng tột cùng không nói nên lời, và điều đó chính cô cũng chẳng thể giải thích nổi.....

Bắt taxi về đến biệt thự “princess” (biệt thự nơi Mini, Sini và Sasa đang ở) cô bé nhanh chân chạy thật nhanh vào chỉ mong nhận được cái bóng đáng quen thuộc, dù cho người đó có đang bị ốm hay chơi trò trốn tìm cô vẫn thấy vui hơn là sự mất tích không dấu vết kia.

Lục lọi khắp nơi trong biệt thự như tìm kiếm một món đồ nhỏ quý giá....nhưng thứ cô nhận được chỉ là những âm thanh “ sột...soạt” của sự va chạm. Cô bé điên cuồng nhấn từng dãy số trên màn hình điện thoại, cô chẳng biết từ hôm qua đến giờ mình đã gọi bao nhiêu cuộc vào số máy đó nữa, mặc dù trong thâm tâm cô biết có gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa thì thứ nhận lại cũng chỉ là những tiếng “ tút...tút....” ngân dài đến ghét kìa mà thôi.... Nhưng cô vẫn hi vọng dù cho hi vọng đó là nhỏ nhoi , dù chỉ là 0,001% thì cô vẫn sẽ làm, sẽ cố gắng....

Ngồi gục xuống nền đá hoa mát lạnh cô thờ dài đầy mệt mỏi, trái tim bé nhỏ đập loạn hồi.

Hình như....cô lại nhớ đến ngày đó.....ngày của 10 năm về trước... đó là mảnh kí ức luôn ám ảnh cô ....

* * *

“reng...reng...” – Mini vừa ra khỏi lớp thì tiếng chuông kết thúc một tiết học cũng kêu ing ỏi, trong lớp...mỗi người một tâm trạng, nó chẳng nói gì chỉ gọi điện đi đâu đó rồi một lúc sau xuất hiện vài người đến thu dọn đồng hồ nát kia và kê lại một chiếc bàn mới y hệt như chiếc cũ.

Bước ra khỏi lớp với tâm trạng chẳng mấy vui vẻ, ngày hôm nay nó còn cứ tưởng sẽ vui như mọi ngày chứ, bởi nó vừa chuẩn bị được một trò chơi khá hay giành cho đám học viên ngoan ngoãn kia nhưng hình như... phải để lần khác rồi.

~ Trong lớp...

Sau khi chuông reo Sasa bật dậy tỉnh đi tìm Mini nhưng này giờ gọi điện cô bé chẳng nhắc máy , nên cô đành bất lực ngồi lặng yên.. Chợt ngó xuống bên dưới, khuôn mặt cô đen lại... Nhìn kìa, cái đám được coi là bạn bè đó... vẫn đang ngủ ngon lành như không có chuyện gì, bình thân đến độ “ta chẳng nhìn thấy gì, ta chẳng liên quan, chúng ta không quen biết” . Mà cũng đúng bọn họ có phải là gì của Mini,Sini hay cô đâu, chỉ là những người được coi là bạn học cùng lớp, và có “thân” hơn những người khác mà thôi, nghĩ rồi cô cười lạnh một cái đầy bức dọc. Nhỏ đâu có biết, ở những con người bình thân đang gục mặt mà ngủ kia là những tâm trạng, sự lo lắng khác nhau....

Yan chỉ vờ ngủ, trong trái tim cậu thật sự đang lo lắng chẳng kém gì Mini, cũng muốn điên lên....chạy đi...tìm đến nơi nào đó xuất hiện người con gái thường ngày, không nhìn thấy cô thật sự rất khó chịu.... mặc dù chẳng bao giờ Sini tỏ ra quan tâm đến cậu, suốt ngày đầu khẩu hay lấy việc chửi nhau với

cậu làm thú vui. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cậu có là gì của cô đâu ? Lấy tư cách là bạn sao ? Vậy những người khác ví dụ như Sasa chẳng hạn cô bé mà chẳng là bạn của Sini đó thôi vậy mà người ta vẫn ngồi một chỗ yên lặng kia kia vậy thì cậu lấy tư cách gì chứ với lại Hiện tại lại còn dính với “vị hôn phu” suốt ngày bám lấy cậu như keo dán, đi đến đâu cô ta lại bám đến đấy...nghĩ đến vừa bức mình lại vừa đau đầu.

~ Phía Yen cậu bé cũng khá lo cho Sini nhưng hình như là cậu lo cho Mini hơn thì phải?

Yen và Mini quen nhau từ nhỏ, lúc đi học mẫu giáo đã là bạn của nhau cũng được coi là thanh mai trúc mã vì vậy cậu rất hiểu tích cách cô bé và đặc biệt là quá khứ của Mini, tất cả mọi thứ cậu đều biết...và cậu hiểu tại sao chỉ vì Sini mất tích 1 đêm mà Mini lại lo lắng đến thế...nếu không vì chuyện của 10 năm trước đây chắc cô bé cũng không bao giờ như vậy....

Ở chỗ Soo, hán cũng chẳng thể ngủ được, mặc dù không hán là lo lắng cho Sini nhưng hán đang nghĩ mơ lung một số chuyện....

Winny và Windy thì vẫn vậy...mặc dù từ ngày vào đây học cậu luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng vẫn kết bạn được với nhóm Prince và cũng ở trong prince do đám fan trong trường tự lập ra vì vậy cũng được coi là bạn bè với Sini, nhưng tính tình Windy với Winny vô cảm nên mọi chuyện không quá quan trọng hay không liên quan đến nó thì hai người thật sự không mấy quan tâm.

* * *

~ Tại một nơi nào đó

Sini lười biếng mở đôi mắt nặng trĩu ra, khẽ cựa mình dậy sau một giấc ngủ dài, cô có thể nghe rõ tiếng “rắc..rắc” của xương, cánh tay bị trời chặt đau nhức không thể cử động, cả cơ thể mềm nhũn nằm dài trên nền đất ẩm ướt. Dù có cố gắng gượng dậy nhưng do liều thuốc mê hôm qua lũ bắt cóc xử dụng khá lớn nên càng cố gắng càng mệt vì thế không thể nhấc người dậy được. Mặc kệ cho bà vai đau nhức do nằm lâu cùng một tư thế, cô khép hờ đôi mắt đầy mệt nhọc, chắc hẳn ngủ rất lâu rồi nên bây giờ cô bé cảm thấy hơi đói.

Không một chút sợ hãi, cũng chẳng một chút ngạc nhiên hay hoang mang có vẻ như Sini đã khá quen với việc này ??? Nếu là Nguyễn Nhật Hà Vi của trước đây, Nguyễn Nhật Hà Vi của 10 năm về trước thì ....chắc hẳn lúc này cô đang co rúm ở một góc tường mà khóc lóc, mà gào thét đến ngất đi rồi cũng nên. Nhưng bây giờ là tương lai không phải quá khứ....và tại thời điểm này cô là một Sini mạnh mẽ, một con nhóc có thể nói là chưa đủ lớn nhưng đủ can đảm....đủ dũng khí để đối mặt với mọi thứ xung quanh. Thời gian đã giúp cô rèn luyện ý chí, tạo cho cô cái vỏ bọc rắn rỏi, mãnh mẽ, bởi ngoài bảo vệ bản thân ra ...cô còn phải bảo vệ một thiên thần....Cô chắc chắn giờ này cô bé Mini nhỏ đang lục tìm cô khắp mọi nơi..giống như 10 năm về trước .....

Cô thả lỏng mình, mặc kệ cho cái bụng đang réo ầm ĩ, đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt lấm lem do tiếp xúc với nền đất, Sini chỉ cười lạnh một cái đầy khinh bỉ - Chắc lại là lũ bắt cóc tổng tiền....nghĩ rồi cô thờ dãi một cái đầy chán nản.Sini là một tiểu thư của một gia tộc lớn do vậy Từ bé đến giờ chuyện bị bắt cóc tổng tiền đối với cô chẳng có gì đáng sợ, nó như một hiện tượng “hết sức bình thường” bởi cô biết lũ bắt cóc luôn nhắm đến những gia tộc lớn, bọn họ bắt giam cô chắc 1 ngày hoặc 2 ngày rồi sẽ gọi báo về gia đình đem tiền đến chuộc, xong đầu đầy chúng sẽ thả cô ra. Cô thừa biết đám người đó chẳng bao giờ dám làm gì cô trước khi chưa nhận được tiền, mà chúng dám làm gì cô cơ chứ? Nếu dám động vào đại tiểu thư họ Nguyễn chắc chắn với thể lực hùng mạnh dù có chạy đến chân trời góc bể cũng sẽ bị bắt gọn mà lãnh hậu quả tệ hại. Cô chỉ biết nằm mà mỉm cười cho những kẻ ngu ngốc kia...Họ nghĩ lấy được tiền của một gia tộc lớn để vậy sao ??...Sự thật thì chưa có đám bắt cóc nào cầm được tiền của Nguyễn gia quá 2 ngày mà còn sống sót sau ngày thứ 3...

Nghĩ vậy nhưng cô thực sự trong lòng cô đang bức bối, nhếch mép Sini tự cười nhạo chính bản thân mình – Thật nực cười, một con nhỏ 17 tuổi đầu, đứng trên black devil dưới một người trên nghìn người, trong thế giới ngầm được khá nhiều người nể phục vậy mà bây giờ trong một lúc sơ suất không đề ý lại bị một đám bắt cóc tổng tiền hạ lưu chụp thuốc mê mà khiêng đi, thua dưới tay Blood rose...ok cô chấp nhận nhưng lại để lũ bắt cóc hạng thường này làm cho bất tỉnh chẳng khác nào con nhỏ Nguyễn Hà Nhật Vi của 10 năm về trước...haha....thật là nực cười, chuyện này mà đồn ra ngoài còn đâu là thanh danh của Violet (biệt danh của Sini trong bang hội) – Nghĩ đến đâu cô một mồi đến đấy, thả lỏng cơ thể cho dễ thở hơn chút nữa cô bé dần chìm vào giấc ngủ.....

Trong bộ óc được coi là thông minh kia....đây thật sự là một vụ bắt cóc tổng tiền ???

~19pm

“cạch” – Cánh cửa gỗ có phần mục nát bật mở...

Sini một mồi ngược đôi mắt lên nhìn thân ảnh to lớn trước mặt, nhưng mắt cô hoa quá... tất cả mọi thứ xung quanh đều mờ nhạt, cô chỉ thấy một thân hình to lớn, với mái tóc được nhuộm như cầu vồng đứng khoanh tay ngạo nghễ trước mặt...

- Tỉnh rồi sao ? – Chất giọng nham nhở của hán vang lên.

Cô im lặng, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười khinh bỉ- cái nhếch môi nhẹ như không có... sức cô cạn rồi, bây giờ cô còn chẳng đủ sức để ngược mắt cao ngạo nhìn con người trước mặt...

- Đại ca có cần gọi điện cho cô ta không ? – Một tên con trai từ ngoài bước vào.

- Được rồi ! – Hán ta quay lưng bước khỏi căn phòng, trước khi đi còn không quên quay đầu lại nhìn Sini với ánh mắt thích thú - Đại tiểu thư coi như số cô không may hahaha.

- “Nhót cô ta một ngày rồi đấy, cô tính làm gì?”

-“Làm gì là việc của tôi, chuyện của mấy người đến đây là đủ rồi đấy !”

-“Đại tiểu thư...số tiền cô gửi ...hết rồi”

-“HỦ, Anh muốn gì ?”

-“ Cô hiểu mà...phải không?”

-“ Chết tiệt! được rồi tôi sẽ gửi sau khi hoàn thành việc, xong xuôi thì cắt đi thật xa và đừng xuất bao giờ xuất hiện nữa”

-“ Chắc chắn rồi, luật giang hồ mà haha”

* * *

Căn phòng lớn tối đen như mực, phía xa bên chiếc bàn lớn lấp loé ánh sáng từ chiếc màn hình laptop, những ngón tay thon nhỏ nhẹ nhàng lướt trên bàn phím với một tốc độ chóng mặt. Trên màn hình một đốm sáng đỏ lấp loé...

Thả mình thong thả một cách nhẹ nhàng, nó vươn người ra ghé cười khoái chí – “ Xem ra lắp máy định vị vào đám người đó cũng không hẳn là quá đáng...!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“ting...ting...ting” – Đang nằm chật vật với mỗi suy nghĩ mơ lung thì tiếng báo “tin nhắn mới” rìng lên 1 hồi.

Yan chả buồn mà ngó đến “ Chắc lại mấy đứa bạn gái “hò” nhắn tin rủ đi chơi đây mà” – Mỗi ngày tin nhắn gửi đến cho cậu nhiều không đếm xuể, những lời nói quan tâm, những dòng tin nhắn ngọt ngào và những câu tỏ tình theo cậu thì lãng xẹt nhiều vô kể.

Mặc cho màn hình điện thoại sáng lên một hồi rồi tự tắt, Yan thả mình xuống giường..chìm vào giấc ngủ. Mặc dù còn khá sớm nhưng đây là thói quen của cậu, phải ngủ thì đêm mới có sức đập phá. Bởi giờ làm việc ở Black Devil của cậu là 22h. Hôm nay tâm trạng của cậu cũng có một phần tốt, nếu mọi ngày vào giờ này chắc chắn nhờ Ji đã bám dính lấy cậu mà ông oẹ đòi đưa đi chơi rồi. Không hiểu sao hôm nay cô ta ra khỏi nhà từ sớm, khuôn mặt hí hửng, theo cậu thì lộ rõ vẻ đắc thắng ???

1 tiếng sau...

Tiếng chuông điện thoại kêu ồm ồm phá vỡ giấc ngủ “ngân vàng” của Yan, cậu lật đật ngồi dậy tính ném bay cái điện thoại vào góc tường..Nhưng trên màn hình hiện hữu 2 chữ “ KIM SAN” khiến cậu bỗng tỉnh ngủ “Sasa có bao giờ gọi điện thoại cho mình đâu nhỉ ? Có việc gì sao?” Nghĩ rồi Yan lập tức bắt máy...

-“ Tên khốn !!! Có biết tôi gọi cho cậu bao nhiêu cuộc rồi không???” – Đầu giấy bên kia một giọng nói thét lên đầy tức giận.

-“ Làm gì ghê vậy, có chuyện gì không ?”

- “ Đến biệt thự princess mau lên, mọi người đang đợi đấy !”

-“ Tại sao ?”

-“ tôi cho cậu 5’, không đến thì hối hận cả đời đấy ! “

-“ tút...tút...tút” – Chưa kịp nói gì thì đầu giấy bên kia, Sasa cúp máy luôn.

Nhìn vào màn hình điện thoại cậu hơi giật mình “ 37 cuộc gọi lỡ, 21 tin nhắn” – Cuộc gọi chủ yếu là từ Sasa , tin nhắn thì toàn từ “ BẠN GÁI” mà chính cậu chẳng biết bạn gái đó là ai...chỉ biết mỗi lần quen biết với một cô gái nào đó họ đều mượn điện thoại cậu rồi lưu tên vào đó...Lướt qua một lượt cậu nhìn thấy một số máy lạ ? Nhưng Yan chẳng mấy quan tâm cậu đơn giản chỉ nghĩ chắc mấy girl nào đó tỏ tình.

Nghĩ rồi nhớ đến lời nói của Sasa vừa nãy, cậu vội vàng thay đồ thẳng đến biệt thự princess.

* * *

~ Tại biệt thự Princess

- Trễ 5s rồi ! – Sasa lên tiếng khi thấy bóng dáng Yan hót hải từ cổng chạy vào, khuôn mặt cô bé lạnh băng.
- Có chuyện gì sao ? – Yan lên tiếng khi tất cả đã yên vị trên sofa.
- Chẳng lẽ mày không nhận được tin nhắn ? - Soo
- Tin nhắn nào ? - Yan

Sasa không nói gì im lặng mở điện thoại lên tìm kiếm thứ gì đó rồi đưa ra trước mặt Yan trong ánh mắt ngờ ngạc không hiểu gì của cậu bé.

5s sau ..... “rầm” – chiếc bàn kính dày 3cm gãy vụn, khuôn mặt Yan biến sắc, cậu hùng hổ đứng bật dậy toan bước đi nhưng bị Yen ngồi cạnh nhanh tay giữ lại.

- Bỏ ra !!!
- Mày tính đi đâu ?
- Còn đi đâu nữa, mấy người định ngồi yên đây không đi cứu cô ấy sao ? *gào*
- Còn chưa biết đây có phải trò đùa hay không mà, có biết từ đây đến địa điểm đó mất bao nhiêu thời gian không - Sasa
- nếu đi moto nhanh nhất cũng phải mất 2h đồng hồ không ngừng nghỉ đấy - Yen
- Thế chả lẽ ngồi yên sao ? nếu cô ấy đang gặp chuyện thật thì sao ...
- Nếu như đây là trò đùa của ai đó thì sao ? Sini không dễ gì gặp chuyện đâu.
- Tôi không cần biết dù là trò đùa thì tôi cũng sẽ đi - Yan
- Chắc chắn là sẽ đi rồi - Sasa
- Hà ?? – Yan nhìn Sasa ngờ ngạc.

Sasa không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, một nụ cười quý quyết.

- Chuyện của Sini...giao cho cậu đấy ! - Soo
- Mọi người không đi cùng sao? - Yan
- Có !
- Vậy...tại sao ?

3 người không nói gì chỉ cười mỉm.

- Bây giờ thì xuất phát thôi - Sasa
- MỌI NGƯỜI ĐỊNH ĐI MÀ KHÔNG CÓ TÔI SAO? – Bước chân 4 người khựng lại tại cổng, Mini đang đứng đó, đôi mắt vô hồn lạnh lùng.
- Mini..? Cậu đang nghỉ mà xuống đây làm gì – Sasa nhìn Mini lo lắng, cô bé suốt ngày hôm nay chưa ăn gì cả.
- Tôi hỏi tại sao không nói với tôi – Mini thét lên tức giận.
- Có gì đâu mà nói – Yen cười xoà.

Mini nhìn Yen một cái cháy xém cô bé đưa chiếc samsung galaxy s5 lên, trên màn hình điện thoại là một dòng tin nhắn ngắn gọn mà xúc tích “ Nếu muốn cứu Sini hãy đến đường XX, phố XXX...số *** ”

- Mini ah~ chuyện này để chúng tôi lo được rồi cô nghỉ đi – Yan.
- Đúng đó ! cậu đang ốm không nên ra ngoài – Sasa

Mini đưa mắt nhìn quét từng người, cô bình thản buông một câu nói :

- Mấy người còn nói thêm gì thì đừng nhìn mặt tôi nữa !
- Mini ah~....

-.....

- Kệ cô ta đi – âm vực lãnh lẽo của Soo vang lên châm rút những cái nhìn bối rối của mọi người.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Là Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Cánh cửa nhà kho một lần nữa bật mở, Sini chấp chòn tỉnh dậy bởi âm thanh chói tai vang vọng trong căn phòng tối. Vì nằm ép tai xuống nền đất nên cô có thể nghe rõ âm thanh “còm...cộp” được phát ra từ một đôi giày cao gót “Hả? Có con gái sao? Vui thật...”

“ào...ào...” trong lúc còn đang suy nghĩ miên man, bất chợt một gì đó đổ ầm xuống người cô, khiến Sini giật mình. Nhưng nhờ đó cô bé tỉnh táo hẳn. Định hình lại cô có thể biết... thứ đó là...nước, đúng rồi là nước !

- "Tỉnh rồi hả ?" - Một giọng nói con gái khá trong vang lên.

"Giọng nói này ?? Quen quá ? Là ai?? Ai vậy ? Trời ơi đau đầu quá, có lẽ do xô nước đá vừa rồi..." - Sini háp hổi mãi nhưng chẳng thể nói nên lời, cô cảm giác khắp người đang dần tê cứng lại.

- Cô tỉnh làm gì tiếp đây - Giọng tên lúc vừa vang lên.

- Chơi một trò chơi nhỏ - Người con gái cười nhẹ - nhưng nụ cười chứa đầy hàm ý.

Sini nửa tỉnh nửa mê, chẳng thể cử động..

- đem vào đây đi - Người con gái nói gì đó mà Sini nghe không rõ lắm.

Một lúc sau cánh cửa lại bật mở, lần này không phải một người mà là khá đông bởi Sini có thể cảm nhận được những bước chân khá mạnh.

- Gì thế này ? - Tên bắt cóc nhìn chằm chằm vào người con gái rồi nhìn sang chiếc thùng dài lớn vừa được khiêng vào, thắc mắc.

- đã nói rồi....chơi một trò chơi- ...

- Bỏ cô ta vào - Người con gái nói lớn.

Chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra bỗng người Sini được cao nâng lên, rồi "bụp" - Mấy tên lúc vừa thô bạo ném Sini xuống...

"AAAA , lạnh quá" - Cô bé chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì bỗng chết đống vì lạnh, toàn thân như gàn đóng băng, khắp người đau buốt, cô có thể cảm nhận được những viên đá lạnh rắn chắc đang bốc hơi ở phía dưới, và một ít nước đã tan có lẽ do vận chuyển đường xa tới...

- "Game start !" - Người con gái búng nhẹ tay ...mỉm cười, cô ta bước nhẹ đến bên chiếc thùng lớn, nơi Sini đang thoi thóp vì lạnh...

Sini có thể cảm nhận được các đầu ngón tay, chân đang dần tê cứng lại...sức nhỏ dần cạn kiệt, hơi thở nặng nhọc, yếu ớt... Trước khi kịp ngất đi cô bé còn nghe văng vẳng bên tai giọng nói quen thuộc...

- "Uớp người trong nước đá ...trò chơi này tôi phải nghĩ mãi mới ra đó, nên cô cứ tận hưởng đi ...với sức của cô trong vòng 20-30p nữa mà không ra khỏi cho đến khi đá tan thì cũng chết công rồi !! hahhaa...mà nói cho cô nghe nhé ! chỗ này cách thành phố cả vài tiếng mới đến được nơi chờ cho đến khi đám người kia tìm được ra cô thì cũng phải mất vài ngày cũng nên ....hahaahaa.....hahaa..." - Giọng nói ngày càng nhỏ rồi Sini ngất lịm đi .....

10p trôi qua...căn phòng tối đen như mực không còn bóng người , chỉ còn lại Chiếc thùng lớn chứa đựng một thiên thần nhỏ đang nằm đấy....bất động...

* * *

..Ánh sáng lóe lên, một không gian bao la mở ra....ánh hào quang lấp lánh phản chiếu trên người Sini, cô mặc một chiếc váy trắng toát, cảnh vật xung quanh cô khác...khác quá !! nhưng thật đẹp, cô đã nhìn thấy ở phía xa một con đường dài ngoẵng sâu thẳm tưởng chừng như không điểm dừng.... đưa mắt nhìn xuống, dưới chân cô là vạch kẻ đỏ, chia rõ hai ranh giới... ?? " chẳng lẽ đây là thiên đường ?". Sini chân trù tính bước qua đó nhưng..tay cô bị thứ gì đó níu lại, ấm ...ấm lắm, cô bé xoay đầu lại nhìn vật vừa giữ lấy tay mình,...Gì thế này ?? Một tên con trai cao ráo, khuôn mặt hoàn mỹ...hắn mặc trên người một bộ vest đen, ánh mắt nhìn cô long lanh như náu kéo...Đó....chẳng phải là cái tên đáng ghét mà Sini thấy chướng mắt nhất sao ?

- Dương Nhật Khải ? cậu làm cái quái gì vậy ? Bỏ ra !!!

Hắn ta im lặng nhìn Sini ....Ánh mắt như tuyệt vọng...

- Đây có bị sao không vậy !!! Điện à...thả tôi ra...

1p....2p....3p....5p...vẫn không chút động tĩnh, hắn ta cứ như vậy, nắm lấy bàn tay của Sini không buông...

- Tôi phải đi rồi !! bỏ ra đi...!

- Cậu định bỏ tôi lại một mình...sao ? - Mũi chân chỉ còn cách vạch kẻ 0,01mm nữa thì chất giọng bị thương, âm vực nhẹ như không của hắn vang lên khiến Sini khựng lại...

Cô cứ nhìn hắn mãi,...nhìn mãi cho đến khi đánh thức lại lí trí mình cô nhắm mắt lại...nhẹ nhàng...

- Muộn rồi...tôi phải đi thôi...! - Cô nhẹ nhàng gỡ bàn tay ra khỏi hắn, quay mặt toan bước đi nhưng...

- Sini.....Sini....

- Nguyễn Nhật Hà Vi....

-.....Sini.....

...Lại một lần nữa Sini dừng lại, cô quay mặt ngoảnh lại phía sau - Nơi phát ra những tiếng nói quen thuộc.... Là họ...Những người cô coi là bạn...Có Mini...Cô bé đang khóc...khuôn mặt thiên sứ đầm đìa nước mắt...Có cả Sasa....Yen...Soo....2Win...và cả Nó - Rana nữa.... tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt hy vọng....Họ hy vọng điều gì .....hy vọng cô sẽ không bước tiếp hay...?

Trong lúc còn đang mơ màng bỗng " Rầm...rầm..." - Ánh sáng vụt tắt, bóng tối bao trùm không gian....Trong lúc hấp hối đó cô còn kịp nghe rõ câu nói nhỏ nhưng đầy sự tuyệt vọng - " Chẳng lẽ...một mình tôi không đủ để kéo em trở lại....trở lại...trở lại...."

* * *

" Rầm...rầm..." - Ánh sáng vụt tắt, bóng tối bao trùm không gian....Trong lúc hấp hối đó cô còn kịp nghe rõ câu nói nhỏ nhưng đầy sự tuyệt vọng - " Chẳng lẽ...một mình tôi không đủ để kéo em trở lại....trở lại...trở lại...."

- Sini...Sini... - Cánh cửa nhà kho bật tung, nhường chỗ cho ánh sáng chiếu rọi vào căn phòng tối.

Từ ngoài chạy vào... những khuôn mặt lo lắng...hốt hoảng...

- Tìm cô ta nhanh lên - Soo

- Sini....- Sasa giật mình khi thấy trong chiếc thùng lớn .... Sini đang nằm đó...khuôn mặt trắng bệnh...đôi môi nhỏ tím tái...chân tay tê cứng...Nhìn cô chẳng khác nào một xác chết.

- Không.....- Tất cả mọi người sững lại vì cảnh vật trước mặt.

Nhưng không để lâu, 1s Yan lao tới, 1 hi vọng nhỏ nhoi trong cậu lúc này...

- Nhanh lên lên không còn nhiều thời gian đâu.. cô ấy vẫn thở ...mặc dù hơi thở rất yếu nhưng... vẫn thở...vẫn thở - Cậu bé vừa hốt hoảng vừa vui mừng la lớn bế thốc Sini lạnh toát đậy, chạy khỏi nhà kho ẩm ướt....

Bạn đang đọc truyện *Khi Siêu Quậy Làm Cô Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.